COLECȚIA
SUPERSTAR

WILLARD FLEMMING

ARNOLD SCHWARZENEGGER

POVESTEA UNEI VIEȚI CA ÎN POVEȘTI

TRADUCERE DE IULIAN AXINTE

NEMIRA
'94

Coperta colecției:
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Editura NEMIRA, 1993
WILLARD FLEMMING
ARNOLD SCHWARZENEGGER

Toate drepturile aparțin Editurii NEMIRA.
Reproducerea integrală sau parțială a textului
este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Editura NEMIRA, C.P. 26–38, București

ISBN 973–9144–93–4

„În fond, banii nu înseamnă nimic pentru mine. Când mă gândesc la bani, îmi spun că vreau să-i am pentru că vreau să mă distrez. Să poți să te distrezi, să poți trăi bine, ăsta-i lucrul cel mai important. Eu vreau bucurie, vreau să simt că trăiesc! Vreau să joc tenis și pe urmă să plec la munte, să cobor pe râuri într-o canoe și să fac ski. Vreau ca întreaga mea viață să fie o enormă clipă extraordinară."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

PROLOG

„Doamne, Dumnezeule, fă să nu mă trezesc din somn în valea Thal de lângă Graz, în timp ce mama mă scutură amintindu-mi că s-a făcut de mult dimineață și că întârzii la fabrică pentru că dorm prea mult..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Mexic. Un decor sumbru, o construcție de beton, un fel de amestec baroc de ziduri și culoare, dar un baroc al unei societăți viitoare. Multă lume, agitație, mașinării, lumini de toate felurile. Totul animat de o șoaptă care se răspândește cu iuțeala fulgerului: „Arnold este bolnav"; „Arnold nu mai are voce astă-seară"; „Arnold a răcit și și-a pierdut vocea..."; „Nu facem nimic acum, Arnold nu mai poate vorbi..." Vestea purtată din om în om face ca locul să devină unitar, însuflețit până la ultima particică vie, până la ultima mașinărie, până la ultimul reflector, de un singur sentiment: atenția pentru Arnold Schwarzenegger, cel care filmează aici, în toamna târzie a lui 1989, un nou film. Cel care ne pregătește o nouă poveste despre un învingător. Pentru că, deși acum, în această seară, Arnold Schwarzenegger nu este „în voce", el va fi până la urmă un indiscutabil învingător.

Locul în care se petrec aceste lucruri este platoul de filmare la „Total Recall". Pentru această superproducție, regizorul Paul Verhoeven a ales, printre alte locuri de filmare, și decorul oferit de Academia Militară mexicană, o construcție de proporții nemăsurate, semănând cu visul nebunesc al unui arhitect vizionar care a băut prea multă tequila. Nu există nici o îndoială, Schwarzenegger a răcit din cauza curenților de aer care mătură implacabil giganticele culoare ale acestei clădiri ireale, deschise tuturor vânturilor.

Arnold Schwarzenegger nu mai are voce, dar asta nu-l împiedică să pufăie mai departe din enorma țigară de foi Davidoff (cca. 75 de dolari bucata, după propria sa mărturisire), țigară pe care toată lumea o asociază acum cu figura vedetei; Arnold mărturisește însă că evită să se lase fotografiat fumând, pentru că fumatul nu face bine, iar el știe că are o responsabilitate, aceea care derivă din faptul că este considerat un model de viață sănătoasă. Dar oamenii știu foarte multe lucruri despre Schwarzenegger, nebănuit de multe, pentru că Schwarzenegger este un mit, un model. Adică cineva care trebuie urmărit ca să fie învățat pe de rost. Pentru că, nu-i așa? dacă vom face ca el, poate... cine știe... soarta ne va surâde așa cum i-a surâs lui... și vom deveni niște ființe impecabil construite, cu muschi de oțel, cu abilități și succes în afaceri, cu talent de actor, bogați și celebri, urmăriți de admiratori și asaltați de ziariști și de fotoreporteri. Desigur, toate acestea doar dacă vom înțelege mai întâi câtă muncă și cât spirit de competiție i-au trebuit chiar și lui, cel ales de soartă, pentru a deveni ceea ce toată lumea vede: un om demn de invidiat.

Până una-alta, figuranții s-au înghesuit să-l urmărească dezbrăcându-se pe Arnold – cel temporar-fără-de-voce. Sub cămașa în carouri, musculatura, deși impozantă, parcă nu mai este totul. De altfel, nimeni nu se miră, pentru că toată lumea știe ceea ce starul însuși mărturisește: „Cel mai mult îmi place acum să fiu actor. Înainte, filmul nu era pentru mine decât o afacere, un mod de a mă ocupa și cu altceva decât culturismul, și mai ales un mod de a face bani. Cinematografia te silește să fii pe față, adică să alegi mereu proiectul cel mai bun și să nu te înșeli. Dar acum banii au trecut pe planul al doilea. Această meserie a reușit să mă prindă foarte tare."

Arnold Schwarzenegger nu mai are voce, dar un fleac ca ăsta nu-l poate împiedica să revadă ceea ce a filmat peste zi. El afirmă – și ceea ce afirmă el este, bineînțeles, știut de toată lumea – că este îndrăgostit de acest film. După ce scenariul a parcurs o întreagă odisee și, în ciuda nenumăratelor tentative, a rămas ani în șir un scenariu care n-a reușit să se materializeze într-un film, Schwarzenegger a convins casa de producție Carolco să-i cumpere drepturile de la Dino de Laurentiis. Astăzi, nici Hollywood-ul nu rezistă dorințelor lui Schwarzenegger; contractul său pentru acest film pe care și l-a

dorit atât înseamnă o sumă ce se învârte în jurul cifrei de zece milioane de dolari, plus un procentaj din încasări, plus controlul asupra proiectului, asupra distribuției și, un lucru la care starul ține enorm, asupra reclamei care va însoți lansarea filmului. Arnold a spus – o știe toată lumea – „ăsta nu-i un film pe care să-l lași pe orice mână..."; așa că l-a luat în propriile sale mâini. El a ales și regizorul. Ceea ce nu ține de vedetism. E un lucru pe care dacă nu-l știe toată lumea, atunci ar trebui să-l afle. Arnold Schwarzenegger este oricând gata să reia orice secvență, până ce regizorul se declară mulțumit. Este gata să muncească oricât îl țin puterile, și puterile îl țin, nu glumă. Paul Verhoeven ține să o afirme și el: „Este formidabil să lucrezi cu Arnold pentru că el nu este deloc orgolios. Poți să-i vorbești foarte deschis. Orice i-ai propune, dacă îi ceri un lucru logic, este imediat de acord cu tine și gata să treacă la treabă."

Probabil că toți cei care știu că Arnold Schwarzenegger a pornit de la nimic și a ajuns un om celebru: un actor căutat și încărcat de succes; un om de afaceri cu flerul reușitei, soțul unei femei care, pe lângă faptul că este frumoasă și ea însăși celebră, mai face parte și din clanul Kennedy; un tată fericit; prietenul președinților Americii; aliatul unora dintre ei în alegeri; un sărguincios sfătuitor al tuturor celor care vor să-și păstreze forma fizică și să aibă un corp armonios; în sfârșit, un om realizat, un învingător – ei bine toți cei care se doresc asemenea lui sau care pur și simplu îl invidiază ar trebui să nu uite aceste cuvinte: „este imediat gata să treacă la treabă". Vom încerca să vedem în ce fel a reușit Schwarzenegger, de unde a plecat, cu ce greutăți s-a luptat, în ce fel a izbândit. Este povestea unui Făt-Frumos contemporan, care după ce trece nenumărate probe de foc ajunge să primească pe fiica împăratului de soție și jumătate din împărăție. Putem să-l părăsim fără frică în cetatea modernă de beton din Mexico, deși a răcit, deși e înconjurat de o mulțime mișcătoare care pare că se intersectează fără să se privească. În mijlocul ei, este imposibil să nu-l remarci pe Schwarzenegger. El este mai mare, mai impunător, mai... mai mult decât toți ceilalți!

CAPITOLUL I
Începuturi

„...Pentru a deveni mare trebuie să devii puternic..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Atunci când răsfoim biografiile unor celebrități, ne așteptăm întotdeauna ca ele să înceapă cu informații concrete. Citim data nașterii, aflăm locul, și de multe ori ne minunăm. În mintea noastră, oamenii celebri se nasc în mod firesc în orașe mari, în metropole la rândul lor celebre sau cel puțin în locuri exotice. Suntem tentați întotdeauna să credem că un personaj care a devenit atât de cunoscut încât figura lui te întâmpină de pe postere aflate în locurile cele mai diverse – de la gherete de portari și cabine de camioane de cursă lungă până la agenții de lux și albume de colecționari – suntem tentați, spuneam, să ne imaginăm că aceste personaje s-au născut la Paris, la Londra ori la New York. Sau, dacă nu, cel puțin într-un loc neașteptat – pe malul Nilului, poate, sau al Gangelui, în Singapore sau în neliniștitoarea Chină a lui Mao. Adică într-un loc misterios, a cărui taină vine fie din numărul mare de posibilități pe care știm că le oferă, fie, dimpotrivă, din lipsa acelor date concrete care să ne facă locul familiar. De aceea, atunci când descoperim că vedeta s-a născut într-un loc oarecare, într-un loc asemenea celui în care ne-am născut noi înșine sau prietenii noștri, devenim parcă mai apropiați și mai calzi și mai intimi cu idolul nostru. Pentru că, iată, acum știm precis în ce condiții s-a format: școala lui a semănat cu școala noastră, familia lui a avut, probabil, cam aceleași obiceiuri ca familia noastră; vecinii

pesemne că l-au mai tras de urechi, așa cum ni s-a întâmplat și nouă cu vecinii noștri; a văzut primele filme într-un cinematograf pe care ni-l putem imagina, pentru că trebuie să fi semănat cu al nostru; și, mai ales, și-a făcut planuri, cam la fel cum ni le facem și noi. Iată, idolul nostru a început ca și noi, iar el a reușit! Deci se poate! Deci am putea și noi! Mai rămâne numai să vedem în ce fel a procedat și probabil felul acesta, cu puțin efort, ne-ar sta și nouă la îndemână!

Arnold Schwarzenegger s-a născut în micuța comună Thal din Austria. Atunci când vine vorba despre ea, se spune de obicei „localitatea Thal, la doisprezece kilometri de Graz". În felul acesta locul poate fi mai bine identificat, căci orășelul Graz figurează uneori în enciclopedii sau în ghidurile turistice. Este un loc pitoresc, dar așa este întreaga Austrie: o pădure prin care să rătăcești, dealuri pe care să gâfâi alergând sau urcându-le cu bicicleta, un lac în care să înveți să înoți, în care să riști să faci pneumonie pentru că apa – așa cum bine ți-a spus mama – este încă rece. Un lac la care să-ți vină mereu să te întorci, ca să-ți plimbi iubita cu barca și, eventual, ca s-o poți cere în căsătorie fără să te deranjeze nimeni.

Arnold s-a născut la 30 iulie 1947, sub semnul astral al Leului. Cu un an înainte, la 17 iulie 1946, se născuse primul fiu al familiei Schwarzenegger, botezat Meinhard. Familia locuia într-o casă care era rezervată, printr-un vechi decret regal, inspectorului principal de jandarmi și pădurarului localității. Casa era veche de trei sute de ani. Noi spunem „veche", dar pentru locuitorii Thal-ului era o casă ca oricare alta. Doar construcțiile de pe care „nu se uscase încă tencuiala", adică cele din veacul trecut, meritau să li se spună într-un fel și chiar li se spune „casele cele noi", cu un fel de detașare îngăduitoare.

Erau anii nesiguri de după război și în Austria nu se trăia prea bine. Conflagrația care aprinsese Europa zguduise serios și valorile morale, păstrate de generații, ale austriecilor. Oamenii deveniseră mai închiși, mai suspicioși și mai pragmatici. Mâncarea lipsea. Arnold însuși mărturisește: „Nu se găsea nimic de mâncare în Austria. Mama mea trebuia să facă turul fermelor, cu noi după ea, ca să facă rost de mâncare, de zahăr etc. Părinții mei mă protejau și-mi ofereau afecțiunea lor, dar în

afară de asta – nimic. Nu exista nici măcar televizor la noi în casă. Nu era nici telefon, nici chiar o sală de baie, în sensul în care înțelegem noi azi acest termen."

Tatăl lui Arnold se numea Gustav Schwarzenegger și avea o gândire solidă, cu principii ferme, aproape prusace. Lucrase pentru scurt timp la oțelăria vieneză Schmidt, înainte de a se înrola în armata austriacă. A făcut tot războiul pe frontul din Belgia, ca infanterist. După ce războiul s-a sfârșit, a intrat în poliție, la jandarmi. A fost mutat la Mürzsteg din Steier, unde a întâlnit-o pe văduva Aurelia Jadrny, cu care s-a căsătorit la 20 octombrie 1945. Între timp, Gustav a fost avansat inspector principal al jandarmeriei. S-au stabilit la Thal, în casa despre care am vorbit și în care s-au născut cei doi băieți.

Încă de mici, cei doi băieți au fost destul de diferiți. Meinhard era robust și vesel, nu se îmbolnăvea aproape niciodată și părea că dorește mereu să demonstreze că este cel mai bun. Arnold era, de mic, tare bolnăvicios. În plus avea obiceiul să urle de durere pentru tot felul de suferințe fizice. În comuna Thal nu exista medic. Când Arnold se îmbolnăvea, tatăl său trebuia să-l ia în spinare și să mărșăluiască așa până la Graz. Arnold plângea aproape tot timpul în spatele lui Gustav și asta-l scotea cel mai tare din sărite pe tată. De cele mai multe ori, medicii puneau diagnosticul, aplicau un prim tratament și Gustav era nevoit să se întoarcă în aceeași noapte; alți 12 km străbătuți cu băiatul în spinare; iar băiatul plângea în continuare, fără ca Gustav să mai înțeleagă de ce.

Schwarzenegger tatăl, un om deprins cu disciplina militară, un om care iubea și admira forța, nu înțelegea și nu tolera slăbiciunile fizice. Nimeni nu fusese bolnav în familia lui. În război fusese rănit și suportase totul cu stoicism și îndârjire. Îi disprețuise întotdeauna pe cei care se plângeau: îi socotea incapabili de a se căli. Plângăcioșii, cei care se lamentau, se îmbolnăveau pentru că își plângeau de milă – Gustav era sigur că ăsta era adevărul. Diferența dintre Arnold și fratele lui sărea în ochi și tatăl îl prefera în mod evident pe primul născut. Ar fi vrut foarte tare să aibă doi băieți ca Meinhard. Suferea că Arnold nu era la fel și încerca să-l supună unui antrenament și unor încercări care să-l oțelească pe mezin; dar acesta se

îmbolnăvea din nou, plângea din nou și din nou trebuia Gustav să dea fuga la Graz cu băiatul în spinare.

Mama, Aurelia, era mereu ocupată cu grijile casei, trebăluia printre găinile și gâștele din curte, îngrijea grădina de legume, făcea conserve la vremea conservelor, punea murături la vremea murăturilor, se agita cu tăiatul porcului la vremea ignatului, spăla, gătea, cosea, de două ori pe săptămână făcea geamurile casei invizibile cu ajutorul cârpelor și al unui uriaș lighean cu apă, freca podelele zilnic și bombănea mereu că bărbații nu înțeleg ce greu este să ții o casă, mai ales când ești singura care are grijă de asta. În acest context, familia prefera să-l trimită pe bolnăviciosul Arnold la unchiul său Alois, la Mürzzuschlag. Acolo era și doctor, iar suferințele copilului nu mai săreau astfel atât de tare în ochii tatălui.

Pentru Arnold, educația primită în familie, adică educația așa cum o înțelegea Gustav Schwarzenegger, a fost un lucru într-un anume fel decisiv. Fie că a reacționat pozitiv, ca un fiu ascultător, fie că s-a împotrivit, definindu-și însă astfel propriile sale dorințe, propria linie de urmat, Arnold a dobândit ceea ce va fi viitoarea lui personalitate. Tatăl a constituit un model, fie că era vorba de un model de urmat, fie unul de contestat. Inițial, tânărul Schwarzenegger afirma că a vrut mereu să-și afirme libertatea. Mai târziu însă, o dată cu scurgerea timpului, Arnold mărturisește el însuși că toate lucrurile pe care le iubește acum sunt cele către care îl călăuzea tatăl său.

Gustav era un perfecționist, un om preocupat de ideea că lucrurile nu sunt întotdeauna impecabile și datoria lui este de a le desăvârși pe cât îi stă în putere. De puterea lui nu se îndoia niciodată. Principala moștenire pe care i-a lăsat-o fiului său, și de care acesta avea să se bucure din plin în ciuda slăbiciunii fizice din primii zece ani de viață, a fost un corp sănătos, o constituție deosebit de robustă. Gustav era un bărbat înalt, viguros, care făcuse el însuși mult sport. A fost un bun patinator artistic, i-a plăcut fotbalul, iar viața militară pe care a dus-o a contribuit și ea în a-l face impunător. Arnold se gândea că atunci când va crește va fi și el într-un fel soldat: va fi polițist, sau chiar jandarm, ca tata. Îi plăceau uniforma și accesoriile sale, se juca mereu cu chipiul și cu centironul lui Gustav, iar de

sabia ce se purta la uniforma de paradă, era de-a dreptul fascinat. Într-o zi, Gustav l-a surprins pe micuțul său fiu încercând să-i îmbrace uniforma. Arnold nu măsura pe atunci mai mult de 1 m și 20 de centimetri, așa că nici vorbă nu era ca hainele să i se fi potrivit. A renunțat ușor să încerce pantalonii, cu atât mai mult cu cât vestonul îl îmbrăca în întregime. Numai că la manta nu se punea problema să renunțe; ea reprezenta însemnul cel mai important al „calității" de jandarm, pentru că avea cele mai multe trese, fireturi, galoane... și nasturii metalici cei mai mari! Până atunci, Gustav își văzuse fiul doar încercând să pășească prin casă înfășlat în cizmele sale enorme, care-i ajungeau până la brâu. Dar de data aceasta a fost surprins să vadă cu cât efort încerca să se îmbrace în hainele sale, cum gâfâia trăgând după el mantaua enormă, fără să-i treacă prin cap să renunțe. Până la urmă, războindu-se cu postavul, Arnold a găsit soluția: s-a urcat pe un scaun, dând astfel mantalei posibilitatea să se desfășoare până la pământ, și a rămas așa, fericit, să se admire în oglindă.

Gustav era încântat să vadă că reprezintă un model pentru fii săi, dar era în continuare îngrijorat și chiar exasperat de slăbiciunea fizică a mezinului. Ar fi vrut să-l călească, să-l oțelească, să-i trezească spiritul de competiție. De aceea îi provoca la întreceri pe cei doi fii ai săi. Probabil însă că nu o făcea cu prea mult tact, pentru că Arnold a rămas cu impresia că Meinhard, cel care era mai viguros și mai vioi în prima fază a copilăriei, ar fi fost preferatul tatălui. S-ar putea spune că, într-un fel, toată ambiția investită în ascensiunea viitoare a lui Arnold se datorează încercării de a-i dovedi tatălui că este un învingător. Mai mult chiar, că este un învingător într-un fel propriu, și în domeniile pe care singur și le alege. Multă vreme Gustav a considerat că domeniile în care fiul său excela sunt minore și lipsite de importanță. Arnold a păstrat multă vreme frustrarea produsă de impresia că pentru tatăl lui titlurile sale de campion mondial nu însemnau nimic, atâta vreme cât erau câștigate în culturism și nu în fotbal.

Când a început școala, Arnold era un băiat timid, subțirel, cu urechi clăpăuge și ochelari cu lentile groase. Era exact opusul

fratelui său. Tatăl lor îi punea mereu să se întrecă. La început era vorba de întreceri individuale, de genul „cine poate să ridice cufărul" sau „cine e în stare să facă mai repede treaba asta." Pe urmă se întreceau la alergări sau la schi – el însuși fusese campion la biatlon – și apoi învingătorul era premiat cu mare pompă. Cel mai adesea câștiga Meinhard, dar încetul cu încetul Arnold devenea tot mai puternic. Gustav a început apoi să-și provoace fiii unul împotriva celuilalt. Îi punea de exemplu să boxeze împreună. Adeseori, Arnold era cel care câștiga întrecerile, dar avea mereu impresia că, orice ar face, fratele său rămânea preferatul tatălui. I se părea că, deși câștigă, el trebuie să facă întotdeauna mereu un efort mult mai mare decât Meinhard.

„Festivitățile de premiere" pe care le organiza Gustav Schwarzenegger pentru fiul învingător erau un adevărat ritual. Grav, demn, el își premia în bani odrasla victorioasă, cu o ceremonie asemănătoare celei care însoțea avansările militare. Arnold era foarte fericit când el era acela care binemerita laurii și schillingii; dar de fiecare dată i se părea că atunci când este el cel premiat, tatăl său suferă în fundul sufletului că Meinhard a pierdut. Când, dimpotrivă, fratele mai mare era câștigătorul, bucuria tatălui i se părea dublă, ca și cum Gustav ar fi considerat că justiția divină nu făcea decât să-i arate lui Arnold, cu îndreptățire, că este încă nevolnic. Plin de îndărătnicie, Arnold era hotărât să demonstreze că este cel puțin la fel de bun ca și fratele lui, ba și mai bun decât el; și, dacă va fi nevoie, să arate că este mai bun decât oricine din această lume. Așa s-a născut în sufletul celui mai mic dintre membrii familiei Schwarzenegger dorința de a fi învingător, dorința de a demonstra că, dacă vrea, poate fi, oricând și în fața oricui, cel mai bun!

Lui Gustav îi cam plăcea să bea. Nu-i plăcea însă deloc ca patima pentru alcool să apară ca o slăbiciune în fața fiilor lui, așa că încerca să nu fie văzut vreodată beat. Dar atunci când Gustav venea acasă băut, scenele cu soția nu puteau fi evitate. Aceste scene de familie au lăsat o amintire neștearsă în mintea lui Arnold.

Poate pentru a demonstra că nu e un ins slab, după asemenea „paranteze alcoolice" Gustav devenea parcă și mai autoritar, și mai ferm, și mai neîndurător cu educația pe care înțelegea să o dea fiilor săi. Firea de perfecționist îl făcea să conducă familia cu o mână de fier. Pentru Arnold și Meinhard, ziua începea invariabil la șase dimineața, când erau treziți și trimiși după lapte.

Programul era și mai sever duminica; pentru că Gustav era de părere că și duminica „trebuie să faci ceva." Îl interesa tot ce ținea de cultură – lucru care era absolut în vechea tradiție a Austriei. Amator de muzică simfonică, tatăl – Schwarzenegger, el însuși muzician, cânta în orchestra poliției. Cei doi fii nu se dădeau deloc în vânt după asemenea concerte, însă era o obligație sfântă și de nediscutat să meargă să-și asculte tatăl. Uneori mergeau – sau erau duși! – să viziteze monumentele din Graz, să vadă o piesă de teatru sau un muzeu. A doua zi, băieții erau obligați să scrie o compunere – lungă de cel puțin zece pagini – în care să povestească ce au făcut duminica. Gustav insista în mod special asupra lungimii temei. Apoi, cu un creion roșu în mână, făcea adnotări și comentarii peste tot: „Fraza aceasta nu duce nicăieri"; „Asta nu este adevărat. Nici măcar n-am fost în acest loc"; „N-am văzut această expoziție!"; „Ai făcut o greșeală de ortografie; copiază acest cuvânt de cincizeci de ori!" Obiceiul comentariului și corecturii, Gustav și l-a păstrat și atunci când fiii săi au devenit adulți. Arnold își amintește: „Când eram la München – aveam pe atunci 19 ani – îi scriam periodic acasă tatălui meu; el îmi răspundea: «De ce scrii tu atât de mare? Oare pentru ca să scrii mai puțin?» Iar eu îi răspundeam: «Nu, pur și simplu așa scriu eu», dar de fiecare dată când îmi aminteam, începeam să scriu cu litere ceva mai mărunțele..."

Duminica, familia Schwarzenegger – mamă, tată și fii – mergeau la biserică. Toți locuitorii respectabili din Thal mergeau, așa că nu se putea pune problema să lipsească tocmai ei. Arnold considera slujba ca pe o datorie și nu-și făcea prea multe probleme în legătură cu credința. Rugăciunea era ceva care intra în îndatoririle săptămânale. Dar într-o zi, un coleg i-a vorbit despre Inchiziție, despre persecuțiile la care biserica i-a

supus pe cei care îndrăzneau să creadă în altceva decât era autorizat de către dogmă. „N-am devenit necredincios, dar mi-am dat seama că nici o rugăciune nu te poate ajuta, dacă nu te ajuți singur. Trebuie să muncești, și atunci Dumnezeu te va ajuta. Nu biserica, ci munca este rugăciunea cea mai plăcută pentru divinitate. Ajută-te și te va ajuta și Dumnezeu."

Curând, educația autoritară și spiritul de competiție cu care își deprinsese fiii Gustav Schwarzenegger începe să arate roade nedorite. Arnold și Meinhard devin temuți în comună. Sunt gata oricând să sară la bătaie, gata de orice trăsnăi, gata să se simtă ofensați din orice și să ceară imediat socoteală imprudentului. O vreme, Gustav reușește să acopere isprăvile fiilor lui. Să nu uităm, el este șeful jandarmeriei. Dar influența sa este totuși limitată. Meinhard este mutat la altă școală. În scurt timp ajunge bătăușul cel mai de temut și este exmatriculat. Tatăl nu reușește să împiedice ca primul lui născut să fie trimis la o școală de corecție. Ca întotdeauna în competiție cu fratele său, Arnold are parte de o soartă asemănătoare...

Între timp, starea fizică a lui Arnold s-a îmbunătățit simțitor. S-a înălțat și mușchii i s-au dezvoltat armonios. S-a înscris la clubul atletic din Graz. A început să joace fotbal în echipa locală, ca extremă. Dar peste puțină vreme și-a dat seama că sporturile de echipă nu-l mulțumesc așa cum și-ar dori. Rămânea mereu cu senzația că ar putea străluci mai tare, dar că în echipă nu este nevoie de așa ceva. „Nu-mi plăcea ca după un joc câștigat echipa să fie lăudată pentru meritele mele. Așa că m-am hotărât să-mi încerc forțele în sporturi individuale. Am început să alerg, să înot și să boxez; am participat la concursuri de aruncarea suliței și aruncarea greutății. Obțineam rezultate bune, dar cu toate acestea aveam sentimentul că nu am găsit ocupația cea mai potrivită pentru mine."

Acea parte a timpului când nu se dedică sportului, Arnold o folosește pentru o pasiune: cinematograful. Televiziunea nu concurează cinematograful într-atât încât să se pună de pe acum problema crizei. Cinematografele sunt luate cu asalt de tinerii austrieci, iar cele din Graz sau din Thal nu fac excepție. Arnold merge la film cu plăcere. Mai mult chiar, deși n-a mărturisit-o nimănui, Arnold are un idol; este vorba despre Reg Park, un

fost culturist devenit vedetă de cinema. Într-o seară de mai din anul 1962, după un meci câștigat, dar cu sentimentul – mărturisit mai înainte – că încă nu-și găsise calea proprie, Arnold se refugiază în cinematograf. Afișul anunță filmul „Hercule în centrul pământului". Este vorba despre legenda adaptată a eroului grec, care de această dată trebuie să-și salveze iubita din mrejele unui vampir. În reclama filmului pândesc monștri împietriți, râuri de lavă, copaci care se mișcă singuri și alte bolboroseli care nu par să ateste un bun-gust artistic prea sigur. Dar Arnold, acum în vârstă de 15 ani, știe exact pentru ce a venit aici: el nu dorește altceva decât să-și vadă idolul, pe Reg Park, interpretul rolului lui Hercule. Și, în timp ce fostul culturist se apără pe ecran de monștrii care vor să-l extermine, în mintea băiatului se conturează un gând clar: „Voi fi asemenea lui". Reg Park nu mai e doar un idol, el devine un model. O ambiție nemăsurată se descarcă în această opțiune, în care stau ascunse toate dorințele lui nemărturisite: va pleca din Thal! Îi va demonstra tatălui său că este la fel de puternic ca Meinhard! Îi va demonstra că poate izbândi în felul lui propriu!

Arnold nu bănuia încă de cât efort mai era nevoie până la atingerea scopului pe care și-l propusese.

În acel moment, culturismul era încă prea puțin răspândit în Austria, astfel că greu ai fi putut deveni celebru practicând un sport aproape necunoscut. Și oricum, era mult mai ușor să-l admiri pe Reg Park decât să încerci să ajungi asemenea lui.

Dar Arnold nu era unul dintre acei nenumărați fani care se mulțumesc să-și admire idolul și să-și plângă în pumni nesansa. Ambițios și foarte hotărât, el a plecat chiar a doua zi la Graz împreună cu Meinhard, încercând să afle care ar fi posibilitățile să înceapă antrenamentele de forță. În Graz funcționa, încă din 1958, Uniunea de Atletism, un club condus de fostul Mr. Austria, Kurt Marnul. Arnold și-a conceput un plan de acțiune care să ducă la primirea sa în acest club. Mai întâi a început să-l urmărească îndeaproape pe Marnul, A aflat că face uneori băi la Thalersee și s-a împrietenit cu șeful băii locale. Și iată că într-o după-amiază de duminică, s-a întâmplat ceea ce Arnold aștepta cu nerăbdare: Marnul a venit să facă baie la Thalersee și aici i-a

cunoscut pe frații Schwarzenegger. Arnold a fost foarte insistent și în cele din urmă Marnul, impresionat, i-a invitat pe cei doi frați să se antreneze în clubul său. Când a venit în lunea următoare la stadionul Liebenau, frații îl așteptau deja la ușă.

Centrul de antrenament era departe de a fi spectaculos și bine utilat; aparatele erau puține și rudimentare; gaura din tavan trebuia acoperită cu cartoane; sala era complet neîncălzită. În plus, ceilalți membri ai clubului care se antrenau acolo îi priveau pe noii veniți cu o curiozitate nu prea binevoitoare. Dar Arnold, care deja măsura 1,85 metri, și-a îndreptat spatele, a inspirat adânc și s-a hotărât să-i înfrunte. Era convins că făcea primii pași în cariera pe care și-o dorea și simțea că, dacă vrea să reușească, trebuie să nu se lase intimidat și să arate că știe ce vrea. A aruncat deci o privire în jur, a măsurat cu atenție egală aparatele și pe cei din sală, apoi a exclamat: „Așa! Îmi dau cinci ani ca să ajung *Mr. Univers*."

CAPITOLUL II
Încercări

„Am fost întotdeauna convins că voi fi un învingător."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Toți cei care îl considerau lăudăros au fost nevoiți curând să-și revizuiască părerea. Arnold se pregătea mai dur decât oricare dintre ei. Începuse prin a se antrena de șase ori pe săptămână, uneori câte patru ore pe zi. Transformase în sală de antrenament chiar și o încăpere din locuința părinților săi. În acea perioadă, cei mai îndrăgiți sportivi erau fotbaliștii. În toată Austria nu existau mai mult de treizeci de culturiști și nimeni nu-și închipuia că dintr-o asemenea meserie se poate trăi. Dar tânărul Schwarzenegger era hotărât să le demonstreze tuturor că se poate.

Cei care desconsiderau culturismul credeau că-l pot descuraja cu zâmbetele lor ironice și condescendente. În fiecare după-amiază la ora cinci, când se terminau orele de școală și se deschidea centrul de antrenament, Arnold era deja la ușa sălii. Seara avea de ales între a pleca cu ultimul autobuz sau a rămâne să se mai antreneze, urmând să străbată cei 12 km până acasă cu bicicleta sau chiar pe jos. Alegea întotdeauna antrenamentul, chiar dacă uneori consecințele erau mai puțin plăcute. Arnold povestește chiar el ce surpriză a avut la primul antrenament mai dur. Plecase de-acasă cu bicicleta; în sala de forță°trăsese zdravăn, lucrând mai ales la musculatura picioarelor și a abdomenului. Mai avusese febră musculară și nu se temea de ea, era doar practicant al atâtor sporturi! Dar de data aceasta, surpriza i-a fost enormă. A dat să se urce pe bicicletă ca să se

întoarcă acasă; imposibil! Picioarele nu mai vroiau să i se supună! A plecat șontăc-șontăc pe jos, împingând bicicleta tot drumul. A doua zi, încercând să se pieptene, a constatat, spre amuzamentul mamei lui, că nu poate ridica brațul deasupra capului. S-a lăsat pieptănat ca pe vremea când era copil, s-a lăsat luat peste picior și a suportat toate bancurile care s-au făcut pe socoteala lui, fără să crâcnească: era fericit! În mintea lui de adolescent se cuibărise certitudinea că va deveni celebru prin culturism!

Culturismul mai era considerat atunci un sport al tipilor care se iubesc enorm pe ei înșiși, dar care nu reușesc să ajungă la adevăratele performanțe atletice. Culturiștii treceau, fără excepție, drept narcisiști. În acest sens, cea mai puternică palmă Arnold a primit-o tot pe când avea cincisprezece ani. Ca orice băiat de vârsta lui, nu era deloc insensibil la părerile fetelor, chiar dacă încerca să se arate cât mai indiferent. În acea perioadă încă își mai petrecea vacanțele de vară cu prietenii săi din Thal. Erau băieți și fete cu care copilărise împreună, dar care începuseră acum să se vadă în altă lumină. Fiorul vârstei îi făcea în același timp sfioși și agresivi, intoleranți și sensibili. Arnold încerca să-i impresioneze pe ceilalți cu statura lui impunătoare, pe care mușchii se dezvoltau din ce în ce mai tare și mai armonios. Dar iată cum povestește el însuși: „Mă interesau în primul rând părerile fetelor, care erau cel mai adesea contradictorii. «Uite-l pe Arnold, arată extraordinar, un bărbat adevărat, mare și puternic ca o statuie», sau «Este un tip curios, nu-mi place, musculatura lui mă sperie». Eram preocupat de o fată anume, Herta, care mă tot respingea. Într-o zi, adunându-mi tot curajul, am întrebat-o dacă vrea să devină prietena mea. «Niciodată – mi-a răspuns – tu numai pe tine te iubești. Ești îndrăgostit de corpul tău, veșnic te studiezi în oglindă și mai și pozezi!» Am încasat răspunsul ei ca pe o palmă și mă întrebam de ce nu încearcă să mă înțeleagă înainte de a mă ofensa? Am suferit, dar după un timp mi-a trecut." Nu se știe ce s-a mai întâmplat cu Herta, însă Arnold a continuat să nu se lase impresionat și să-și facă antrenamentele.

Roadele nu întârziară să se arate: Arnold Schwarzenegger deveni campionul de juniori al Austriei la haltere. Numai că Arnold, în ciuda vârstei lui destul de fragede, vârstă la care marea majoritate a adolescenților încă nu reușesc să răspundă clar la întrebarea „Ce vrei să devii când ai să fii mare?", își

făcea câteva calcule precise. Deși îl pasionau problemele de forță, deși simțea o bucurie enormă și însuflețitoare la toate antrenamentele cu greutăți, parcă nu halterele ar fi domeniul în care ar dori să se afirme. Arnold își face un calcul destul de simplu: este un tip înalt – la vârsta lui măsoară aproape 1,90 metri – și i se pare normal să mai crească încă. Are o constituție atletică, dar mai degrabă longilină; datele fizice nu par să promită o carieră strălucită de halterofil. Bineînțeles, nu faptul că halterofilii au, de obicei, o constituție diferită a fost acela care i-a determinat lui Arnold raționamentul și opțiunea. El este departe de a fi omul care să aleagă calea cea mai ușoară și dacă ar fi fost convins că ceea ce își dorește cu adevărat este să ridice greutăți mai bine decât oricare altul, n-ar fi ezitat să muncească frenetic pentru asta. Numai că el, Arnold, a făgăduit că în cinci ani va fi Mr. Univers. A spus asta în gura mare, în fața tuturor, atunci când a pășit pentru prima oară în sala de antrenament. Și a spus-o pentru că a crezut-o. Pentru că știa exact ce dorește, ce-i place și ce va deveni. Din nou, intuiția lui – poate că preferați să-i spuneți „fler" sau „nas" sau „premoniție" – funcționase impecabil. Și, poate nu în ultimul rând, pentru faptul că idolul incontestabil, primul și ultimul, fără concurent și fără alternativă, al celui mai tânăr Schwarzenegger este și va rămâne încă multă vreme celebrul Reg Park.

Poate că pentru unii, Arnold Schwarzenegger părea în acea perioadă doar un pușlan impulsiv, irascibil, gata să-și folosească datele fizice și influența paternă ca să împartă pumni ori de câte ori credea că este nevoie; ei bine, acest adolescent nu rareori turbulent știa deja, la vârsta aceea încă tulbure, care va trebui să fie destinul lui.

Deci, în ciuda concursului de haltere câștigat, Arnold a optat pe mai departe pentru culturism. A continuat antrenamentele la fel de sever și cu tot atâta seriozitate ca și mai înainte. În epocă, Marnul le indicase tuturor elevilor săi un regim alimentar pe care aceștia ar fi trebuit să-l respecte întru totul, dacă intenționau să ajungă la rezultatele dorite. Dar ceilalți culturiști nu dădeau alimentației vreo importanță deosebită. Singura regulă pe care încercau să o respecte era „mănâncă mult, cât mai mult". Arnold, în schimb, se ținea strict de regimul indicat de Marnul. Și, spre satisfacția acestuia, rezultatele bune erau lesne vizibile.

Nu peste multă vreme, în Graz s-a dus vestea despre îndârjirea și perseverența cu care se antrena un tânăr – Arnold Schwarzenegger – la centrul de pregătire al lui Marnul. Mulți dintre cei care se antrenau în altă parte, uneori indiferent de sportul pentru care se pregăteau, doreau să-l cunoască pe tânărul acesta atât de ambițios și de muncitor și să se împrietenească cu el. Uneori, cei care doreau să-l cunoască nu erau numaidecât din categoria acelora care se pregăteau pentru vreo activitate în sport, ci pur și simplu amatori de cultură fizică. Unul dintre aceștia, care l-a remarcat pe Arnold, a fost și politicianul local Alfred Gerstl. Gerstl avea un fiu de vârsta mezinului Schwarzenegger, destul de recalcitrant față de dorința tatălui său de a-l îndrepta către sport. Tânărul Gerstl prefera mai degrabă să meargă la cinema și să se țină după fete.

Cei doi adolescenți s-au împrietenit, descoperindu-se foarte asemănători. În fond, și lui Arnold îi plăcea să meargă la cinema și să fluiere după fete, doar că făcea asta în afara timpului de antrenament. Pentru el, antrenamentul conta mai mult decât orice altceva. Și nu numai datorită unei voințe ieșite din comun, ci mai ales acelei bucurii extraordinare pe care lucrul în sală, antrenamentul, îl făcea să o simtă, așa cum Schwarzenegger a mărturisit-o de atâtea ori. El a reușit să-l atragă către sport și pe prietenul său, mai mult decât reușiseră vreodată îndemnurile, pedepsele sau răsplățile politicianului. În felul acesta, Arnold s-a împrietenit repede cu Gerstl, pe care a ajuns să-l considere chiar ca pe un părinte adoptiv. Acesta îl înconjura cu multă atenție pe tânărul sportiv, pe care îl admira cu adevărat pentru calitățile sale, pentru perseverență și pentru destoinicia cu care își urma calea aleasă. Gerstl, amator el însuși de culturism, avea acasă la el o sală special amenajată pentru acest sport și l-a invitat pe Arnold să se antreneze la el ori de câte ori dorea sau ori de câte ori centrul lui Marnul era închis.

Între timp, Arnold ajunsese să stea în Graz mult mai mult timp decât înainte. Amândoi frații Schwarzenegger cam scăpaseră de sub controlul tatălui lor. Gustav a lipsit de acasă o perioadă mai lungă; excesele sale în materie de alcool erau tot mai frecvente. Considera că acum, dacă băieții au crescut mari, nu mai era cazul să se ferească de ei, iar cu reprosurile soției se obișnuise de mult și le considera simplă cicăleală. După bețiile repetate, a fost mutat din motive disciplinare de la Thal la

Raaba. Meinhard a fost primul care a profitat de absența tatălui pentru a-și manifesta voința proprie, pe care o considera liberă și matură. În semn de independență, s-a retras de la școală fără să-și anunțe familia – și fără să se mai sperie de previzibila reacție a tatălui – după care s-a angajat la o firmă de electronică. Era o declarație de independență pe care Arnold nu putea s-o ignore. În acel moment, marea majoritate a timpului său era ocupată de antrenamente, de filmele cu Reg Park pe care le vedea și le revedea de un număr neverosimil de ori și de vizitele la Gerstl. Școala nu prea mai începea în această combinație. Ca să nu rămână mai prejos față de fratele lui, așa cum încercase să facă de atâtea ori și până atunci, Arnold s-a retras și el de la școală și s-a angajat ca ucenic la o firmă de construcții din Graz. La început, salariul său lunar era de numai 250 de schillingi. S-ar părea că Arnold s-a ținut mult mai serios de muncă decât de școală căci la începutul celui de-al treilea an de ucenicie ajunsese la un salariu de 1000 de schillingi lunar. Probabil că de aici s-au tras și cunoștințele de bază despre construcții pe care mai târziu Domnul Arnold Schwarzenegger le va folosi în marile lui afaceri imobiliare.

În orice caz, adevărata viață a eroului nostru se desfășura mai departe în cadrul antrenamentelor. Reg Park era în continuare un model destul de greu de atins. El rămânea un sportiv desăvârșit și un celebru actor de cinema, adică exact ceea ce își dorea să ajungă ucenicul constructor Schwarzenegger, care se antrena din răsputeri și trebuia să muncească pentru a se putea întreține singur. Lui Arnold îi era de-ajuns cât câștiga și faptul că nu era nevoit să ceară familiei sprijin material îi crea un sentiment de independență, în special față de tatăl lui. Gustav Schwarzenegger nu părea să fie prea mulțumit și mormăia mereu că mezinul său nu face ceea ce trebuie. Cu toate acestea, își lăsa băieții să-și vadă de viețile lor. Lui Arnold i se părea în continuare că preferatul rămâne Meinhard. Dorea însă enorm, să-și convingă tatăl că are și el dreptate și că preocupările lui nu sunt deloc nepotrivite. Îl interesa acum să fie convingător în propriile-i preocupări și nu se mai străduia atât de mult să dovedească că este mai tare decât Meinhard. Poate pentru că începuse deja să fie evident că este mai tare.

Trebuie să fim bine înțeleși: această competiție de familie cu toată încrâncenarea ei și cu toate frustrările pe care le-a adus

– probabil nu numai lui Arnold, ci și lui Meinhard și poate că și lui Gustav – n-au făcut niciodată ca în familie să domnească dușmănia. Deși au existat certuri, unele poate chiar spectaculoase, deși tatăl s-a supărat pe fiii lui atunci când aceștia au început să acționeze fără să-i ceară permisiunea – sau măcar sfatul – bărbații Schwarzenegger erau adversari, dar nu inamici. Fiecare dintre ei încerca să dovedească fie că este cel mai bun, fie că are dreptate, dar asta nu-i înstrăina pe unii de ceilalți. Se întâlneau și uneori își petreceau timpul împreună – chiar dacă lucrurile nu mai erau atât de severe ca atunci când băieții erau mai mici și mergeau să viziteze muzee. Într-un cuvânt, pentru oricine din exterior familia era o familie unită, măcinată doar de dorința fiecăruia de a dovedi că este mai bun și că are mai multă dreptate decât ceilalți.

Foarte puțin după ce împlinise 16 ani, Arnold Schwarzenegger participa la primul concurs de culturism din viața lui. Sprijinit de Gerstl, Arnold se prezentă la concursul de la Steirerhof. Era o competiție de interes local, dar la care tânărul Arnold avea pentru prima oară ocazia să-i cunoască pe cei care nutreau, în Austria, ambiții asemănătoare cu ale lui. Avu posibilitatea să-i vadă la lucru, să schimbe cu ei păreri despre modalitățile de antrenament și despre felul și importanța alimentației, putu să-și dea seama de cât sunt de ambițioși. În final, Arnold se clasă doar pe locul doi, dar această primă competiție de profil îi întări și mai mult convingerea că viitorul său stă în culturism și că a ales bine. Făcea, adică, ceea ce trebuia făcut.

La Steirerhof îi cunoscu pe Benno Dahmen și Peter Fasching, proprietarii unui magazin german de articole sportive specializat în culturism. În Germania, interesul pentru culturism era incomparabil mai mare decât în Austria; numărul de practicanți ai acestui sport era și el mai mare, așa că nivelul de pregătire era mai înalt și concurența mai acerbă. De asemenea, faima de care se bucura disciplina în sine era incomparabilă cu cea din Austria. Lui Arnold îi era din ce în ce mai clar că Graz-ul va rămâne doar o etapă în viața lui și că, dacă vroia să se pregătească mai bine și să aibă pretenții mai mari, va trebui să plece într-un loc în care culturismul să fie mai puternic. Următorul pas logic i se păru așadar Germania. Începu să se intereseze cum ar putea să ajungă acolo, cine ar putea să-l susțină și care ar fi posibilitățile de a se antrena într-un club cât

mai renumit. Cei care îi furnizau aceste informații erau tocmai Benno Dahmen și Peter Fasching. La un moment dat cei doi promiseră chiar că-l vor susține material pe tânărul austriac.

Înainte însă ca toată această rețea de corespondență și de informare să dea roade, Arnold fu chemat în armată. Împlinise 18 ani. Ordinul de înrolare preciza că recrutul trebuie să fie la unitate la 1 octombrie 1965. Meinhard, care făcuse deja armata, era plin de sfaturi pentru mai tânărul său frate. Îl învăță o grămadă de șmecherii și tonul său era acela al unei cătane bătrâne și experimentate față de un bobocel. Arnold se revoltă și ei doi erau cât pe ce să se încaiere din nou, ca pe vremea când trebuiau să-i demonstreze lui Gustav care e mai tare. Se stăpâni însă și protestă împotriva tonului condescendent, dar ținu minte tot ce i-ar fi putut fi de folos. Gustav veni și el cu alte sfaturi și se simți îndreptățit chiar să-i țină o predică părintească. De data aceasta Arnold nu se supără pe el; simțea în tonul tatălui său acea nostalgie după tinerețe care-i îndeamnă pe bărbați să-și înăsprească vocea numai ca să nu-i podidească lacrimile. Folosindu-se de relațiile lui, Gustav aranjase ca armata austriacă să facă o excepție în cazul lui Arnold și să-l înroleze la tancuri, unde vârsta minimă era de obicei de 21 de ani. Și, în plus, mai aranjase ca unitatea de instrucție a fiului său să fie cât mai aproape de Graz.

Despărțirile sunt întotdeuna mai patetice parcă în Europa, iar anii '60 erau și ei ceva mai sentimentali. Cu toate acestea, Arnold a reușit să imprime plecării lui ca militar un aer sobru, viril. Emoția reținută cu care cei trei bărbați își strânseră mâinile fără să mai simtă nevoia să se provoace în vreun fel unul pe celălalt, îi impuse respect chiar și Aureliei Schwarzenegger, care se abținu de la orice patetism. Asta n-o împiedică însă ca, multă vreme după acea, să alerge prin Thal din casă în casă și să le povestească tuturor cunoscuților ce solemne clipe au fost cele ale plecării sub arme a fiului ei cel mic.

Timpul pe care l-a petrecut în armată i-a plăcut lui Arnold foarte mult. Firea logică și muncitoare, disciplina, educația în spiritul lui „să învingă cel mai bun" pe care le primise de acasă îl făceau să aprecieze ordinea, munca și rigurozitatea militară. În plus, era îndrăgostit de tancuri. El însuși declară: „...era grozav să mergi cu acele mașinării enorme și să simți reculul la tragerea cu tunul. Era o demonstrație de forță și putere și astfel

de lucruri m-au impresionat întotdeauna. Dimineața făceam instrucție, iar după-amiaza trebuia să curățăm și să ungem tancurile. După un timp am fost însă scutit de aceste munci. A venit o dispoziție de sus și mi s-a ordonat ca în loc de munca de întreținere a mașinilor să mă ocup de antrenamente și să-mi dezvolt corpul. Nici nu se putea să primesc un ordin mai frumos!" Pentru Arnold acest ordin a fost încă o șansă de a nu-și pierde din vedere țelul său adevărat. În ciuda disprețului pe care părea să-l manifeste pentru culturism, pesemne că totuși Gustav Schwarzenegger a fost acela care a intervenit din nou pentru fiul său. Poate că nu era întru totul străin nici politicianul Alfred Gerstl. Oricum, Arnold a primit-o ca pe o nouă provocare pe care i-o aruncase tatăl său. Era ca și cum i-ar fi spus: „Acum să te văd, când n-ai să te poți plânge că nu izbândești pentru că ai fost silit să întrerupi antrenamentul atâta vreme!..."

În același timp a primit și o scrisoare de la Benno Dahmen, care-l invita la concursul european de juniori, la 30 octombrie la Stuttgart. Nici că se putea mai bine. Arnold avea așadar ocazia să încerce din nou să-i arate lui Gustav de ce era în stare. Nu s-a gândit nici o clipă la faptul că era înrolat și că asta ar putea fi un impediment. Știa foarte bine că, dacă vrea să reușească în ceea ce își propusese, trebuie să-și urmărească fără să ezite țelurile principale. Arnold a răspuns prompt la invitație. Singura problemă era că nu avea banii cu care să-și plătească biletul până la Stuttgart și nu ar fi vrut să-i ceară de la ai săi. De biletul de întoarcere nu-și făcea probleme, pentru că era sigur că va câștiga concursul, deci și niște bani. I-a scris toate acestea lui Dahmen, care a simțit imediat că are șansa să-și facă publicitate și i-a trimis lui Arnold banii necesari. Proaspătul soldat și-a invitat tatăl la concurs, apoi a șters-o pur și simplu din unitate, fără să se gândească nici o clipă la consecințe. Pedeapsa pe care o risca era închisoarea, căci putea fi dat dezertor. Fără să fie tensionat de acest risc, Arnold participă la concurs și, așa cum promisese, îl câștigă. La întoarcere, îl aștepta pedeapsa: șapte zile de carceră, pe care le execută fără să crâcnească. Simpatia camarazilor lui însă, și chiar cea a superiorilor, era enormă.

Părinții lui Arnold n-au fost la fel de impresionați. Gustav nici nu se gândise să meargă la Stuttgart și, mai mult decât orice, îl supăra faptul că fiul său călcase o lege militară. Se uita

la cupă, cam în silă, cam neconvins. Aurelia însă n-a reușit să se abțină și, luând „vasul" subsuoară, colindă din nou pe la toți cunoscuții, aproape din casă în casă, lăudându-se cu victoria fiului ei. Cu dorința cert de a-i convinge și pe cei mai sceptici, Arnold mai participă la un concurs de „Mr. Europa" în martie 1966. De data aceasta plecase din unitate cu învoire în toată regula, iar superiorii îi uraseră succes. Câștigă din nou. Chiar și pentru cineva foarte sceptic deveni clar că Arnold Schwarzenegger ajunsese un adevărat culturist. Nu mai exista nici o îndoială, la sfârșitul armatei trebuia să plece și să se antreneze la München. Mai avea un an și jumătate până la termenul pe care și-l acordase ca să devină Mr. Univers. Era deja Mr. Europa.

CAPITOLUL III

Drumul spre victorie

„La douăzeci de ani tot ceea ce-ți dorești este să fii Campion!"

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Concursul de la Stuttgart – cel la care Arnold Schwarzenegger participase cu riscul de a deveni pasibil de judecata Curții Marțiale – însemnase nu numai o victorie promițătoare, ci și posibilitatea de a stabili nenumărate contacte și de a cunoaște oameni influenți. Tânărul campion nu lăsase să-i scape această ocazie. Cunoscuse mulți sportivi, dar și manageri, specialiști în reclamă, antrenori și proprietari de săli de antrenament. Arnold avea o fire deschisă, comunicativă și stabilea repede o relație prietenească. În ciuda faptului că unii dintre sportivi îl considerau infatuat sau lăudăros, el avea nenumărați prieteni. În plus, promitea foarte mult pentru viitor și mulți dintre specialiștii în culturism se interesau de el și erau dispuși să-l ajute.

Printre cei pe care i-a cunoscut la Stuttgart au fost și germanii Albert Busek și Rolf Putziger, unii dintre cei mai influenți oameni din branșă. Albert Busek era reprezentantul Germaniei în I.F.B.B. și publicistul cel mai renumit al revistei „Sport-Revue". Putziger era proprietarul unui studio sportiv din München – care mergea foarte bine – și editor al unor reviste de specialitate. După ce au stat de vorbă, cei doi l-au invitat pe tânărul campion să vină să-și continue pregătirea la München.

Mutarea a fost posibilă aproape un an mai târziu, la 1 august 1966, după ce Arnold Schwarzenegger și-a terminat stagiul militar. Așa cum mărturisește el însuși, viața îi era în continuare

influențată de personalitatea idolului său Reg Park. Antrenamentul și-l organiza singur, ținând întotdeauna cont de metodele pe care le folosise Reg. Fără să renunțe la exercițiile de bază, încerca să-și facă un program de pregătire care să se potrivească necesităților sale proprii. În acel moment, țelul său era un biceps mai înalt, un spate mai lat și coapse mai puternice. Antrena prioritar aceste grupe musculare și era convins că în acest fel va ajunge curând să aibă un trup armonios. Dar rezultatele nu erau atinse întotdeuna foarte repede. Tricepsul era, de exemplu, o grupă musculară care îi dădea multă bătaie de cap lui Arnold. Deși îl lucra cu aceeași atenție ca și bicepsul, rezultatele nu erau pe măsura așteptărilor. La fel, gambele – și în general musculatura trenului inferior – nu se dezvoltau la fel de frumos ca umerii, spatele și pectoralii.

Arnold însă nu se dădea bătut. Descoperise încă mai de mult un principiu de lucru foarte important: dacă dorea să obțină rezultate cu adevărat valoroase, trebuia să-și recunoască punctele slabe cu toată sinceritatea. O atitudine de genul „lasă, este foarte bine și așa" nu era deloc de natură să aducă progrese. Dimpotrivă, o analiză lucidă a problemelor, a eșecurilor și a neajunsurilor, combinată cu o atitudine mentală pozitivă și cu sentimentul că nu se poate ca un antrenament adecvat să întârzie prea mult să dea roade, erau elemente mult mai de folos pentru viața sportivă a campionului. Așa că Arnold Schwarzenegger și-a schimbat din nou programul de antrenament și a făcut-o ori de câte ori a fost nevoie.

Principiile lui Reg Park îi erau mereu de folos. Se apucă să-și noteze pe niște bilețele grupele musculare care se dezvoltau mai încet și le răspândi peste tot pe unde se învârtea, în așa fel încât să dea mereu cu ochii de ele. Locul în care se antrena ca și locuința lui erau pline de asemenea bucățele de hârtie pe care scria: „triceps", „gambe", „coapse" ș.a.m.d. Oglinda în fața căreia poza era și ea „ornată" cu aceste notițe, și astfel Arnold nu putea nici o clipă să uite unde este deficitar. Sentimentul că în doi-trei ani reușise să-și modifice musculatura și să dea o altă înfățișare corpului său justifica încrederea nemărginită pe care o dobândise în antrenament și în perseverență. „Dacă am fost în stare de așa ceva – mărturisea Schwarzenegger – atunci cu aceeași disciplină și cu voință îmi pot modela și spiritul, obiceiurile, concepția de viață..."

Ajuns la München, Arnold urma să înceapă să se antreneze în studioul lui Putziger din strada Schiller. Primele nopți le-a petrecut chiar în studio, deoarece încă nu-și găsise o locuință proprie. În ciuda faptului că era deja campion european de amatori, Arnold Schwarzenegger, la cei 19 ani ai săi, nu era de fapt decât un copil plecat dintr-un sat austriac și ajuns în marele oraș München. Viața trepidantă, tumultul metropolei îl subjugau. Trebuia să se antreneze din greu, dar în același timp trebuia să lucreze ca să se întrețină, să-și caute o locuință, să-și rezolve singur toate acele zeci de probleme mărunte ale vieții unui „om mare". Era mult prea mândru ca să le vorbească părinților despre greutățile lui. Din nou, dificultățile pe care trebuia să le înfrunte i se păreau un pariu de câștigat; cu el însuși, cu familia, cu cei care credeau în viitorul lui. Funcția sa oficială la Putziger era „manager și antrenor", dar de fapt la început a făcut tot felul de treburi mărunte. Faptul că uneori i se părea că este tratat ca un fel de „om la toate" nu-l irita pe Arnold, ci mai degrabă îl ambiționa. I se părea că face un fel de ucenicie, fără de care n-ar putea să învețe niciodată toate acele nimicuri care alcătuiesc „viața" dintr-un studio sportiv. Și, în plus, i se părea că așa trebuie să înceapă oricine vrea să ajungă la glorie. În ciuda oricăror probleme pe care le avea de înfruntat, era mereu bine dispus și comunicativ. Locuia cu chirie la o familie unde totul era în comun. Familia lui din Thal nu trebuia în nici un caz să afle ce probleme are Arnold, altfel n-ar fi fost exclus ca tatăl său să-și facă într-o bună zi o furtunoasă apariție și să încerce să-l ia acasă. Din această perioadă datează și faimoasele scrisori către părinți, adnotate și comentate de Gustav Schwarzenegger.

Programul riguros al lui Arnold era împărțit în felul următor: antrenamente de la 9 la 11 dimineața și seara de la 19 la 21; în restul zilei – serviciu. Acest sistem a ajuns cu timpul să fie folosit de mulți culturiști, dar la baza lui nu stătea în vremea aceea nici o teorie științifică. Iar Arnold îl depășea adesea, antrenându-se în jur de șapte ore zilnic. Rezultatele n-au întârziat să se vadă: în două luni, campionul și-a sporit masa musculară cu două kilograme.

Tânărul austriac care se antrena la München nu era încă destul de cunoscut. Putziger puse în funcțiune mașina sa de publicitate și în curând numele Arnold Schwarzenegger ajunse

să fie des văzut în presa de specialitate. Se publicau articole despre antrenamentele lui, fotografii cu Arnold la lucru. Putziger bănuia că sportivul va fi în curând una din perlele studioului său.

În acel an, campionatele mondiale „Mr. Univers" pentru amatori se țineau la Londra. Văzând progresele pe care le făcuse într-un timp atât de scurt, Albert Busek îi promitea lui Arnold că-i plătește biletul de avion pentru Londra, dus-întors, ca să participe la concurs în calitate de spectator. Planul era ca Schwarzenegger să asiste la pregătiri și să aibă posibilitatea de a-i vedea la lucru pe campionii americani, pe care nu avusese prilejul să-i cunoască încă. Această experiență urma să-i folosească în vederea pregătirii pentru campionatele de anul viitor, la care eventual se putea gândi să participe. Numai că Arnold nu se împăca de loc cu gândul că va fi doar spectator. Ar fi vrut să participe în concurs. Era convins că forma în care era l-ar fi ajutat să nu se facă de râs, iar experiența pe care ar fi dobândit-o ca participant ar fi însemnat categoric mai mult decât aceea de spectator. Începu un antrenament și mai serios și îl convinse pe șeful său să-l înscrie în concurs. Se antrena și muncea în același timp. Își propusese să intre între primii zece concurenți, adică să treacă de preliminarii, ceea ce pentru o primă participare nu ar fi fost deloc rău.

Nu-i cunoștea pe americani decât din revistele de specialitate, așa că nu știa defel la ce se putea aștepta din partea lor. De asemenea, Arnold nu vorbea o boabă de engleză. Încercă să învețe un minim, măcar câteva expresii indispensabile, de la Helmut Riedmeier, împreună cu care împărțea acum un mic apartament. Helmut era un culturist profesionist care obținuse deja titlurile „Mr. Germania", „Mr. Europa" și „Mr. Univers". Încercările lui de a-l învăța englezește pe Arnold nu prea avură timp să dea roade, pentru că ziua cea mare veni foarte repede. Schwarzenegger plecă la Londra.

Era pentru prima oară când eroul nostru călătorea cu avionul. Totul era pentru el nou și tocmai din această cauză încerca să dea impresia că este indiferent, hârșit în asemenea treburi și plictisit. Se încurcă însă puțin în formalitățile pe care le avea de îndeplinit la aeroport și era cât pe ce să nu fie primit la bord pentru că uitase să se confirme pe lista de pasageri. Zborul trecu bine, deși Arnold mărturisește că îi fusese cam

frică la traversarea Canalului Mânecii. Dar și mai frică îi era că ar putea uita singura frază pe care o învățase la Riedmeier, așa că o repeta mereu în gând: „I would like go to the «Royal Hotel», please![1]“ Ca să treacă mai ușor peste tensiunea zborului, Schwarzenegger intră în vorbă cu doi oameni de afaceri din München. Grija lui principală era aceea de a părea un familiar al călătoriilor – mai ales al celor cu avionul... – iar în afară de asta încerca să studieze comportamentul afaceriștilor, și să le copieze ceea ce credea că ar fi dezinvoltura oamenilor de lume. Conversația evolua pe teme mărunte: vreme, condiții de zbor, sport, anecdote cam nesărate despre alți oameni de afaceri. Din când în când, Arnold repeta în minte: *I would like go to the Royal Hotel, please.* La sosirea pe aeroportul din Londra, cei doi oameni de afaceri din München l-au dus chiar ei cu taxiul până la hotel. În timp ce îndeplinea formalitățile de cazare, Arnold era destul de mirat că la hotel era atât de multă liniște și atmosfera nu aducea deloc cu aceea din ajunul unui campionat mondial. La început evită să întrebe, pentru ca nu cumva să treacă drept un om neumblat; și pe urmă, fraza din engleză pe care o știa nu i-ar prea fi folosit. Până la urmă, însă intrigat de atmosfera din hotel, își luă inima în dinți și întrebă, în limba germană, ce se întâmplă. Recepționerul, poliglot așa cum îi cerea meseria, îl înțelese fără probleme și îl lămuri că în Londra există două hoteluri care se numesc la fel – „Royal“ – și că probabil culturiștii și însoțitorii lor au tras la celălalt. După un nou drum cu taxiul, Arnold ajunse în sfârșit la destinație. De data aceasta nu mai avea nici un dubiu că nimerise bine, pentru că în hol era o adevărată „defilare“ de culturiști. Sosirea campionului austriac nu trecu deloc neobservată. Era cel mai tânăr concurent înscris în competiție, și fu imediat înconjurat de cei din hol, ca să fie analizat, pipăit și măsurat. Deși nu avea decât 19 ani, cântărea 105 kilograme și avea diametrul brațului de 49 de cm! Singurul din Europa cu asemenea date fizice!

Primirea aceasta iscoditoare și admirativă îl făcu să se simtă repede în largul său. Se afla din nou printre sportivi, în lumea lui, pe care o cunoștea atât de bine și pe care o iubea. Nu mai avea sentimentul acela de stinghereală care-l însoțise în timpul zborului. În hotel se vorbeau toate limbile pământului, așa că

[1] „Aș vrea să ajung la «Royal Hotel», vă rog!“

necunoașterea limbii engleze nu mai constituia chiar așa un handicap. Arnold înțelese, totuși, cât de important este să poți comunica și în altă limbă decât în cea maternă, astfel că își promise solemn să învețe cât de curând englezește. Felul în care îl înconjurau acum ceilalți participanți la concurs, curiozitatea lor, îl făcură din nou încrezător în șansele sale. Se și vedea învingător, pipăit cu emoție nu de curioși, ci de admiratori și admiratoare care voiau să-l atingă și să se asigure că tipul acela extraordinar există cu adevărat în carne și oase. Cu ochii minții se văzu luat pe sus de o mulțime în delir, purtat pe brațe, înconjurat de flori; avea să devină *Mr. Univers* și toate fetele urmau să-i cadă la picioare implorându-i iubirea. Ce mai, trecuse de la stinghereală direct la euforie, și n-ar fi fost mare lucru să ia de bune toate aceste lucruri pe care și le închipuia.

Arnold păsea deja sigur pe el, aproape îngâmfat, ca și cum ar fi câștigat deja concursul; dar infatuarea lui dură numai până la lift, unde dădu nas în nas cu Chet Yorton; instinctiv, fără să se gândească măcar vreo clipă, se trase într-o parte pentru a-i face americanului loc să treacă. Și la fel de brusc realiză că reacția lui de bucurie din urmă cu câteva clipe era doar copilăria de a lua iluziile, fantasmele și dorințele drept realitate. Putem spune chiar că acesta a fost un moment în care Arnold Schwarzenegger și-a câștigat brusc maturitatea. Adică și-a dat seama că nu-și poate permite să se lase purtat de iluzii de mărire și că, dacă vrea să-și realizeze ambițiile, dacă vrea să câștige, trebuie să evalueze corect și lucid toate situațiile și să nu se lase furat de o prea mare iubire de sine.

Chet Yorton avea de toate: volum, separare, vascularizare. Era pur și simplu fantastic. Arnold deveni brusc realist; cu un asemenea om era aproape imposibil să se poată măsura. În plus, Yorton era bine bronzat, era elegant în totul – ținută, mișcări, îmbrăcăminte, purtări – și avea un farmec personal care se revărsa prin toți porii. Arnold se autoanaliză rapid și își zise: „Arnold, ești gras!“ Își dădu seama dintr-o dată de importanța vascularizării, care făcea să transpară lipsa țesutului adipos. Se simți deficitar la acest capitol. Se simți deficitar și la eleganță; Schwarzenegger era armonios și respira un fel de farmec copilăresc, o veselie și detașare nostime și plăcute. Era însă departe de știința farmecului unui matur. Își propuse să și le însușească pe toate cât mai repede cu putință. Se simțea din nou

la începutul unui drum lung, pe care trebuia neîntârziat să-l parcurgă, dacă dorea să devină cu adevărat un campion.

Până una-alta, își propuse să renunțe la infatuare și la suficiența în care aceasta l-ar fi închis, să privească deschis în jur și să învețe cât mai mult. Începu să-i analizeze cu atenție pe culturiștii americani. Observă că nu aveau nimic în comun cu trupurile masive pe care și le doreau europenii. Arnold își dădu seama că europenii erau mai degrabă greoi, un fel de mase impunătoare de mușchi, care de-abia acum ar fi trebuit să înceapă să fie prelucrate. Nu-i mai plăceau. Nu se mai plăcea nici pe sine, i se părea că arată neizelat. Își propuse să câștige eleganță și rafinament. Americanii, în schimb, arătau mai agili, mai sprinteni, mai ușori. Mușchii lor erau mai bine diferențiați, mișcările lor mai clare, aproape lipsite de materialitate. Asta nu însemna că ar fi fost firavi. Dimpotrivă. Erau doar frumoși.

Concursul propriu-zis începu a doua zi la sala Victoria Palace. Înainte de probe, în culise se schimbau părerei despre metodele de antrenament. Arnold era din nou pus în dificultate de faptul că nu știa englezește. I se părea foarte interesant ce se discută acolo și suferea că nu reușea să înțeleagă decât pe ici-pe colo câte un cuvânt. Îl interesa cel mai mult să afle ce împărtășesc din experiența lor sportivii americani. Până la urmă a reușit să dea de un culturist care știa germana și care a consimțit să-i traducă. Se vorbea despre definire și despre cum se poate ea evidenția în concurs. Unii susțineau necesitatea saunei înainte de intrarea în competiție, pentru a pierde apă din țesuturi și a favoriza astfel definirea; alții, dimpotrivă, pledau pentru simple contracții izometrice care să provoace mărirea tonusului muscular. Totul i se părea lui Arnold foarte frumos și foarte interesant. Se străduia să țină minte tot ce auzea și, ca de obicei, să învețe cât mai mult.

Prima zi de concurs o reprezentară preliminariile. O dată acestea terminate, Arnold fu din nou înconjurat de admiratori și de curioși, de sportivi și de spectatori, ceea ce îi întări convingerea că nu era un participant oarecare și că i se acordă niște șanse în concurs. Cei care păreau să se priceapă la culturism îi prevedeau un viitor strălucit, cu condiția „să nu facă prostii". Arnold habar n-avea ce înseamnă asta. Nu știa nimic despre subtilitățile competiției, despre metodele de a lua ochii, despre posibilitățile de a trișa. Nu se gândea că o competiție

sportivă ar putea fi câștigată grație unor aranjamente sau alte interese ar putea decide soarta unui concurs. Înainte de finală, Schwarzenegger se strădui să facă o cât mai bună încălzire și repetă cu atenție figurile programului liber ales. Evoluă penultimul; directorul competiției îi pregăti intrarea: „Iată, urmează un tânăr austriac senzațional, care la doar 19 ani este un culturist deosebit de valoros, deși participă pentru prima dată la Campionaltele Mondiale".

Apariția în scenă a lui Arnold fu întâmpinată cu aplauze. Campionul avea trac; se strădui să și-l ascundă. Fixă cu privirea un punct din tavan și începu să lucreze. Și atunci se întâmplă lucrul pe care Arnold îl aștepta cel mai mult: simți că se umple de aceeași bucurie a exercițiului pe care o simțea la antrenamente. Uită de existența publicului, uită de trac și evoluă ca atunci când era singur și urmărea mereu să se autodepășească. Probabil că în momentul acela a înțeles mai clar ca oricând că adevărata competiție este cea cu tine însuți, și că acesta este singurul lucru care contează. Să te perfecționezi, să te autodepășești!

Exercițiul lui Arnold pe scena de la „Victoria Palace" se încheie în aplauzele frenetice ale publicului și el coborî amețit în culise. Cineva îl împinse înapoi în scenă, șoptindu-i să continue. Arnold Schwarzenegger se conformă. Înțelese abia ceva mai târziu că dădea un bis, că era singurul participant din concurs căruia publicul îi ceruse un bis. În sfârșit, cei cinci ani de antrenament își primeau răsplata. Munca lui asiduă era răsplătită de aplauzele frenetice ale celor care îl înconjurau.

După Schwarzenegger, evoluă Chet Yorton, ultimul concurent din campionat. El avea deja în palmares titlul de Mr. California, două titluri de Mr. America și venise la Londra hotărât să câștige și titlul de Mr. Univers. Era și un actor cunoscut în cinematografia americană. Evoluția lui degaja siguranță și un bine justificat sentiment al valorii. Arnold îl urmări admirativ, făcând în același timp un inventar sever al propriilor sale lacune. Constată astfel, cu durere în suflet, că mușchii picioarelor erau aproape nedefiniți, că avea abdomenul insuficient evidențiat și că era complet deficitar în privința acelor grupe de mușchi care făceau un corp să apară cu adevărat „lucrat": mușchii dințați, croitorul, bicepsul femural. Așteptă ca Yorton să-și termine evoluția și nu ezită nici o clipă să-l

provoace la o discuție despre modul lui de a se antrena. Află, ajutat de un competitor care știa și engleză și germană, că Chet acorda aceeași atenție coapselor și gambelor ca și pieptului și bicepșilor. Arnold își dădu seama că, fără să vrea, el considerase până atunci pectoralii și bicepșii niște mușchi mai bărbătești, deci care meritau, în mintea lui, o îngrijire mai atentă. Își propuse să fie nepărtinitor de-acum înainte, căci înțelegea pentru prima oară că un bărbat cu torace și brațe puternice, dar cu niște picioare mai puțin dezvoltate, nu este decât un uriaș cu picioarele de lut. Își dădu seama că acest concurs, indiferent de rezultatul cu care avea să se soldeze, nu era decât un nou început de drum, de-a lungul căruia trebuia să se ocupe cu toată grija de gambe și de bicepsul femural.

După cum era de așteptat, titlul de *Mr. Univers* a fost câștigat de americanul Chet Yorton. Reacția publicului îi fu însă favorabilă lui Schwarzenegger, care fu repede considerat o relevație, a adevărată stea a competiției. Nu degeaba era singurul care avusese parte de două ridicări de cortină, de două chemări la rampă suplimentare. Arnold se simțea foarte sigur pe viitorul lui, mai ales acum, când știa clar ce are de făcut. Nu se simți învins, ci învingător. Chiar și unul dintre arbitrii concursului, Wag Bennet, recunoscu în presă că adevăratul câștigător al titlului ar fi trebuit să fie, după părerea lui, Arnold Schwarzenegger.

Dar Arnold știa clar că, din anumite puncte de vedere, Yorton îi fusese superior. Pentru el era important mai ales că înțelesese ce are de făcut mai departe. Remarca și aprecierea arbitrului englez îl măgulеau, cu atât mai mult cu cât aflase că Wag Bennet fusese, într-o perioadă antrenorul lui Reg Park. De aceea acceptă cu bucurie invitația lui Bennet de a mai rămâne câteva zile la Londra, ca oaspete al său și al familiei sale. Lui Arnold i se părea că în felul acesta este mai aproape de idolul lui. În plus, invitația era și o ocazie de a se familiariza cu alt mod de viață decât cel cu care fusese obișnuit, de a încerca să învețe englezește și de a deveni cât de cât un „om de societate". Arnold ținea cu tot dinadinsul să-și piardă și ultimele deprinderi de provincial și să capete ușurința aceea pe care o invidia atâta la oamenii ștefuiți de călătorii și experiențe diverse. Destul de repede se simți în largul său ca oaspete și reuși să-și transforme reminiscențele de copil de la țară în niște adorabile originalități.

De la Bennet află multe lucruri despre tehnicile de antrenament care se practicau în Anglia și aiurea, despre particularitățile de lucru ale unor personalități și câte ceva din secretele organizării marilor competiții. În fiecare seară aducea vorba despre Reg, idolul lui, și încerca, avid, să afle totul despre antrenamentele și viața acestuia. Pe Bennet îl impresionară devotamentul și entuziasmul lui Arnold, așa că se hotărî să-i facă o bucurie. Reg Park, care se stabilise în Africa de Sud, tocmai era la Londra. Bennet puse la cale o plimbare la Stratford și aranjă o întâlnire între cei doi. Le făcu cunoștință, iar Arnold simți că e aproape gata să leșine de bucurie. I se împlinea un vis, poate cel mai prețios: era în sfârșit față în față cu modelul lui, cel care, într-un fel, îl motiva în toate acțiunile sale. Reg Park se arătă foarte impresionat de dimensiunile tânărului și fu tușat de devotamentul și admirația cu care acesta îl privea. Reg era o vedetă cunoscută, așa că era obișnuit cu admirația publicului, dar în cazul acestui tânăr austriac își dădu seama că reprezintă mai mult. Simți că este un adevărat model și se strădui să se comporte la înălțimea acestei imagini. Discută cu Arnold despre tehnici de pregătire. Îl văzu la antrenament și își dădu seama de perspectivele pe care le avea. Îi dădu câteva sfaturi. Și se hotărî să amplifice motivația ambițiosului tânăr. Arnold Schwarzenegger simți că înnebunește de bucurie aflând că idolul său îl invită la el acasă. Numai că invitația punea o condiție: imediat ce Arnold ar fi obținut titlul de „Mr. Univers", Reg Park îl aștepta, chiar în aceeași zi, la locuința sa din Johannesburg.

Arnold acceptă cu enormă bucurie provocarea. Era convins că va reuși să îndeplinească, imediat ce se va ivi prilejul, condiția pusă de Park. Cu această ocazie Wag Bennet observă și el cât era de ambițios Schwarzenegger. Majoritatea tinerilor pe care îi întrebase în legătură cu planurile lor de viitor îi răspunseseră menționând vreun titlu de câștigat: Mr. England, Mr. Univers. Tânărul austriac avea însă planuri mult mai mari; era limpede că titlul – sau titlurile – pe care intenționa să le obțină în culturism erau doar o etapă. Arnold Schwarzenegger își dorea o reușită totală, o celebritate mai mare decât aceea pe care i-o putea oferi sportul, o avere mai mare și libertarea de a face tot ceea ce-i place. Și Bennet intui limpede că nu erau

dorințe deșarte, simple ambiții, ci că așa va arăta viitorul pe care Arnold și-l va construi, muncind neostoit. Și se hotărî să-i fie alături.

La întoarcerea acasă, Albert Busek și colegii de antrenament îl așteptau pe Schwarzenegger ca pe un erou. Rezultatul obținut li se părea acestora cu atât mai surprinzător cu cât era neașteptat. Băieții pregătiseră un chef monstru. Au petrecut cu toții în mare veselie. S-a băut mai multă bere decât ar fi fost de acord antrenorii, în alte condiții. Acum însă, Albert acceptă să închidă ochii. Arnold trebui să răspundă la zeci de întrebări, să povestească în cele mai mici amănunte competiția, întâlnirea cu Bennet și cea cu Reg Park. Pe urmă trebui să povestească despre englezoaice. Apoi din nou despre culturiștii americani, despre publicul de la *Victoria Palace* și despre bisurile pe care le dăduse. Atmosfera era aproape vulcanică. Dar, în mijlocul serbării și al chefului fără restricții, Arnold simțea că abia așteaptă să înceapă antrenamentul de a doua zi. Pentru el începuse deja pregătirea pentru „mondialele" din anul următor.

Era deja cu gândul la viitor!

CAPITOLUL IV

Gustul succesului

„Dacă vrei să câștigi, trebuie mai întâi să-ți definești cu claritate obiectivele. Pe urmă, să-ți dirijezi toată energia către scopul fixat. Să fii convins că vei reuși și să ai răbdare. Asta-i tot!"

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Principalul obiectiv care stătea acum în fața lui Arnold era să-și consolideze gloria. Câștigase o poziție de frunte în rândul culturiștilor, era apreciat de specialiști, iubit de public și i se prevedea o carieră plină de succes. Stătea în puterea lui să confirme speranțele. Și Arnold dorea din tot sufletul să nu dezamăgească pe nimeni. Dar mai ales dorea să nu se dezamăgească pe sine. Pentru că din nou – ca întotdeauna, am putea spune – pariul cel mai important era cel cu sine însuși. Arnold Schwarzenegger râvnea gloria, iar acum urma să o obțină, până la ultima firimitură!

Titlul de vicecampion mondial cucerit în 1966 la Londra îi făcu multă publicitate și în curând deveni cel mai cunoscut culturist tânăr. Prietenul său Albert Busek era hotărât să administreze optim faima care începuse să înconjure numele lui Arnold Schwarzenegger. Mai întâi, începu să corespondeze cu antrenori și culturiști din Anglia. Acest lucru era foarte important, pentru că în acel moment Anglia trecea drept centrul incontestabil al culturismului european. Tânărul austriac trebuia să le devină familiar specialiștilor englezi, dacă dorea să pătrundă în cercurile de vârf ale acestui sport. Pe urmă, se punea problema ca Arnold să-și perfecționeze programul, iar acesta trebuia să se producă neapărat sub oblăduirea unui specialist de marcă.

Wag Bennet fu acela care acceptă să se ocupe de cizelarea campionului nostru. El îl invită la Londra și împreună începură să elaboreze un program nou, mult mai rafinat. Arnold era fericit că lucra cu acela care fusese cândva și antrenorul lui Reg Park. Statutul de arbitru internațional al lui Bennet constituia un avantaj substanțial căci știa astfel mai bine decât oricine ce anume aprecia comisia de arbitraj la evoluțiile sportivilor din competiții.

Wag Bennet începu mai întâi cu antrenamente pe muzică clasică. Genul acesta de lucru era cu totul nou pentru Schwarzenegger. El asocia în mod spontan mișcarea, sportul, cu ritmul alert, adică mai degrabă cu muzica de dans decât cu aceea de audiție. Încercarea englezului, care nu concepea decât acest fond muzical și care insista ca Arnold să-l asculte și să facă întocmai, i se părea sportivului mai mult o probă de orgoliu. Cum și el era orgolios, se împotrivi cât putu de tare, uneori într-un mod chiar destul de nestăpânit. „Mi se părea că ține cu tot dinadinsul să mă învețe el pe mine; eu eram campion și credeam că știu mai bine. Ce prostie!" Până la urmă, înțelepciunea lui Arnold învinse și el se hotărî să încerce noul program, chiar dacă nu era încă întru totul convins. Intenționa să vadă ce era de învățat din asta și era gata să se întoarcă după aceea la vechiul lui program, dacă lipsa de convingere ar fi persistat.

Avură loc zeci de repetiții. Deși Wag Bennet îi repeta mereu că muzica clasică îl avantaja, Arnold se simțea greoi și stângaci. Poate că acesta a și fost motivul pentru care a acceptat să lucreze atât de mult. Chiar dacă nu credea în program, nu trebuia să aibă aerul că-l abandonează pentru că nu-i ieșe. Ceva îi spunea că trebuie să meargă pe intuiția lui Bennet. După o lungă perioadă de lucru, Arnold începu să guste subtilitățile muzicii clasice și înțelese că exercițiile sale dobândesc un rafinament la care el nici măcar nu se gândise până acum. Antrenorul englez îl învățăpoi cum se pot obține efecte excelente potrivind lumina cu figurile exercițiului. Tehnicile acestea de lucru semănau destul de mult cu cele ale cinematografului și era poate pentru prima dată când Arnold lua contact cu mirajul creat din combinarea unor efecte muzicale cu altele optice. Puse în practică cele învățate în cadrul unei demonstrații susținute la Londra, în fața a 2000 de spectatori.

„A fost exact așa cum mi s-a prezis: când muzica se amplifica, publicul aplauda; când acordurile coborau la pianissimo, toți ascultau pătrunși. (...) Până atunci gândisem că pozarea se asemăna unui film mut. Din acel moment filmul meu câștigase sonorul și în față mi se deschideau noi orizonturi. Un element inedit era și accentuarea expresivității pozării prin sincronizarea intensității luminii cu muzica. Reflectoarele, luminând mai puternic în anumite momente, accentuau unele poziții într-un mod de-a dreptul impresionant."

Demonstrația fu un triumf. Aplauzele și ovațiile nu conteniră minute în șir. Când în sfârșit chemările la rampă se terminară, Arnold se retrase la vestiar. Era fericit. Wag Bennet îl aștepta și Schwarzenegger recunoscu fără rezerve că englezul avusese dreptate. Îi strânse mâna și îi mulțumi cu căldură. Era limpede că datorită lui Bennet stilul austriacului progresase într-o etapă superioară. Arnold se simțea îmbogățit, rafinat. Era ca un sălbatic care descoperise că forța lui brută poate fi plină de farmec și grație și că este cu mult mai apreciată dacă se prezintă așa.

Pumnul de fier dobândise mânușa de catifea.

Arnold se schimbă și ieși împreună cu antrenorul lui din sala unde avusese loc reprezentația. Dar afară, surpriză: o mulțime de admiratori îl așteptaseră plini de răbdare ca să-l felicite, să-l atingă, să se convingă că minunea pe care o apreciaseră atâta există cu adevărat. Schwarzenegger fu literalmente luat pe sus. Mulțimea îl despărți de Bennet. Marea majoritate a celor care-l înconjurau pe campion agitau carnețele și el nu înțelegea de ce. „Dă autografe!", îi strigă Bennet. Schwarzenegger nu înțelegea. „Iscălește-te, dă autografe!", strigă din nou englezul. Arnold pricepu în sfârșit că toți cei din jurul lui doreau să rămână cu o amintire materială a campionului și a acelei seri de triumf. Și, pentru prima dată în viața lui, începu să dea autografe. Era o senzație nemaiîncercată, un fel de satisfacție care îl făcea să se simtă ușor. Dintr-o dată, înțelese ce se întâmpla: ajunsese vedetă.

Triumful de la Londra fu urmat de un turneu de demonstrații prin alte orașe din Anglia, apoi în Olanda. Peste tot campionul era întâmpinat cu dragoste, iar evoluțiile lui avură un enorm succes. I se spuse pentru prima oară „stejarul austriac", nume care apoi avea să-l însoțească mereu. Tot pentru prima oară

primea bani pentru evoluțiile sale; era vorba despre un salariu – între 200 și 500 de mărci pentru o demonstrație – și nu despre premii. Aproape fără să-și dea seama, Arnold Schwarzenegger ajunsese un profesionist.

Foarte curând după acest turneu îl aștepta o surpriză. I-o pregătise Albert Busek. După campionatul din 1966, Albert coresponda și el cu Reg Park, pe care îl ținuse mereu la curent cu evoluția lui Schwarzenegger, astfel încât acesta era la curent atât cu modificarea și rafinarea programului, cât și cu triumful de la Londra și din turneul demonstrativ. Dar iată surpriza: la sugestia – sau poate chiar la insistențele discrete ale lui Busek – Reg Park îi propuse lui Arnold să facă o demonstrație împreună la Londra.

Vestea îl surprinse teribil pe Arnold Schwarzenegger. Albert mărturisește că nu l-a mai văzut vreodată rămânând literalmente cu gura căscată, așa cum s-a întâmplat când i-a arătat scrisoarea care conținea această propunere. Este adevărat că Arnold era un tip sigur de sine, orgolios, fără complexe și uneori chiar putințel infatuat. Se comporta de obicei ca și cum nici un triumf nu l-ar fi surprins – și asta mai ales pentru că nutrea convingerea că succesul i se cuvine de drept. Dar o ofertă de a lucra împreună venită chiar din partea idolului său, asta depășea imaginea despre succes pe care și-o făcuse! Reg Park rămăsese în continuare modelul său și lupta încă să devină asemenea lui. Iar acum, iată, urmau să apară împreună în fața publicului!

Mai exista o singură piedică în calea realizării acestui proiect: Wag Bennet. Arnold se temea că englezul, care fusese pe vremuri și antrenorul lui Park și despre care se știa că îi păstrează o admirație de neșters, ar putea considera că este încă prea devreme să-și supună elevul de acum – pe Schwarzenegger – unei comparații directe cu un monstru sacru. Exista posibilitatea unei obiecții, a unei amânări; în sinea lui Arnold se gândea dacă n-ar trebui întâi să se mai perfecționeze și abia apoi să se încumete la o evoluție în doi. Dar bucuria de a lucra împreună cu Reg Park era mai mare decât orice îndoială și, spre enorma satisfacție a lui Arnold, Wag Bennet consideră propunerea realizabilă.

Arnold sosi la Londra înaintea lui Reg Park și se apucă să se antreneze intens. Era hotărât să facă orice ca să-și impresioneze cât mai mult idolul. Se pregătea în gând pentru tot felul de

întâlniri; își imagina cum va apărea Park în sala de antrenament chiar în momentul în care el își umfla bicepșii și cum va fi impresionat de volumul lor. Sau se vedea urmărit și admirat pe ascuns atunci când se antrena până noaptea târziu. Dar întâlnirea nu se produse așa cum își imaginase eroul nostru. Pur și simplu Arnold se trezi pe stradă cu Reg Park lângă el. Starea în care se găsea o mărturisește singur: „M-am comportat ca un caraghios. Pur și simplu nu știam ce să-i spun, eram totalmente zăpăcit, surâdeam prosteste."[4]

În zilele care au urmat cei doi s-au antrenat împreună. Din nou Arnold își dădu seama că nu este încă armonios dezvoltat și admiră la Reg Park grupele de mușchi la care el personal era deficitar: gambele, deltoizii și mușchii abdominali. Află de la Reg câteva secrete de antrenament pe care începu chiar atunci să le aplice. Partenerul său îl învăță mai ales cum să lucreze pentru dezvoltarea musculaturii trenului inferior. Îi explică faptul că mușchii gambelor suportă în mod normal în timpul mersului o greutate de circa 400 kg în cazul unui bărbat de statura lui Arnold și dacă vrea să dezvolte această musculatură, trebuie să o supună unei încărcături de lucru mult mai mare.

Turneul cu Reg Park dură o săptămână. La sfârșit, invitația în Africa de Sud fu reînnoită, dar condiția rămase aceeași: Arnold trebuia să vină în calitate de campion mondial.

În următoarele luni Arnold renunță complet la orice fel de demonstrații și începu să se antreneze frenetic. De publicitatea lui se ocupa mai departe Putziger și faptul că Arnold Schwarzenegger 'nu mai era văzut devenise chiar un atu: misterul de care era înconjurat antrenamentul campionului stârnea curiozitatea. Se lansară zvonuri despre niște antrenamente speciale, despre niște descoperiri senzaționale, despre niște exerciții-minune. Adevărul este însă că Arnold nu se antrena altfel decât până acum. Singura noutate era că, urmând sfatul lui Reg Park, începuse să caute și să practice acele exerciții specifice care i se potriveau cel mai bine. Căuta să descopere ce gen de lucru permite randamentul cel mai mare în cazul lui și acelea erau exercițiile pe care le repeta cel mai des.

Albert Busek devenise indispensabil pentru antrenamentele lui Arnold. Era mereu în preajma acestuia, gata cu un sfat, cu o vorbă bună, gata să alerge să mai aranjeze câte ceva. Făcea

mereu fotografii la antrenamente și Schwarzenegger avea astfel posibilitatea să-și verifice și să-și corecteze pozele.

Într-o zi, Albert veni înarmat cu un aparat de filmat. Învățăsă-l mânuiască singur și de atunci încolo filma cu îndârjire antrenamentele. Seara târziu, după ce lucrul se termina, cei doi stăteau și urmăreau filmele, hotărând ce trebuia schimbat, analizând greșelile și urmărind ce anume nu dă randament și de ce. Arnold înțelese că, pe lângă forma fizică, pentru a obține victoria este necesar să cucerești publicul, exact așa cum face un actor. Filmulețele pe care le făcea Albert îi arătau calea de urmat.

În ultimele două săptămâni care mai rămâneau până la campionatele mondiale din 1967 de la Londra, Schwarzenegger se antrenă cu disperare. Deși marea majoritate a specialiștilor îl considerau favoritul indiscutabil, aflase că are un rival foarte puternic, numit Dennis Tinnerino. Adversarii lui Arnold susțineau că n-are nici o șansă în fața acestui american foarte bine definit.

Sosi și data competiției. Arnold Schwarzenegger plecă la Londra însoțit de Albert Busek, de care nu se mai despărțea. Cu prima ocazie, îl cercetă atent pe Tinnerino. Își dădu seama că trebuie să folosească în fața acestuia tot arsenalul de mijloace de care dispunea. Așa că, pentru început, se arătă foarte sigur de sine și încercă să-și demoralizeze adversarul. Când acesta îl întrebă cum se simte, Arnold nu ezită să răspundă: „Fantastic! Sunt zile în care omul știe cu siguranță că va învinge!"

Mai târziu, campionul austriac mărturisea: „Sigur, am jucat puțin teatru pentru că trebuia să încerc să-l demoralizez, dar nu l-am mințit. Chiar simțeam că-l voi învinge." De fapt, una dintre armele lui Schwarzenegger a fost întotdeauna o atitudine mentală pozitivă. „Dacă nu te vezi în mintea ta învingător, nu vei putea niciodată să învingi" – obișnuia el să spună. „Trebuie să fii convins că poți, trebuie să învingi mai întâi în mintea ta".

Dar să ne întoarcem la Londra. Categoria la care evoluau Schwarzenegger și Tinnerino era programată după-amiaza. După masa de prânz, Arnold urcă în camera lui să se odihnească și să se adune în vederea concursului. Se întinse puțin pe pat. Peste o clipă, auzi bătăi furioase în ușă și pe Albert Busek, care striga disperat: „Dacă nu vii imediat în scenă, peste zece minute arbitrii te vor descalifica". Arnold nu înțelegea

nimic. Cum bătăile continuau, își dădu dintr-o dată seama ce se întâmplase: adormise! Și nu trecuse o clipă de când urcase sus, ci două ore! Situația nu era prea roză. Încercând să se adune, Arnold se rostogoli pe scările hotelului către sala de concurs. Nu mai avea timp pentru încălzire, grupa lui era deja pregătită să intre în scenă. Abia avu timp să se echipeze și să se ungă. Dar în clipa în care îl văzu pe Tinnerino, se dezmetici brusc: putea să arate mai bine! Din acel moment, Arnold Schwarzenegger era convins că va câștiga titlul mondial. Își recâștigase siguranța. Urcă în scenă, fu întâmpinat cu aplauze și nu depăși 12 poziții, sigur de faptul că va urma un bis. Ceea ce se și întâmplă în ciuda regulamentului, care interzicea aplauzele la preliminarii. Dar publicul nu putea fi ținut în frâu: Arnold evoluase superb, iar Tinnerino nu mai avea nici o speranță.

Succesul la preliminarii fusese incontestabil, totuși rezultatul final se stabilea abia după evoluția de a doua zi. Somnul nu se lipi de Arnold în acea noapte. Îi treceau prin minte tot felul de imagini. Se vedea intrând prima dată în sala de antrenament din Graz. Îl vedea pe tatăl său provocându-l împotriva lui Meinhard. Revăzu miile de ore de antrenament și bucuria pe care acestea i-o produceau. Se gândi la oamenii care-l ajutaseră, care credeau în el și care acum, cine știe, poate că nu reușeau nici ei să doarmă. Se gândi la Reg Park și simți din nou cât de tare dorea să fie asemenea lui. Se gândi la Tinnerino, apoi la Chet Yorton, cel care-l învinsese cu un an în urmă. Își aminti de micuța Herta și se întrebă dacă într-adevăr nu era în stare să se iubească decât pe sine. Se gândi la ziua ce urma, la faptul că probabil va învinge. Și după aceea?

Fu o noapte lungă pentru Arnold, o noapte de veghe. Dar fu veghea nașterii unui campion mondial. Pentru că a doua zi evoluă impecabil. Publicul îl ovaționa îndelung, în delir. Albert Busek nu se putea stăpâni și striga din sală: „Ai câștigat, ai câștigat..." În vocea inimoșului bătrânel se simțeau lacrimi de bucurie, lacrimile victoriei îndelung așteptate, ale tensiunii de concurs sparte brusc... Într-adevăr, Arnold Schwarzenegger deveni *Mr. Univers* al anului 1967. Visul vieții sale se împlinise.

Schwarzenegger se putea acum opri o clipă din drum și își putea permite un bilanț. Din momentul în care se apucase de antrenamentele de culturism, drumul lui fusese mereu

ascendent, oricâte eforturi și oricâtă muncă l-ar fi costat toate acestea. Așa cum își dorise, scăpase de Thal, apoi scăpase și de Graz. Începuse să câștige concursuri, să călătorească în străinătate. Câștigase faimă, avea admiratori care îl însoțeau și-l încurajau din concurs în concurs, dădusе autografe, ba chiar începuse să câștige bănișor de pe urma sportului său preferat. Iar acum, lucrul incontestabil, fusese declarat cel mai bun din lume. Nu era un rezultat care să poată fi neglijat. La toate aceste dovezi de recunoaștere, Arnold mai adăuga în sinea sa câteva triumfuri personale de care era tare mândru: ajunsese să înțeleagă muzica simfonică și să-și cizeleze programul cu ajutorul ei și al efectelor de lumini; reușise să-și respecte programul de lucru, în ciuda tentațiilor pe care i le scotea în cale o așa-numită „viață de vedetă"; evoluase – și era un lucru deosebit de important – alături de idolul său Reg Park, și reușise să-i stea alături într-un mod mai mult decât onorabil.

Dar clipa bilanțului nu durează, desigur, decât o clipă. Schwarzenegger cântări ce era de cântărit, apoi se duse să-și sărbătorească succesul cum se cuvine. În fond, devenise *campionul mondial*. Și nu avea decât 20 de ani!

CAPITOLUL V
Și pe urmă?

„Ai reușit? Continuă!
N-ai reușit? Continuă!"

R. KIPLING

Haideți să încercăm să ne transpunem în pielea lui Arnold. Ar trebui să fim fericiți, nu-i așa? Și, mai mult, ar trebui poate să fim teribil de mulțumiți de noi înșine. Ne-am gândi, probabil, că suntem atât de tineri și atât de plini de succes, încât viitorul ar trebui să devină previzibil. „Ține-o tot așa!" ne-ar spune prietenii, iar noi ne-am strădui să mai facem câteva demonstrații – în baza titlului câștigat – am reuși să mai rămânem o vreme în mintea admiratorilor, i-am convinge că noi suntem cei pe care au pariat, iar ei chiar ar mai paria pe noi încă vreo câteva luni, apoi, pentru că odihnindu-ne pe lauri ne-am antrena din ce în ce mai fără tragere de inimă, din ce în ce mai puțin și mai plictisiți, am sfârși prin a deveni, la 20–21 de ani, niște *Foști*. Adică niște foști campioni, niște personalități ajunse la propriile lor limite, niște morți-vii. Lumea ne-ar admira în continuare pentru ce-am fost și ne-ar compătimi teribil pentru ce-am devenit.

Numai că un adevărat campion nu se poate deloc resemna să trăiască din admirația compătimitoare a oamenilor. Arnold Schwarzenegger are, fără îndoială, stofă de campion adevărat. El n-a avut nevoie să fie un „al doilea", să fie un „învins cu șanse", ca să se concentreze asupra viitorului. Pentru el, ca pentru orice adevărat învingător, rămâne oricând un pisc necucerit, o demonstrație de perfecționat, un concurs mai mare și mai renumit la care n-a participat.

Arnold nici nu se obișnuise bine cu titlul de campion mondial, că îi și ajunse la urechi vorba că, în fond, nu făcuse mare lucru. I se spuse verde în față că nu reușise decât să demonstreze că poate fi primul dintre amatori, dar că adevărata consacrare nu poate veni decât atunci când ar dobândi supremația în rândul profesioniștilor. Cu alte cuvinte, gurile rele sugerau că Arnold n-ar fi decât un amator oarecare; ba, mai mult, un amator destul de impostor, atâta timp cât câștiga ceva bani și trăia de pe urma practicării culturismului. Peste tot se flutura un nume: Olympia! Schwarzenegger află așadar că titlul cel mai valoros în culturism era Mr. Olympia și că, dacă vroia să fie potrivit cu adevărat ca un campion, trebuia să lupte pentru acest titlu și să-l câștige.

Arnold nu era deloc dezamăgit, dimpotrivă. Era convins în acel moment că, în ciuda gurilor rele, dacă muncea în continuare așa cum știa numai el, putea să câștige și cel mai important titlu al profesioniștilor. În plus, Mr. Olympia era un concurs care se desfășura în America, iar austriacul devenit campion al lumii știa foarte bine că, dacă dorea cu adevărat să câștige lumea, trebuia să câștige America. Ardea de nerăbdare să ajungă pe continentul pionierilor, în fascinanta „lume nouă", să se confrunte cu ea, să o cunoască în toate mecanismele ei, să dovedească tuturor că el, Arnold Schwarzenegger din satul Thal de lângă Graz, este cel mai bun din America, deci și cel mai bun din lume. Se hotărî să dovedească tot ceea ce putea, cu primul prilej.

Până una-alta însă, Arnold se hotărî să-și permită o mică vacanță. Dorea să le arate părinților săi că izbândise pe propriul său drum și să se bucure de victorie alături de ei. Era sigur că Gustav Schwarzenegger nu va mai avea, de această dată, nimic să-i reproșeze. Așa că plecă la Thal. Nu dură însă decât puțină vreme până ce înțelese că războiul tacit dintre el și tatăl lui nu se terminase. Mama sa îl aștepta la gară și izbucni în plâns când îl văzu. Arnold credea că de bucurie, mai ales că mama îl îmbrățișă și-l felicită zgomotos. Peste câteva clipe însă, îi spuse s-o lase să ajungă acasă înaintea lui, căci Gustav nu știa de venirea la gară a soției și n-ar fi fost de acord în ruptul capului ca ea să-l primească pe tânărul campion într-un mod atât de entuziast. „Ce-a făcut, în fond? – obișnuia să spună Gustav. A câștigat o amărâtă de cupă la Londra. Cei de-acolo nici nu se

pricep. Dacă mă asculta și se făcea fotbalist, ar fi avut o grămadă de cupe dintr-astea și toată lumea i-ar fi cunoscut numele. Ca fotbalist ar fi fost celebru și bogat, așa ce, parcă-l cunoaște cineva?"

Arnold rămase în gară încă o vreme; nu dorea să-i pricinuiască mamei lui neplăceri. Se gândi mult cât de tare ar fi dorit ca tatăl său să-l înțeleagă și să fie alături de el. Era sigur că o mare parte din ambiția lui, din dorința lui de a câștiga, nu era în fond decât dorința de a-l convinge pe Gustav că e în stare să reușească singur, în felul lui propriu, pe propriul său drum. Dar iată că tatăl nu vroia să recunoască evidența. Se gândi să aibă o explicație dură cu Gustav, imediat ce ajungea acasă. Spera că resentimentele ar putea fi spulberate de o discuție ca între bărbați. Apoi se gândi cât rău i-ar face Aureliei o asemenea înfruntare. În timp ce se întreba cum ar fi mai bine să procedeze, în gară opri un tren. Arnold se hotărî brusc și se sui în el, părăsind Thal-ul fără să fi zăbovit acolo mai mult de o jumătate de ceas.

Se întoarse la München și se hotărî să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Telefonă acasă. Îi răspunse Aurelia, care se comportă și ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum nu l-ar fi văzut de o grămadă de vreme, ca și cum nu i-ar fi plâns în brațe în gara din Thal. Deși lucrurile stăteau așa cum se așteptă, Arnold simțea cum îl înconjură o răceală de gheață exact din partea dinspre care ar fi trebuit să aștepte căldură și dragoste. Se prefăcu nepăsător. Îi ceru la telefon pe Gustav și îl anunță despre succesul lui. Gustav se prefăcu uimit într-un mod indiferent și oarecare. Îl felicită fără prea mult entuziasm și fără convingere; nu uită să precizeze cât ar fi fost de fericit dacă ar fi aflat despre un succes asemănător la învățătură. Așa ceva – sublinie Gustav – ar fi fost într-adevăr o veste bună.

Convorbirea fu rece și seacă. Fără să insiste, Arnold îi invită, în treacăt, pe tatăl-său la unul din concursurile viitoare. Gustav răspunse evaziv – nici da, nici nu. Arnold nu insistă, prefăcându-se că nu-i pasă. Închise telefonul, respiră adânc de câteva ori, dar nu izbuti să-și înăbușe lacrimile. Izbucni într-un plâns nestăvilit, cu sughițuri. Avea totuși numai douăzeci de ani și părerea tatălui său nu-i era deloc indiferentă, așa cum îi plăcuse să dea de înțeles. „Cred că mulți dintre noi fac în viață lucruri anume pentru a cuceri admirația, stima părinților, pentru

a se impune în ochii lor – declara Arnold Schwarzenegger, mulți ani mai târziu. În cazul meu prima încercare a fost un eșec total. Am depășit greu momentul și un timp am trăit sub apăsarea acestui gust amar. După mult zbucium am decis să încerc să uit totul și să mă mobilizez pentru a continua antrenamentele. Speram să găsesc apreciere și înțelegere la alți oameni apropiați, în primul rând la Albert."

Se consolă cu gândul că nu a venit încă vremea vacanțelor sentimentale; era abia la începutul activității și, dacă vroia să fie cu adevărat convingător, trebuia să câștige mereu, de fiecare dată, iar atunci când i se părea că a câștigat consacrarea, aceasta nu era decât un popas. Arnold reîncepu să se antreneze cu asiduitate. Trebuia să se concentreze asupra viitoarei înfruntări și nu să se culce pe laurii celei precedente. Își fixă un nou obiectiv: va fi *Mr Olympia*.

Până la marea înfruntare, antrenamentele-i nu erau întrerupte decât de alte demonstrații sau de concursuri de mai mică valoare, importante însă pentru a-și verifica nivelul pregătirii. Două săptămâni mai târziu după întâlnirea din gara Thal, Arnold participa cu succes la un concurs la Stuttgart. Spre bucuria lui, fu martor la acest nou succes și Gustav Schwarzenegger. Tatăl își urmări cu atenție fiul de-a lungul întregii competiții; părea interesat de tot ce vedea și era încântat de fiecare dată când Arnold era primit cu aplauze și înconjurat de admirație. Pentru tânărul campion fu o izbândă, chiar dacă tatăl său nu-i dădu cu nimic de înțeles că aprecia la valoarea lui adevărată și titlul de campion mondial obținut de fiu la Londra. În ciuda lucrurilor nespuse, între cei doi părea că se stabilește un armistițiu. Pentru Arnold, el căpăta valoarea unei victorii, pentru că era prima oară când Gustav îi lua în considerare într-un mod pozitiv dorința de a fi independent.

Dar cea mai mare bucurie, cea mai de preț confirmare avea să-i vină tânărului Schwarzenegger câteva zile mai târziu. Reg Park nu uitase de promisiunea făcută și se grăbea să se țină de cuvânt: îl invita pe noul campion al lumii acasă la el, în Africa de Sud.

Arnold simți că explodează de bucurie: Reg Park, idolul copilăriei lui, modelul lui de culturist, modelul lui de viață, cel căruia dorea din tot sufletul să-i semene, cel fără de care Arnold n-ar fi ajuns să fie cel de-acum! Iată, în sfârșit Reg Park îl trata

pe tânărul austriac ca pe egalul, ca pe prietenul său. Asta da victorie!

Schwarzenegger se pregăti de drum. Prietenii lui rămaseră uimiți să-l vadă cufundat în studiu, documentându-se cât mai amplu asupra orașului Johannesburg. Încercă să mai învețe și câteva cuvinte englezești, căci experiența londoneză și pățaniile datorate ignoranței sale cu un an în urmă îi erau încă vii în amintire. În plus, era hotărât să învețe de la modelul său cât de mult ar fi fost cu putință. Știa însă că acest lucru era posibil doar dacă reușea să fie el însuși și să-i facă lui Reg Park o impresie bună. Arnold era hotărât să fie convingător. Renunță la imaginea de tânăr dezinvolt și care reușește în viață, de băiat cu bani care gonește cu mașina și nu-și bate capul cu nici un fel de reguli. Această imagine putea să convingă fetele și eventual pe admiratorii săi. Lui Park ar fi preferat să i se arate așa cum era: un tânăr ambițios, dornic să învețe totul și gata să se supună la orice încercări ca să reușească mai mult decât oricine.

Făcându-și bagajele, Arnold își alese cu grijă hainele. Renunță la extravaganțele vestimentare și optă pentru niște costume mai sobre, dar în același timp tinerești. Își căută cămăși și cravate potrivite, ceea ce îi dădu destulă bătaie de cap. Era pentru prima oară când campionul își punea problema să se îmbrace adecvat unei anumite imagini pe care vroia să o degaje, și încă nu știa la ce sfătuitori să apeleze pentru acest lucru. Încercă să se sfătuiască și cu Albert Busek, dar acesta, după ce mai întâi îl luă în râs, declarându-l un cochet, adică un fel de muierușcă, sfârși prin a-i da dreptate în privința preocupărilor sale, dar prin a-și declina orice pricepere. După ce bătu o vreme magazinele scumpe, ezitând îndelung, revenind, cumpărând și apoi regretând, Arnold reuși să-și înjghebe o garderobă de care să fie cât de cât mulțumit. Se hotărî să-i încerce eficacitatea cu prilejul zborului, căci Reg Park însoțise invitația și de bilete de avion *business-class*.

Până la urmă, pregătirile se terminară și veni ziua plecării. Campionul nostru se îmbrăcase în costum, riscând în loc de cravată o eșarfă colorată înnodată sub gulerul cămășii. Intenționa să arate ca un tânăr om de afaceri plin de perspective și de viitor. Le interzise prietenilor să-l însoțească la aeroport; aerul lor sportiv și neglijent risca să-i compromită toată imaginea. Așa că urcă sigur de sine în avion și așteptă

decolarea. Recepționă satisfăcut privirile care i se adresau, simțindu-se admirat, chiar invidiat. Era sigur că toată lumea se uită la el admirativ și își zise: „iată un tânăr om de afaceri, plin de viitor!" Se așeză relaxat în scaun și comandă ceva în limba engleză. Stewardesa îl înțelese și Arnold nu-și mai încăpu în piele de bucurie, convins că, în sfârșit, stăpânea limba engleză. Ceru caviar, convins că un adevărat om de afaceri nu mănâncă altceva în avion, mai ales atunci când călătorește la *business-class*. Mâncă tartinele minuscule, privind în jur ca și cum ar fi așteptat să-i fie aprobat și admirat fiecare gest.

Dar drumul până la Johannesburg era destul de lung, iar Arnold era obișnuit să mănânce zdravăn. Caviarul nu contase aproape de loc în stomacul lui de uriaș. Îi era din ce în ce mai foame. Mai comandă o porție de icre negre, care tot nu-i folosi la nimic. Încercă să doarmă. Își aduse brusc aminte că zborul trecea peste ecuator și se gândi că evenimentului era probabil sărbătorit cumva, așa cum se făcea „botezul ecuatorului" pentru marinari. Gândindu-se mai bine, era sigur că un asemenea eveniment nu putea fi ratat. Se uită în jur și se întrebă dacă ceilalți călători îl mai trăiseră vreodată. În același timp se întreba cum ar fi mai bine, să mărturisească despre sine că era la primul zbor peste ecuator și să primească botezul, sau să se prefacă a fi un călător hârșit, atât de obișnuit cu asemenea „botezuri" încât abia își aducea aminte de ele, în ultima clipă? Ezită o vreme, apoi se hotărî pentru varianta a doua. Cum însă nu reușea să nu fie emoționat, se hotărî să mai renunțe la ceva blazare. O chemă pe stewardesă și îi ceru să-l trezească puțin mai înainte de ecuador. Îi era atât de foame, încât singura soluție era, totuși, să doarmă puțin. Însoțitoarea de zbor îl privi destul de ciudat, dar îi promise să-l trezească la timp. Arnold puse uimirea fetei pe seama vreunei mici greșeli de exprimare în limba engleză și adormi.

Visă o masă enormă plină de pui fripți, de înghețată și de vin. Se făcea că un chelner tot încerca să aducă la masă și niște caviar, dar Arnold era mereu pe față și îl trimitea înapoi. Se trezi de câteva ori, îngrijorat că doarme cu gura deschisă și că un om de afaceri adevărat n-ar face niciodată așa ceva, strânse din dinți și adormi din nou. Visă din nou fripturi, până ce însoțitoarea de zbor îl zgâlțâi de umăr, anunțându-l că foarte curând vor fi deasupra ecuadorului. Arnold tresări și privi în jur.

Părea că se trezise prea târziu, căci printre pasageri nu se zărea nici un fel de agitație. Arnold își închipui că toții ceilalți se pregătiseră deja pentru „evenimentul-ecuator", așa că se grăbi să comande șampanie. Scoase cu zgomot dopul sticlei. Privirile tuturor se întoarseră către el. Arnold ridică paharul, invitându-i parcă și pe ceilalți să facă la fel. Nu-l urmă nimeni. Atunci campionul făcu un semn, cerându-i stewardesei pahare și șampanie pentru toată lumea. Privirile celorlalți nu-l părăsiră nici o clipă. Aparură cupe pentru toată lumea. „Pentru ecuator" – preciză Arnold. Ochii celorlalți îl mai urmăriră o clipă, apoi se întoarseră, fără excepție. Nimeni nu luă nici un pahar. Arnold se simți brusc ca și cum toată lumea l-ar fi părăsit. Era abandonat, înșelat. Și, dintr-o dată, înțelese: era fals! În sfârșit văzu ce se întâmpla în jurul lui: nimeni nu purta eșarfe colorate sub gulerul cămășii; nimeni nu mânca icre negre, nimeni nu sărbătorea botezul ecuatorului. Milionari sau nu, oameni de afaceri sau nu – erau niște oameni ca toți ceilalți. Mâncau pui pentru că le era foame, erau îmbrăcați așa cum se simțeau bine, beau fiecare ce le plăcea – apă minerală, coniac, coca-cola. Și călătoreau pur și simplu pentru că aveau treabă. Liniștea și pragmatismul lor făceau ca tot comportamentul festiv al tânărului austriac să apară ridicol. Arnold simți că moare de rușine; nu reușise decât să se comporte ca un caraghios, ca un „tânăr milionar" din cărți, ca un *dandy* de melodramă. Se înroși din creștet până în tălpi. Înghiți în sec, trase adânc aer în piept, închise ochii. Și înțelese că, orice s-ar întâmpla, în orice mediu s-ar afla, oricine ar fi – un anonim sau omul cel mai celebru din lume – nu funcționa decât o singură regulă: fii tu însuți! Toată pregătirea și încercările de a semăna cu un clișeu erau doar calea sigură către penibil. Până la aterizare, Arnold nu mai îndrăzni să privească în jur. Își scoase pe furiș eșarfa colorată și jură în gând ca, orice s-ar fi întâmplat de-acum înainte, să nu mai încerce niciodată să semene cu o imagine care nu era a lui.

Reg Park îl aștepta la aeroport. În apropiera idolului său, Arnold își regăsi buna dispoziție. Tot ce vedea în jur era nou pentru el, și bineînțeles, nu prea semăna cu ceea ce citise despre Johannesburg. Park evită să râdă de hainele junelui campion și acesta își recâștigă încetul cu încetul stăpânirea de sine. Era tânăr, avea tot timpul să învețe ceea ce nu știa despre societate și o mică doză de penibil nu avea decât să-l facă mai atent și

mai receptiv. Iar Reg Park era un adevărat om de lume, o stea de cinema consacrată și un tip de nădejde; se hotărâ să învețe tot ce se putea.

Casa starului stabilit în Africa de Sud era cea mai mare casă din câte văzuse Arnold până acum. Își spuse că dacă o asemenea locuință poate aparține unui singur om, fără să-ți lase impresia de spațiu inutil sau de ostentație, înseamnă că omul acela este cu adevărat o personalitate. Încăperile erau mobilate cu gust. Multe dintre piese erau antichități. Existau de asemenea și obiecte de artă, tablouri, sculpturi, tapiserii, paravane de fildeș, măști de artă neagră. Dar toate lucrurile emanau un flux vital și rafinat. La gustul interiorului, se adăugau o piscină superbă și o grădină îngrijită, mare cât un parc. Arnold părea stingher și stângaci. Dar familia lui Park se dovedi plină de tact și generozitate, ceea cea îl ajută să depășească mai ușor perioada de adaptare. Încetul cu încetul, austriacul începu să se simtă în acest mediu aristocratic ca la el acasă. Reg îi era tot timpul alături, ca un prieten mai mare care are grijă de ucenicia mezinului. Începură să se antreneze împreună, căci Arnold nu vroia să-și întrerupă pregătirea intensă în vederea campionatului american. Reg Park îi studie modul de lucru, îi dădu sfaturi deosebit de utile și îl învățâ chiar câteva din propriile sale secrete.

„A fost sever cu mine ca sportiv", mărturisea Arnold. „M-a criticat mult pentru dezvoltarea insuficientă a gambelor, spunându-mi fără menajamente că nimic nu e mai neplăcut la un culturist ca disproporția, lipsa de armonie. I-am dat dreptate sută la sută și m-am ambiționat să-i demonstrez că voi izbuti să scap de aceste defecte. Totodată am înțeles că titlul mondial nu înseamnă nimic prin el însuși. Fusese doar o etapă, o treaptă; nu-i învinsesem încă pe cei mai buni, mai mult chiar, aveam mulți adversari în America. Și nu orice fel de adversari, ci culturiști care aveau în palmares titluri similare și nu unul, ci două sau chiar trei."

Perioada petrecută în Africa de Sud a fost însă o perioadă plăcută. Arnold și familia Park au fost împreună la petreceri, în vizite. Arnold a învățat încetul cu încetul cum să se comporte în societate, cum să fie degajat, ce gen anume de discuții face plăcere doamnelor sau domnilor. Nu mai era timid și uneori reușea să facă asistența să râdă, ceea ce-l îndreptățea să spere că

are oarecare farmec. Îl însoți pe Reg la câteva întâlniri de afaceri și urmări cât se poate de atent cum negocia acesta și în ce fel conducea discuțiile. Afacerile erau o lume nouă pentru Arnold și îl fascinară.

Într-un cuvânt, călătoria peste ecuator, deși debutase atât de penibil, se dovedi până la urmă plină de succes. Schwarzenegger învățase multe lucruri despre viață, despre un anumit mod de viață – „la vârf" – pe care doar îl bănuise și pe care, iată, acum îl trăia. Se hotărî să facă ce-i stătea în puteri să ajungă și el celebru și să trăiască în felul acesta în mod firesc.

Reîntors la München, Arnold Schwarzenegger își reconsideră complet programul de antrenament. Era hotărât să pună în aplicare ceea ce învățase de la Red Park. Începu un tratament intensiv. Vacanța de la Johannesburg îl făcuse să-și reevalueze posibilitățile și să se raporteze mai prudent la ambițiile sale. Era convins că poate obține tot ceea ce dorea, dar învățase că nu trebuie să aștepte nimic de la întâmplare și de la șansă. Nu era singurul culturist de valoare, nu era singurul tânăr campion plin de perspective. Învățase că pentru a ajunge primul, trebuia să nu se mai considere singurul. Nu era un gând pesimist, ci o evaluare realistă, singura care putea să-i garanteze ascensiunea deoarece ea îi oferea și mijlocul de a izbândi. Și acest mijloc era foarte limpede: *Munca*.

Arnold începu din nou să muncească pe rupte. Se antrena de două ori pe zi, secondat de Albert Busek. Primul antrenament se desfășura dimineața devreme. Cum faima lui Schwarzenegger în Germania era foarte mare, începură să circule o mulțime de zvonuri despre așa-zise „secrete" de antrenament ale acestuia. La sală apărură o mulțime de culturiști, gata să-și ofere serviciile de parteneri de antrenament. De fapt erau cu toții dornici să afle bănuitele secrete. Arnold îi refuză, nu neapărat fiindcă ar fi avut ceva de ascuns, cât mai ales pentru că îi plăcea să lucreze într-o atmosferă de prietenie sinceră; ipocrizia îl demoraliza. Era o perioadă de muncă grea și avea nevoie de liniște și de echilibru psihic. Începu să-și refuze plăcerile la care îl îmbiau prietenii – ieșiri în grup, petreceri, galanterii. Lucra pentru prima oară cu repetări intensive, o adevărată tortură, căci efortul se prelungea mult dincolo de durerea fizică. Nu se cruța nici o clipă. Era mereu în căutare de exerciții noi, inventa și experimenta tot felul de tehnici, forța limitele. În același timp se

informa permanent despre activitatea celorlalți culturiști. Vroia să fie mai bun decât toți, la toate grupele musculare, la definire, la separare. Ceea ce afla îl menționea într-o permanentă stare de competiție. „Dacă apărea un culturist cu brațul de 53 cm, eu știam că trebuie să am nu 53 de cm, ci 54, 55, 56."

Obsesia lui Arnold devenise terapia de șoc. Ajunsese să fie convins că, după ce se antrenase atât de mult timp folosind serii clasice de exerciții, musculatura se obișnuise cu efortul și nu mai răspundea la acest gen de antrenament. Singura soluție posibilă era să-și împingă musculatura să se dezvolte, să o biciuiască cu exerciții intensive.

Singurul pe care îl accepta ca partener de antrenament era italianul Franco Columbu. Se cunoscuseră la un concurs de forță și se împrieteniseră, apoi începuseră să lucreze împreună. Din această perioadă datează inițierea antrenamentelor în aer liber. Cei doi puneau halterele în mașină și plecau la munte. Acolo se antrenau repetând timp de o oră un unic exercițiu. „Începeam, de exemplu, cu genuflexiuni cu haltera pe umeri. Întâi – douăzeci. Partenerul supralicita. Fortam și eu. Până la urmă ajungeam să executăm maximum posibil, cu ajutor din partea partenerului. La sfârșitul unui asemenea galop aveam coapsele umflate ca niște mingi. La mașină ajungeam în patru labe sau târâș. Dar nu conta, pentru că așa câștigam 1 cm la perimetrul coapsei."

Aceste antrenamente monstruoase se repetau la fiecare sfârșit de săptămână. Era greu, dar Arnold se antrena cu plăcere pentru că se convinsese de eficacitatea metodei. Franco Columbu era scund, dar avea o voință enormă și o forță ieșită din comun. Schwarzenegger îl convinse să abandoneze problemele de forță și să se dedice cu totul culturismului. Rezultatele nu se lăsară mult așteptate și Columbu începu să se antreneze cu mult entuziasm.

Într-o zi însă, Arnold observă că lui Franco nu-i ieșea nimic. Era de mirare, căci prietenul său avea rareori zile proaste, iar atunci depășea momentele grele printr-un efort de voință. De această dată însă părea că oboseala îl marcase. Arnold se hotărî să profite de lipsa de formă a italianului și îl provocă la o întrecere. Austriacul dorea de mult să-l învingă în probele de forță. Așa că parie pe 20 de mărci că-l întrece la genuflexiuni cu

haltera. Italianul acceptă, se concentră și... câștigă banii. „Deviza noastră era: concentrează-te în timpul exercițiului; elimină orice gând cotidian! Eram conștienți că nu puteam face flotări gândindu-ne la fete, la datorii sau la programul TV, ci numai la grupele musculare asupra cărora acționam prin exercitii. Am avut ocazia să văd multi «culturiști» care în pauza dintre serii citeau ziarul. Arătau mizerabil chiar după ani de antrenamente, credeți-mă!"

În tot acest timp în care Arnold visa cum să cucerească America, America începea și ea să se gândească la el. Printre specialiști începuse să se răspândească faima tânărului și talentatului campion austriac. Descoperitorii de vedete, cei care căutau mereu să lanseze și să transforme în celebrități nume noi, urmăresc activitatea lui Schwarzenegger și sunt din ce în ce mai interesați de numele lui. Joe Weider, puternicul stăpân al Imperiului IFBB, nu-l scapă din ochi. După campionatul NABBA de la Londra, Weider îl contactase imediat pe tânărul campion prin intermediul unui consilier, Ludwig Shusterich, trimis special să-l întâlnească. Discuția dintre cei doi a avut caracterul unei tatonări reciproce. Era însă limpede că vulpoiul de Weider mirosise uriașele perspective ale lui Arnold și că era hotărât să „pună mâna pe el" înainte s-o facă altcineva. Shusterich îi propuse lui Schwarzenegger o colaborare ce părea foarte tentantă pentru un tânăr de douăzeci de ani: dacă era de acord, Weider l-ar lua în SUA și i-ar oferi de lucru: Arnold urma să fie antrenor și redactor de articole în revistele de specialitate ale lui Weider; în schimb, acesta se angaja să se ocupe de cariera lui Schwarzenegger și să încerce, punând la bătaie tot talentul lui de manager, să-l facă un adevărat star.

Oferta, deși interesantă, era totuși destul de ambiguă. Lui Schwarzenegger îi displăcuse mai ales aerul condescendent care răzbătea din anumite vorbe ale lui Shusterich. Știa că fiind o negociere – ofertantul încerca să-și impună condițiile și să obțină ceea ce dorea fără să se angajeze prea tare. Dar o anume prudență ce friza chiar neîncrederea în forțele lui îi dictă o atitudine rezervată. Un refuz clar ar fi fost poate o mișcare greșită, așa că discuția concretă fu amânată pentru mai târziu. Cei din NABBA, care vedeau în Weider un rival de moarte, i-l prezentară lui Schwarzenegger ca pe un rechin și îl sfătuiră să fie atent. În plus, Arnold parcă nu se simțea nici el gata pentru un pas atât de radical. Promise că se va mai gândi la ofertă.

Shusterich se întoarse în SUA, Schwarzenegger se întoarse la München, dar păstrară în continuare legătura.

Arnold Schwarzenegger își aminti toate aceste lucruri aproape un an mai târziu, înainte de a pleca din nou la Londra și de a participa din nou la lupta pentru titlul de *Mr. Univers*. La 21 septembrie 1968 își adjudecă pentru prima oară titlul, aproape fără probleme. Acum putea să plece în America, pentru că nu se mai simțea cu mâna goală. Weider îl convinsese că acolo este adevăratul teren de înfruntare pentru așa, iar Arnold se simțea acum gata să-i înfrunte pe toți. Îl căută pe Shusterich, prezent din nou la concurs, pe care îl informă că acceptă oferta și că vrea să plece cât mai repede. Weider îl invitase la Miami și Arnold era decis să nu se mai lase așteptat. Shusterich păru uimit de viteza cu care lua campionul marile hotărâri: după ce-l dusese cu vorba un an, iată că acum vroia totul – într-o clipă. Cu toate acestea se hotărî să-i înlesnească o cât mai rapidă plecare. Exista însă o problemă: Arnold nu avea viză de intrare în SUA. Lucrurile se puteau aranja în câteva zile, dar atunci campionatul IFBB de la Miami, la care-l invitase de fapt Weider, ar fi fost ratat. Deci viza trebuia rezolvată în câteva ore. Deși nu era convins că forma lui Arnold corespundea în acel moment întru totul exigențelor campionatului IFBB, Shusterich își mobiliză toate relațiile, se dădu pur și simplu peste cap și Arnold fu urcat în trombă într-un taxi, iar apoi în avion. În mare viteză, ca toate lucrurile cu adevărat importante, începea pentru Arnold *aventura America!*

CAPITOLUL VI

America, America...

„Vreau să devin cel mai culturist al tuturor timpurilor; de asemenea, și cel mai bogat. Vreau să trăiesc în Statele Unite ale Americii, să am un zgârie-nori al meu și să devin stea de cinema. Pe urmă aș fi cu plăcere și producător..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Arnold Schwarzenegger păși pentru prima oară pe pământul american în septembrie 1968. Avea sufletul plin de speranță și mintea doldora de planuri. De când văzuse pentru prima dată Statuia Libertății – într-o fotografie – fusese convins că acest pământ binecuvântat, această atât de încăpătoare „Lume Nouă" era spațiul în care aveau să se împlinească ambițioasele sale proiecte.

Îndată după ce coborî din avion, după doar câteva minute petrecute în aeroport, Arnold se convinse că nu se înșelase în așteptările lui. America părea să fie într-adevăr „pământul făgăduinței", adică un loc atins de har, în care nici un fel de vis să nu pară imposibil. Campionul intuia în toți cei care mișunau în jurul lui un spirit deschis și întreprinzător, niște oameni încrezători în forțele proprii și în generozitatea destinului. Dacă Europa în care se născuse era un loc al istoriei, al sensurilor grave și al memoriei, America i se părea un teritoriu al curajului și al încrederii, al posibilității și al iluziilor în stare să se materializeze. Americanii păreau urmașii legitimi ai acelor pionieri ai începuturilor, urmașii acelor autoexilați care fuseseră atât de mândri încât își doriseră o viață liberă și demnă pe un pământ el însuși mândru și neândurător. Hotărâți și fermi, americanii, firi deschise și comunicative, erau mereu gata să acorde șanse oricărei iluzii. „Visul american" supraviețuia pentru că era în stare din când în când să se transforme în

realitate. Într-un cuvânt, Arnold Schwarzenegger „descălecă" în America având mintea plină de toate acele clișee optimiste care îi ajută pe ambițioși să reușească. Chiar dacă nu se înșela prea tare, nici nu avea dreptate în toate cazurile. Dar despre acest lucru avea să-și dea seama abia mai târziu.

La prima vedere, faptul că ajunsese în SUA era de natură să confirme că Schwarzenegger reușea să obțină tot ce-și punea în cap. Începea să prindă contur visul său de a se măsura cu marii campioni americani. Arnold dorea să se antreneze în aceleași condiții ca ei, să le descopere secretele, să se lase „tras" de spiritul lor de competiție. Americanii se pregăteau luând în calcul totul: antrenamentul științific, alimentația cea mai potrivită, odihna, susținătoarele de efort, influența mediului asupra psihicului. Austriacul bănuia că o atmosferă tonică e în stare să te fortifice psihic și să-ți întărească voința, dar despre alimentația optimă și mai ales despre produsele susținătoare de efort nu știa aproape nimic. Era însă convins că, de îndată ce va reuși să ajungă și el să coreleze antrenamentul cu toate aceste cuceriri ale „științei sportului", rezultatele lui vor ajunge și ele să se îmbunătățească. Avea certitudinea că îi va folosi enorm dacă va ajunge să se antreneze cu parteneri competitivi în stare să-l stimuleze prin comparație, să-l „tragă" după ei în efort și în eficiența pregătirii.

Dar cel mai mult dorea să le arate acestor minunați americani ce este el în stare – adică să-i învingă.

Sosise în Florida gata de luptă. Era încă sub influența recentului succes londonez și se simțea în formă, aproape imbatabil. Aparenta modestie cu care se uita în jur nu era uneori decât un fel de superstiție căpătată de-a lungul concursurilor. Campionul mondial pentru profesioniști – concursul IFBB pentru care venise la Miami – era cartea lui cea mare. În funcție de rezultatul acestui concurs avea să se hotărască în continuare soarta lui Arnold. Era decis să-și joace cu îndrăzneală șansa.

Ca la orice concurs serios, competiția începuse încă de la vestiare. Printre participanți se răspândise vestea „debutantului" care tocmai venise din Europa. Lui Arnold nu prea-i plăcea să i se spună „debutantul", dar nu avea încotro, căci într-adevăr debuta într-o competiție de profesioniști. Așa că se resemnă și își plimbă statura impunătoare printre competitori, dornic să-i impresioneze. Simțea că proporțiile și gabaritul lui nu avea cum

să-i lase pe ceilalți indiferenți. Arunca priviri absent – preocupate ici și colo, iar uneori mai schimba și câte o vorbă, mai ales ca să lase să se vadă că e în stare să se înțeleagă cu ceilalți în limba engleză. Dorea să pară că nimic din ceea ce se întâmplă într-un concurs de asemenea anvergură nu-i este străin.

Lecțiile pe care le primise în situații similare avuseseră însă efect, căci de această dată Arnold folosea siguranța de sine doar ca tactică. În realitate era numai ochi și urechi, gata să învețe din orice. Știa prea bine că, dacă faptul că părea sigur de sine îi folosea, cu nici un chip nu-și putea permite să fie suficient. Era realmente plăcut surprins că statura lui lăsase celorlalți participanți o impresie puternică. Se încălzi temeinic și plin de speranță și intră în scenă, gata să-și apere șansele.

Volumul său, deși era un atu puternic, nu valora totuși nimic în sine. Uitându-se în jur, Arnold înțelese acest lucru. Nicăieri în Europa nu văzuse corpuri atât de bine cizelate. Erau corpuri lucrate cu atenție, cu fiecare mușchi parcă dăldui aparte, sculptat, șlefuit. Musculatura dobândea calitate și prin aceea că americanii realizaseră o separare și o definire superioare sportivilor de pe continent. În preliminarii, Arnold evoluă bine și se califică printre cei șase finaliști. Dar concursul în sine începu să-l facă să se simtă mai puțin sigur decât la început. Intuia că atenția care i se acorda se baza oarecum și pe faptul că era noul protejat al lui Joe Weider, magnatul culturismului profesionist. Schwarzenegger intră în finală și evoluă cât putu de bine, apoi rămase cu inima cât un purice să aștepte decizia juriului.

Principalul favorit al concursului, Frank Zane, cântărea cu 23 de kg mai puțin decât Arnold! Era perfect definit și arăta superb. Programul lui liber ales smulsese sălii ropote de aplauze. Poza într-o serie de figuri originale, care aveau să rămână în istoria culturismului ca „poziții Zane." Ce mai încolo și încoace, Frank Zane arăta ca un zeu!

În sfârșit, vocea comentatorului chemă concurenții în scenă. Crainicul anunță numele campionului: Frank Zane. Sala izbucni într-o furtună de aplauze. Inima lui Arnold se făcuse mică-mică. Perioada de așteptare a rezultatelor îi făcuse să se umple de îndoieli. Acum toți americanii i se păreau mai grozavi decât el și se temu că va ieși pe ultimul loc. Începea să se gândească

dacă nu cumva făcuse o greșeală venind în SUA, dacă n-ar fi trebuit să mai aștepte, să se mai antreneze, să fie mai în formă... Crainicul anunță numele celui de-al doilea clasat: Arnold Schwarzenegger. Lui Arnold i se păru că visează; era vice-campion! Ieșise al doilea după superbul Zane! De bucurie i se puse un nod în gât și i se înfundară urechile, așa că nici măcar nu mai auzi cum mulțimea îl ovaționează și pe el. Ieși din scenă buimăcit, și de emoție aproape că nu îndrăzni să se apropie de campion și să-l felicite.

Imediat după concurs, austriacul fu însă cuprins de gânduri negre. Totuși, fusese învins! El, Arnold Schwarzenegger, nu se clasase decât pe locul al doilea! Plecase de-acasă în această țară străină ca să piardă... Se perpeli toată noaptea, încercând să ajungă la o concluzie. De mai multe ori se hotărî să se întoarcă înapoi în Europa și tot de-atâtea ori renunță. Ambiția rănită nu-i dădea pace. Mai târziu, Arnold avu puterea să mărturisească: „Am plâns toată noaptea. A fost îngrozitor. Mi se părea că lumea se sfârșise!"

Dar noaptea, chiar și în America, e un sfetnic bun așa că dimineață Schwarzenegger fu în stare să se analizeze lucid și să tragă concluziile. Hotărî că nu era el omul care să se lase atât de ușor învins și că nu avea altceva de făcut decât să munceacă din răsputeri și să-și ia revanșa. Dacă rămânea să se antreneze pe pământul americanilor, cu siguranță că avea apoi să reușească și să-i bată pe propriul lor teren, în propriile lor condiții. Și atunci vor vedea ei cine-i mai bun!

Își făcu un plan practic și purcese să-l pună în aplicare. Ca să poată rămâne în SUA încheie un contract ferm cu Joe Weider. El îi asigura condiții bune de pregătire, sală de antrenament, locuință, mașină și salariu, iar Arnold trebuia să-i stea la dispoziție oricând pentru discuții despre el și despre metoda lui de antrenament ca și pentru fotografii ce urmau să apară în revistele de specialitate controlate de Weider. În felul acesta, Schwarzenegger avea toate condițiile asigurate și s-ar fi putut pregăti zilnic patru-cinci ore în vederea campionatului IFBB de anul viitor.

Weider se ținu repede de cuvânt și îi făcu rost de un mic apartament pe Strand Street, în Santa Monica, California. Pentru antrenamente, campionul urma să frecventeze studioul Vince Gioconda de pe Ventura Boulevard. Arnold își petrecu o

vreme la New York, apoi veni să se stabilească în California. Între timp, adaptarea la modul de viață american se făcuse fără dificultăți. Schwarzenegger descoperise repede că felul de trai dinamic și competitiv al americanilor i se potrivește de minune. Oamenii, chiar dacă duri în relațiile de afaceri, erau sinceri și amabili, și îi plăceau. În plus, austriacul descoperea în „Lumea Nouă" o morală mai puțin severă și o franchete mai mare decât în țara sa natală. Își aduse aminte de câteva ori de principiile severe și uneori ipocrite ale micii comunități din Thal. Își amintea cum era ierarhizată societatea și cum vecinii îi zâmbeau tatălui său, chiar dacă înainte cu o seară se ascunseseră după jaluzele și-l priviseră reprobator cum se întoarce acasă beat.

Arnold ar fi vrut să-l poată aduce aici și pe Gustav, ca să vadă că o societate mai tolerantă reușește să ajungă și o societate mai activă. Lucrul era însă imposibil, cu atât mai mult cu cât Schwarzenegger-bătrânul nu întârziase să-și manifeste zgomotos dezacordul pentru opțiunea „americană" a mezinului. Nu uitase nici să precizeze, ca de obicei, că Meinhard era un fiu mult mai bun, mai iubitor și un om care se realizează. Pe Arnold însă începuseră să-l afecteze mai puțin reproșurile familiei. Era convins acum că făcuse alegerea cea bună și, în timp ce se obișnuia cu „stilul Nixon" al administrației americane, își propunea să se gândească acasă cât mai puțin. Era fermecat de această societate al cărei singur idol era progresul și se integra dinamicii generale, mai puțin sentimentale. Făcuse o pasiune pentru mașinile sport și gonea pe autostrăzi. Începu repede să colecționeze amenzi pentru exces de viteză, dar nu-i păsa; când alerga în mașina lui decapotabilă, se simțea la fel de bine și de liber ca atunci când se antrena. Era o bucurie atât de intensă, încât merita să plătești din când în când pentru ea!

După ce se stabili în California, Schwarzenegger își elaboră un program de lucru foarte sever. Muncea intens, urmărind să-și compenseze toate carențele într-un timp cât mai scurt. Ca întotdeauna, dificultățile cele mai mari erau legate de dezvoltarea trenului inferior. Ca să se apropie de tehnicile americane de pregătire, își impuse un regim alimentar sever și se axă pe dobândirea separării, definirii și densității musculare.

Joe Weider își urmărea „achiziția" la antrenamente cu un interes nedisimulat. Întuise dorința secretă a lui Arnold de a urca în vârful piramidei și simțea tăria voinței lui. Dar Weider avu destul de repede ocazia să afle că protejatul său nu este deloc un model de modestie. Încă de pe atunci, era limpede că în afaceri, Schwarzenegger se dovedea abil și încăpățânat, urmărindu-și cu grijă interesele și nefiind dispus să se lase păcălit de nimeni. Profita din plin de tot ce-i punea acesta la dispoziție: îi citea revistele, se antrena cu aparatele lui, beneficia de medicamentele și proteinele „de vârf" pe care le lansa pentru culturiști magnatul american, îi folosea sălile de antrenament și contactele din lumea sportului. În schimb, făcea numai ceea ce credea că datorează el: redacta articolele din reviste, apărea în reprezentațiile organizate de IFBB, dar avea grijă să nu ajungă în umbra lui Weider, „omul lui Weider". Acest statut i se părea o capcană care l-ar fi lipsit de perspective.

Primele antrenamente la sala lui Vince Gioconda au semănat destul de mult ca atmosferă cu primele antrenamente din Graz. Ca și acolo, colegii de sală nu se lăsară impresionați de corpul lui Arnold și la început îl tratară cu indiferență. Păreau hotărâți să nu dea atenție acestui nou venit cam îngâmfat. Dar ca și la Graz, Schwarzenegger își puse la bătaie farmecul; în scurt timp, impresionați mai ales de seriozitatea cu care se antrena austriacul, colegii se transformară treptat în admiratori. Încetul cu încetul, Arnold fu înconjurat și de un grup de culturiști în devenire, care-l idolatrizau. Ceva mai târziu, după ce schimbă mai multe studiouri de antrenament, ajunse să se stabilească la Gold's, pe atunci cel mai renumit centru de culturism de pe coasta de Vest. Conform planurilor sale, își transforma rivalii în prieteni. Ajunse în curând să se împrietenească și cu Franc Zane, pe care de altfel îl admira sincer. Și ca să dovedească o dată în plus că nu-și uita prietenii mai vechi, Schwarzenegger îl chemă și pe Franco Columbu în America și reuși să-l facă să fie admis în organizația Weider.

În același timp, în ciuda spiritului de independență al protejatului său, Weider se apropia tot mai mult de Schwarzenegger. Se poate spune că managerul american era impresionat mai degrabă pozitiv de modul în care tânărul campion își urmărea interesele. Începu să-l ia cu el la petreceri,

la întâlniri de afaceri și se împrieteniră. În viața particulară, Weider era un om amabil, fermecător și cald. La petreceri era plin de vervă, în jurul lui izbucneau mereu cascade de râsete. Era pasionat de artă – în special de pictură – și de istorie. Când călătoreau împreună, Joe începea să țină lungi discursuri pe una din aceste teme, așa încât Arnold beneficia de adevărate cursuri gratuite. Când venea vorba însă despre afaceri, amândoi erau de neclintit. Iată ce spune Arnold Schwarzenegger: „În afaceri, Joe se dovedea un caracter dur, tare ca piatra. Deși îl admiram din toate punctele de vedere, am avut, firește, în afaceri, și momente de încordare, întrucât doream și eu să câștig și eram perfect conștient că pentru Joe n-au cum să primeze interesele mele. Dar eu mi-am apărat propriile interese cât am putut, rămânând ferm și consecvent și necedându-i niciodată. La München „mă arsesem" destul cu cei care au profitat excesiv de pe urma mea. Așa că în SUA venisem cu lecția asta bine învățată. Prietenia e prietenie, afacerile sunt afaceri. M-am arătat la fel de încăpățânat ca Joe și astfel i-am ținut piept."

De altfel, colaborarea dintre Weider și Schwarzenegger a durat șapte ani, ceea ce dovedește că amândoi au reușit să treacă peste momentele critice. Stabiliseră încă de la început o condiție: să fie absolut sinceri unul cu celălalt. Au respectat-o amândoi, chiar dacă uneori adevărul gol-goluț pe care și-l spuneau era cam neplăcut. În schimb, relația dintre ei era astfel scutită de orice fel de suspiciuni. Weider a jucat un rol imens în viața lui Arnold. Îi dăduse șansa să se stabilească în SUA, îi asigurase condiții de lucru demne de invidiat, îl ajutase să câștige bani. El a fost sprijinul de care austriacul avea nevoie ca să fie propulsat în vârful ierarhiei sportive și sociale. Schwarzenegger n-a uitat asta niciodată.

Anul 1969 a fost un an foarte important pentru cariera sportivă a tânărului culturist. Pentru prima dată o fotografie a lui Arnold apăru pe coperta prestigioasei reviste „Muscle Builder". Reclama începu să-și facă efectul și faima campionului prinse să crească. Se rosteau tot mai des formule de genul „noul fenomen muscular". Obiectivul era trezirea interesului general. Cu ajutorul lui Weider și al revistelor sale de culturism, părea că începe să fie atins.

La începutul sezonului competițional, Arnold avea un moral excelent. Obținuse separarea și definirea, era bronzat,

reușise să-și dezvolte trenul inferior și se simțea apt pentru victorie. Campionatul mondial profesionist – titlul *Mr. Univers* la profesioniști – urma să aibă loc la New York. Era un lucru care-i convenea lui Schwarzenegger, îndrăgostit de New York încă de prima dată când fusese acolo. Orașul, mai boem, mai cosmopolit, îi amintea de metropolele europene, deci de acasă. I se părea așadar de bun augur să lupte acolo pentru titlu.

Mitul culturiștilor ajunsese în acel moment cubanezul de culoare Sergio Oliva. I se spunea „Campionul", și apelativul era atât de concludent că părea un nume propriu. La prima întâlnire a concurenților, Arnold își inventarie rivalii și văzu că Oliva lipsește. Se întrebă ce s-a întâmplat; l-ar fi flatat să afle că sportivul cubanez se ferește de el, că evită înfruntarea cu austriacul. Dar nu era așa. În aceeași seară se desfășura, tot la New York, și concursul pentru titlul de *Mr. Olympia*, și Oliva care mai cucerise acest titlu de două ori, se înscrisese acolo. Lui Arnold îi veni brusc o idee păstrușnică: ce-ar fi dacă ar participa la două competiții în aceeași zi? Ele nu se desfășurau la aceeași oră! Se interesă la organizatori și află că, dacă ar obține titlul de *Mr. Univers*, regulamentul nu i-ar interzice să participe și la concursul pentru *Mr. Olympia*. Așa că Arnold nu mai stătu mult pe gânduri și alergă să se înscrie și la celălalt concurs.Vroia neapărat să-l înfrunte pe „Campion", să-și dea seama exact care era valoarea lui în raport cu a acestuia.

Câștigă detașat titlul de campion mondial. Arbitrii îl apreciară în unanimitate: 7–0! Dar pentru Schwarzenegger, concursul acesta păru doar un antrenament, o încălzire pentru adevărata înfruntare, cea cu Oliva. Fără să mai aștepte să culeagă laurii pe care tocmai îi dobândise, Arnold urcă în mașină și goni hotărât către sala în care se desfășura cealaltă competiție. Avea un singur gând: să învingă. Nu-și văzuse încă niciodată adversarul, dar faima acestuia îl făcea să pară invincibil. Acest lucru nu-l demoraliza pe Schwarzenegger, ci îl incita. Uneori ideea de a se înfrunta cu Oliva, – cu un mit, adică – i se părea o utopie. Orgoliul însă îl făcea să dorească această înfruntare mai mult decât orice. Cu riscul de a fi înfrânt, Arnold dorea să afle dacă adversarul său este mai bun decât el sau nu. De data aceasta, titlul mondial proaspăt cucerit îl făcea

să se simtă și mai pregătit pentru întâlnire. Intră în vestiare foarte hotărât. Dar acolo îi era dat să aibă un șoc. Oliva arăta atât de nemaipomenit, încât pentru prima dată în viață i se păru că înfruntarea, competiția, nu au nici un rost. Căci tot pentru prima dată vedea o masivitate care să degaje atât de multă grație. Schimbară câteva vorbe, și Schwarzenegger simți că personalitatea celuilalt îl fascinează și ea. Se dezbracă, se pregăti pentru concurs, dar își dădea seama că era deja resemnat. Încă înainte de a intra în scenă, Arnold se mulțumise cu „locul al doilea". Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată!

Când intrară în scenă, Schwarzenegger îl urmări pe rivalul său cu ochii unei admiratoare și nu cu dârzenia unui adversar. Evoluă și el, iar ceea ce ieși bine se datoră tot prezenței lui Oliva; Arnold dorea să-i facă măcar o bună impresie cubanezului. Așteptară apoi verdictul. Oliva câștigă în mod firesc; fusese incontestabil mai bun. Cu toate acestea, rezultatul de 4–3 fu de natură să-l trezească pe Schwarzenegger. Se întrebă de ce i se păruse că adversarul său va câștiga cu 7–0. Și, ca trezit dintr-o vrajă, își dădu seama că între ei diferența nu era nici pe departe atât de mare cum crezuse el. Îl reanaliză pe cubanez cu un ochi critic și își dădu seama că niciodată în viața lui nu se lăsase învins atât de ușor. Își reproșă mai ales că se lăsase bătut exact pe terenul pe care se credea cel mai tare și cu care se lăuda ori de câte ori avea ocazia: atitudinea mentală pozitivă. Îl abandonaseră exact ambiția și dorința de a câștiga.

După ce-și recăpătă luciditatea, Arnold începu să se gândească și mai ambițios la viitoarea întâlnire cu Oliva. I se părea că pierduse pentru că se păcălise singur. Dar își dădu seama că îi mai rămân încă multe lucruri de îmbunătățit și începu să se antreneze cu un întreit fanatism. Prezența alături de el a lui Franco Columbu, pe care reușise să-l aducă în America, îi era de mare folos. Ca pe vremuri, cei doi se antrenau la concurență, gata să cadă lați de oboseală. Arnold își întipări bine în memorie imaginea lui Sergio Oliva și când simțea că ajunge la un punct mort în timpul lucrului, chema în minte această imagine devenind astfel mai îndârjit. Îi

revenise spiritul de competiție, comparația cu uriașul cubanez îl stimula, îl motiva. Recăpătase puterea și dorința de a se autodepăși.

Dar până la următoarea confruntare cu Oliva mai era încă destulă vreme. Până atunci, primul obiectiv pe agenda competițională erau campionatele mondiale NABBA, care se desfășurau la Londra. La numai o săptămână după cele două competiții newyorkeze, Arnold zbura spre Londra. Era pentru prima oară că se întorcea în Europa. În mod firesc, fu năpădit de nostalgii. Își dădu seama că i-a fost dor de München, de prietenii pe care-i lăsase acolo. Îi era dor mai ales de Albert Busek. Chiar dacă cei doi continuaseră să țină legătura, nici scrisorile și nici convorbirile telefonice nu putuseră suplini absența. Albert fusese trup și suflet alături de el atunci când încă mai era un necunoscut, îl ajutase să se definească, să se afirme, să contureze planuri. Arnold își dădea seama că îi datora mult prietenului său; dar nu de datorii era acum vorba, ci de nostalgii. Se gândi la Thal, la părinții lui, cu care vorbea destul de rar... Se mai gândi la alt zbor, cel către Johannesburg, și la convingerea adolescentină de atunci că zborul peste ecuator trebuia sărbătorit. Și înțelese că nu de dor suferea, ci mai degrabă de un sentimentalism cu totul neamerican, un sentimentalism datorat naturii lui de european. Se hotărî să nu piardă acest sentimentalism, dar să-l ascundă undeva în fundul sufletului, pentru ca această căldură reflexivă să nu-i înmoaie ambiția. Înainte de orice, Arnold Schwarzenegger era totuși un campion, adică un model de om care acționează și învinge. Lăsă deoparte nostalgiile și încercă să depene gânduri mai concrete. Se concentră asupra concursului la care se ducea și... ajunse la Londra!

Pe aeroport se întâlni cu o parte dintre colegii săi americani, care ajunseseră ceva mai devreme cu alt zbor. Mulți dintre ei fură surprinși să-l vadă. Speraseră că Schwarzenegger nu va participa la campionatul de la Londra, deoarece abia cu o săptămână înainte fusese văzut în două competiții. Prezența lui spulbera brusc nădejdea de victorie a multora dintre ei.

Temerile concurenților se dovediră întemeiate; Arnold câștigă fără efort. La Londra îl însoțise și Joe Weider. Între ei

trebuia să aibă loc acum o discuție deosebit de importantă. Contractul pe un an al lui Schwarzenegger expira și aveau de luat o hotărâre. Sfatul celor doi fu un moment crucial pentru cariera lui Arnold. El îi mărturisi lui Weider că ar fi dorit să mai rămână în America măcar un an. Intenționa să-l detroneze pe Oliva și să-și adauge în palmares și titlul de Mr. Olympia. Joe Weider se arătă încântat de proiectele lui Schwarzenegger și dispus să-l ajute. Așa că se întoarseră amândoi în SUA. Arnold reîncepu antrenamentele. La puțină vreme după aceea, Weider își ajută protejatul – a cărui pasiune pentru cinema o cunoștea – să obțină primul său rol într-un film. Arnold avea motive să fie fericit. Cariera lui se desfășura conform planului; acum trecea în etapa a doua!

CAPITOLUL VII

Strong Schwarzenegger

„Cred că majoritatea spectatorilor, fie că este vorba despre filme, fie despre demonstrațiile de culturism, nu-și doresc altceva decât să ajungă și ei în stare să-și domine emoțiile și să-și urmărească lucid scopul pe care și-l propun. De asta vin să-i vadă pe cei mai puternici decât ei. Toată lumea simte nevoia să spună: «M-am săturat de șeful meu. Mi-ar plăcea să-i plătesc toate polițele. Mi-ar plăcea să pot fi rece și să nu mă impresioneze.» Când oamenii mă văd acționând, își imaginează inconștient că ei sunt aceia care își rezolvă problemele atât de ușor".

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pentru Arnold, aranjamentul propus de Weider nu era prima tentativă de „împrieteniri" cu cinematograful. În 1968, încercase să facă un filmuleț de reclamă pentru băutura răcoritoare „7 Up". Se prezentase plin de încredere la probe. Aflase că subiectul spotului publicitar se învârtea în jurul unui personaj fortos, musculos și vital, așa că nu se îndoia că rolul i se potrivește. Pe platou încercase să fie cât putea de convingător, dar atunci când văzu materialul filmat totul i se păru exagerat, plin de trăiri pustiitoare – ca și cum ar fi fost vorba despre o tragedie absolută și nu despre efectele benefice ale unei „soft drink". Arnold îl consideră însă un defect ușor de corectat, astfel că se grăbi să-l anunțe pe producător că a înțeles ce-a greșit și că data viitoare – adică la filmările propriu-zise – va ști să fie mai discret în exprimarea sentimentelor. Producătorul era ocupat până peste cap cu probele celorlalți aspiranți la titlul de „Mr. 7 Up" și nu pierdu prea multă vreme cu Arnold. Îi spuse fără menajamente că accentul lui german puternic constituie un defect imposibil de corectat și că din

cauza acestuia nu va putea niciodată să facă o carieră cinematografică. Apoi îl lăsă baltă și-și plimbă lipsa de menajamente către alt concurent respins.

Arnold se simți teribil de jignit, nu atât de faptul că fusese respins, cât mai ales de siguranța cu care celălalt îi distrusese dintr-o vorbă o carieră cinematografică nici măcar începută. Își aminti de orele petrecute în cinematograful din Graz și de dorința de a-i semăna în totul lui Reg Park. Apoi se gândi că impolitețea producătorului se datora și faptului că nu-l cunoștea. Era tare greu să fii un actor necunoscut și să fii convingător în fața unui producător plictisit și nervos.

Când Joe Weider îi spuse că i-a aranjat un posibil debut în cinematograf, Schwarzenegger își aminti incidentul „7 Up" și decise că trebuie să acționeze cu prudență, dacă vrea ca de această dată să reușească. Mai întâi, hotărî că în nici un caz nu trebuia să se lase tratat ca un debutant. Scopul scuza mijloacele, așa că Weider avu misiunea să-l convingă pur și simplu pe producător că Arnold este un cunoscut actor din Europa, care a venit acum să filmeze și în America. Zis și făcut – producătorul fu convins. A doua etapă era înlăturarea oricărui obstacol posibil care s-ar fi datorat accentului austriacului. Și aceasta fu trecută cu bine: producătorului i se explică pe îndelete că întrucât personajul în cauză, Hercule, era un semizeu exilat pe Pământ, pare mult mai veridic, mai artistic și mai inteligent ca el să vorbească puțin altfel decât ceilalți pământeni. Producătorul, un tip inteligent și artistic, se dovedi sensibil la argument. Probele date de Arnold Schwarzenegger fură considerate excelente și contractul semnat.

Mai rămânea un lucru de rezolvat. Arnold considera că ar fi foarte potrivit să-și găsească pentru ecran un pseudonim artistic, un nume mai sonor. Ar fi dorit în același timp ca admiratorii lui din culturism, sport de care nu intenționa să se despartă, să-l recunoască, dar să-l și accepte ca pe un altul. După multe deliberări, se hotărî pentru numele de Arnold Strong, care i se părea cel mai potrivit; semăna oarecum cu numele lui adevărat, dar în același timp dovedea și ce anume tip de personaj dorea purtătorul lui să aducă pe ecran; mai mult, în felul acesta Arnold se definea ca american, alegându-și un pseudonim în limba pământului pe care trăia acum, un nume care pe deasupra îi definea și preocupările. Dintr-o dată, semnându-și rolul în acest

fel, Schwarzenegger se simțea definit în toate aspectele personalității sale. Era foarte încântat.

Joe Weider își dădu seama că pseudonimul ales era exact ceea ce se putea aștepta de la un culturist lipsit de experiență, dar nu interveni. Considera numele prea puțin important și era convins că Arnold va înțelege și singur, la un moment dat, cât naivitate dovedea alegerea lui. Important era ca filmul să se facă.

Și se făcu. „Hercule la New York" trebuia să fie varianta americană a unui serial italian de succes care-l avea în centrul atenției sale pe semizeul Hercule. Era chiar acel serial în care, la cincisprezece ani, Arnold îl admira pe Reg Park în „Hercule în centrul pământului". Nici nu se putea întâmplare mai fericită pentru debut decât să continue unul dintre personajele lansate de idolul său. Într-un cuvânt, Strong–Schwarzenegger simțea din nou că se născuse sub o stea norocoasă.

Arnold jucă rolul semizeului olimpic izgonit pe pământ cu naturalețea forțată a începătorului. Se vedea peste tot efortul de a fi „adevărat", ceea ce făcea unele scene de-a dreptul grotești. Dorința lui de a fi „cum trebuie" și sârguința cu care asculta indicațiile erau însă evidente: Arnold dorea cu tărie să învețe cum să devină actor. Își folosi cunoștințele deprinse de la Wag Bennet, care-l ajutaseră atât de mult în alcătuirea numerelor din demonstațiile de culturism. Ele sunt evidente în acele momente în care aparatul filmează de jos corpul încordat al lui Arnold, surprinzându-i jocul mușchilor de pe piept.

Deși luase lecții de dicție și pronunție americană, deși exista justificarea accentului prin neapartenența personajului Hercule la lumea în care se petreceau peripețiile, până la urmă producătorul decise că Arnold trebuia dublat. Și o făcu. Spre disperarea debutantului, vocea lui Hercule nu avea să fie vocea sa. Arnold trecu printr-un moment greu. I se părea că accentul lui de austriac era un stigmat care avea să-l însoțească toată viața, sfârșind prin a-i distruge cariera și a-i nărui toate planurile. Dar apoi se liniști, amintindu-și că până acum reușise de fiecare dată să-și transforme un handicap în avantaj. N-avea de ce să se teamă că nu va fi la fel și în cazul accentului.

Filmul a fost până la urmă gata, iar rezultatul părea să fie jalnic. După părerea criticilor, ieșise un film emoționant de neajutorat: scene lipsite de tensiune, efecte neinspirate. Filmul

nu era nici mitologic, nici eroic. Din când în când transpărea un fel de umor, mai degrabă o autoironie. Totul era însă prins într-o atmosferă monotonă, somnolentă. Muzica era prăfuită, amintind de „cutiile cu muzică" de odinioară. Interpretarea păcătuia când prin naivități, când prin exces. Deși filmul ar fi trebuit să mizeze pe forță și pe eroism, personajele realizate cel mai bine erau oamenii mărunți, pământeni binevoitori, femeile de treabă și toți cei cu mici preocupări casnice.

Arnold fu dezamăgit la început, apoi își dădu seama că nici nu se așteptase la altceva. Regizorul Arthur Allen Seidelman era și el debutant și avusese la dispoziție un buget de numai 300.000 dolari. Schwarzenegger însuși își dorise rolul doar pentru că avea tangențe cu biografia lui, pentru că îl contina în felul acesta pe Reg Park și pentru că dorea atât de mult să debuteze. Își dădu seama din nou cât de strâmtă era realitatea față de visurile pe care și le făcuse. Înțelegea încă o dată că visurile mari au nevoie de mult timp și de multă muncă pentru a se împlini. Ca și altădată, încercă să desprindă învățăminte în loc să demobilizeze. Era, în fond, doar un debut. Nu se punea încă problema să renunțe la culturism. Reieșea clar că aceste două activități paralele – sportul și cinematograful – trebuiau să se susțină una pe cealaltă până când Arnold ar fi dobândit adevărata celebritate.

Joe Weider era întru totul de acord cu concluziile prietenului său. Folosi cu inteligență faptul că Arnold continua personajul lui Park și reuși o adevărată campanie publicitară în favoarea protejatului său. În fond, important era să administrezi câștigul, nu să contabilizezi pierderea.

Schwarzenegger reîncepu să se antreneze întens în vederea concursului *Mr. Olympia* 1970. Nu întrerupsese antrenamentele nici în timpul filmărilor, dar trebuia să se pregătească mult mai bine dacă dorea să facă față unei noi întâlniri cu Sergio Oliva. O victorie asupra cubanezului i-ar fi adus mari avantaje de publicitate, cu atât mai mult cu cât toată lumea considera înfruntarea celor doi drept o luptă înverșunată.

Oliva câștigase concursul Mr. Olympia trei ani consecutiv. Învinsese adversari de elită: Dave Draper, Harold Poole, Sipes. Alții preferaseră să-l evite: Reg Park, Bill Pearl. Mai mult decât atât, cei pe care-i învinsese atât de detașat în 1967 preferară ca în 1968 nici să nu se mai prezinte, așa că Oliva își adjudecase

titlul mai mult în urma unei demonstrații. În 1969, înfruntarea fusese mai dură, căci pe scenă urcase Arnold Schwarzenegger, pe care Oliva reușise să-l devanseze cu scorul minim de 4:3. Arnold își reproșa și acum atitudinea mentală defensivă pe care o avusese la acel concurs. Era convins că înfrângerea lui se datora în mare măsură abandonului psihic de care se făcuse vinovat. De data aceasta era însă hotărât să lupte până la capăt. Știa că poate să-l învingă pe cubanez chiar dacă acesta era atât de minunat făcut și chiar dacă el, Arnold, îl admira sincer.

Până la concurs mai rămăseseră doar două săptămâni. Indiferent de numărul celor care ar fi participat și de valoarea lor, în fața lui Schwarzenegger nu stătea decât un adversar: Sergio Oliva. Era hotărât să-i dovedească de această dată că nu degeaba i se spune „stejarul austriac". În timpul de pregătire care-i rămase, Arnold se antrenă fără să omită nici mai mic amănunt, fie el fizic sau psihic. În această perioadă, parcă mai mult decât oricând, reuși să valorifice la maxim fiecare clipă. De aceea, nici nu-și dădu bine seama că timpul trece și se trezi că ziua cea mare a înfruntării a și sosit.

De data aceasta Arnold Schwarzenegger puse la bătaie toată experiența pe care o acumulase de-a lungul anilor. Era hotărât să-și demonstreze că a învățat tot ce se putea din victoriile de până acum, cât și din înfrângerile pe care le suferise. Se antrenase cu mare grijă, profitase de sălile cele mai bune, de proteinele, vitaminele și susținătoarele de efort cele mai eficiente. Își amintise tehnica deprinsă de la Wag Bennet și își alcătuise un program cu o desfășurare riguros controlată, care evolua interesant către punctul culminant, nepierzând din vedere nici un fel de efect posibil. Muzica, lumina – totul era ales în așa fel încât să pună în valoare calitățile lui Arnold și să-l facă fermecător. Pe lângă toate, campionul hotărâse să elaboreze și o tactică psihologică menită să-l dezorienteze pe Oliva și, dacă s-ar fi putut, chiar să-l facă să se enerveze și să se îndoiască de sine.

În timpul antrenamentelor, Arnold se războise în gând cu adversarul său. Lucra mereu ca și cum ar fi suportat o permanentă comparație cu acesta, ca și cum ar fi fost mereu judecați unul în funcție de celălalt. Am putea spune că se antrena zilnic până în clipa în care se convingea că și în ziua respectivă fusese mai bun decât Oliva. Toate acestea pentru a

obține un ascendent psihologic față de cubanez și o atitudine mentală pozitivă.

În ziua concursului, Schwarzenegger puse cu grijă în aplicare tactica pe care o concepuse. Ea îi antrena întreaga capacitate de stăpânire de sine și se baza pe nervii lui tari. Planul lui Arnold era simplu: trebuia să-i lase celuilalt impresia că nici nu-l ia în seamă ca adversar și că se socotește pur și simplu mai bun decât el. Așa că se comportă ca și cum n-ar fi dat prea mare atenție concursului. Sosi la sală cu numai un sfert de oră înainte de începerea demonstrației. Oliva venise deja de o oră și jumătate și se antrena de zor. Întârzierea lui Arnold îl făcuse pe cubanez să fie curios. O vreme chiar se bucurase, gândindu-se că adversarul lui s-a declarat învins fără luptă. Aflase apoi de la organizatori că Schwarzenegger era înscris în fișele de concurs. Oliva începu atunci să se întrebe de ce întârzie. Să fie oare atât de tare încât să nu aibă nevoie de antrenament? Cubanezul se antrenă și mai intens, trăgând în același timp cu coada ochiului la ușă. Când în sfârșit sosi, Arnold nu părea grăbit și nici iritat, deci nu întârziase accidental. Mai mult chiar, în loc să se apuce de încălzire, austriacul se așeză și începu să-l urmărească pe Oliva. Cubanezul se prefăcea că nu-i dă nici o atenție, dar peste câteva clipe era limpede că privirile atintite asupra lui îl deranjau. Nu înțelegea ce se întâmplă și asta îl neliniștea. După ce îl urmări multă vreme fără o vorbă, atunci când tensiunea ajunsese la maximum, Arnold se întoarse către unul dintre ziariști și-i spuse cu voce tare: „Eram sigur că Oliva arată mizerabil. N-am nevoie nici de zece minute de încălzire ca să-l conving!" În această clipă, nervii cubanezului cedară. Atât Arnold cât și ziariștii care asistaseră la scenă aveau să declare mai târziu că victoria „stejarului austriac" în acest război psihologic a fost de fapt elementul hotărâtor în câștigarea titlului.

Arnold Schwarzenegger catadicsi în sfârșit să se echipeze de concurs. Făcu o încălzire scurtă, dar intensă. Acum părea să nu-i mai dea nici o atenție adversarului, ca și cum problemele dintre ei s-ar fi limpezit deja. Veni și clipa intrării în scenă. Cu exagerată curtenie, Schwarzenegger îl invită pe Oliva să intre primul ca pe un campion *en-titre* ce se afla. Fură amândoi asaltați de suporteri. Poliția încercă să țină mulțimea la distanță.

Numele celor doi sportivi erau scandate la concurență. Un admirator fanatic se repezi la Arnold cu un foarfece. Polițiștii interveniră. Plângând, tânărul declară că nu dorea decât o șuviță din părul idolului său, ca amintire.

Arnold simți prilejul unui nou atac psihologic. Declară că nu va mai da autografe decât atunci când va putea semna „Mr. Olympia". În felul acesta și cei care scandau acum „Olympia" deveneau de fapt admiratorii lui și nu ai celui care mai era, încă, posesorul de fapt al titlului. Oliva părea din ce în ce mai nervos. Fu neatent cu publicul lui și grăbit, ceea ce-i cam supără pe admiratori. Fermecător, zâmbitor, amabil, Arnold îi cuceri repede și pe fanii adversarului său.

În sfârșit, începu concursul propriu-zis. Primul evoluă Arnold. Spre surprinderea publicului, acesta începu să pozeze într-un stil care nu era stilul său obișnuit, ci mai degrabă cel al lui Oliva. Ritmul pozelor era lent, un ritm foarte potrivit cu un corp masiv ca al cubanezului. Arnold nu mai lucrase așa niciodată. Știa că dacă va reuși, îl va învinge pe Oliva pe propriul său teren. Spectatorii înțeleseseră această tactică riscantă și izbucniră în aplauze, susținându-l frenetic pe austriac. Muzica pe care se executa exercițiul era fermecătoare, efectele de lumini neașteptate, așa că nimeni nu observă că, de fapt, lentoarea era doar o impresie. Arnold nu făcea altceva decât să se miște mai încet ca de obicei, dar în același timp își începea pozele cu câteva secunde mai târziu, permițându-și astfel un mic timp de odihnă și evitând suprasolicitarea musculaturii. Procedeul în sine nu avea nimic neregulamentar, în schimb reuși să-l deruteze pe Oliva. Când îi veni rândul, acesta încercă să rămână și el cât mai mult în pozițiile alese. Nu-și dădu seama că obosește; și iată că, la un moment dat, datorită tensionării prea îndelungate, musculatura lui intră în vibrație și sportivul pierdu controlul asupra mușchilor abdomenului. Greșeala îl convinse pe Arnold că titlul nu-i poate scăpa. Peste câteva clipe, Oliva greși din nou: mâinile îi alunecară trupul uns cu prea mult ulei și nu reuși să execute corect poziția „amfora". Arnold și Joe Weider răsuflară ușurați: bătălia fusese câștigată.

În sfârșit, arbitrii anunțară numele noului *„Mr. Olympia"*. Publicul izbucni în urale, în sală se stârni un adevărat delir. Câștigătorul era – nimeni nu se mai îndoia – Arnold

Schwarzenegger. Obiectivul fusese atins. Arnold cucerise titlul cel mai de seamă în culturism!

Dar momentul victoriei, pe lângă bucurie, exaltare și entuziasm, conține întotdeauna și un grăunte de tristețe. Ulterior, Arnold își amintea: „Când am strâns cupa la piept și am simțit răcoarea metalului am înțeles că am obținut tot ce se putea obține în culturism. De acum încolo, nu mai rămânea nimic de cucerit. De acum încolo, puteam cel mult să-mi repet performanța, să-mi apăr titlul cucerit. Dar în domeniul acestui sport nu aveam unde să mai urc."

Într-adevăr, era greu pentru cineva, fie chiar și pentru Arnold Schwarzenegger, să-și depășească forma în care se afla. Arnold se găsea la apogeul perfecțiunii sale fizice. Dobândise o definire și o separare de neegalat. Era puternic și frumos ca un zeu. Urcase pe culmile culturismului!

Și, pentru că aici tot nu mai era nimic de făcut, gândurile lui începură să se îndrepte spre alte orizonturi. Pentru Arnold Schwarzenegger se mai găsea oricând o culme de cucerit. Se gândea acum din ce în ce mai mult la cinematograf. Fără să-și dea seama, începuse să devină un personaj de care America avea foarte mare nevoie. Un erou invincibil, un biruitor, o forță. Lumea filmului trebuia să țină cont de acest „american dream" și nimeni nu-l putea încarna mai bine decât Arnold. În fond, intuiția care-l făcuse să-și aleagă naivul pseudonim fusese corectă: devenise într-adevăr, Strong Schwarzenegger. Mai rămânea numai să o dovedească întregii lumi!

CAPITOLUL VIII

Arnold, regele culturismului

„Pe vremuri, culturiștii spuneau că trebuie să mănânce un kilogram de carne și două duzini de ouă pe zi; că trebuie să doarmă câte douăsprezece ore, că nu au voie să facă dragoste ș.a.m.d. Atunci eu mi-am zis: cine-ar vrea să mai practice un sport ca ăsta? Dacă vrei ca oamenii să simtă nevoia să facă un lucru, trebuie să spui despre lucrul acela că este simpatic. Și așa am început să vorbesc despre regim, dar declarând că mănânc o grămadă de prăjituri și înghețată, că dansam nopți în șir, că făceam dragoste și tot felul de alte lucruri în principiu interzise. Și pe urmă am spus pur și simplu: antrenați-vă de trei ori pe săptămână câte patruzeci și cinci de minute, și veți fi în formă."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Visul lui Arnold se împlinise. Urcase în vârful ierarhiei mondiale a culturiștilor. Dovedise că este cel mai bun. Și, privind în urmă, erau doar opt ani de când intrase pentru prima oară într-o sală de antrenament.

Sosise momentul unor noi mari hotărâri. Schwarzenegger știa, înainte de toate, că orice va face și orice va deveni, nu va abandona niciodată culturismul, prima sa dragoste. De acolo trebuia pornit și acum. Înainte de toate, se hotărî să se stabilească definitiv în Statele Unite. Era limpede că aici se putea antrena în condițiile cele mai bune și că tot aici personalitatea lui se putea afirma nestînjenit. Ca mulți alții, Arnold găsise și el în America pământul făgăduinței. Primul

obiectiv era să dovedească tuturor că victoria lui împotriva lui Oliva nu fusese un accident. Deci trebuia să-l înfrângă din nou, cu proxima ocazie. Pe urmă, trebuia să-și reediteze toate marile victorii, să dovedească oricui că este în stare să păstreze toate titlurile câștigate. Era sigur că poate fi „numărul 1 în lume" ani de-a rândul și era gata să primească orice provocare.

Pe urmă, exista filmul. O cetate pe care trebuia să o cucerească pas cu pas, așa cum era obișnuit. Dar pentru asta trebuia să devină independent și puternic din punct de vedere financiar. Avea deci nevoie să câștige bani, mulți bani, pe care apoi să-i investească în afaceri, care să-i aducă din nou mulți bani. Arnold nu era deloc un rob al banului, dar își dădea seama că banii erau în măsură să-i dea libertatea de a alege singur căile pe care dorea să le urmeze. Banii l-ar fi ajutat să ajungă să facă film fără să fie silit să accepte prea multe compromisuri, fără să stea agățat de orice scenariu i s-ar fi propus. Mulți bani l-ar fi ajutat să devină chiar propriul său producător, dar asta era deocamdată o idee de perspectivă mai îndepărtată.

Schwarzenegger învățase multe despre afaceri de la Joe Weider, dar acum simțea că a sosit vremea să se desprindă și să acționeze de unul singur. Evident, urma să beneficieze în continuare de ceea ce putea să-i ofere Joe – de aparatul de publicitate al acestuia, în special – dar trebuia s-o facă în calitate de independent, ca egal al lui Weider și nu ca protejat al lui. Spiritul metodic în care fusese educat și care-l îndemnase întotdeauna să facă lucrurile temeinic îl determină pe Arnold să se înscrie la o Universitate de management. Vroia să intre în afaceri ca un profesionist veritabil.

Primul obiectiv însă era să câștige cât mai repede bani pe care să-i poată investi. Calea cea mai la îndemână era popularitatea pe care i-o adusese sportul. Își fixă un nou program: avea să câștige bani de pe urma culturismului. Mai mult, popularitatea de care se bucura trebuia întreținută. Arnold trebuia să nu abandoneze în nici un caz competițiile, atâta vreme cât nu era încă în măsură să-și întrețină cu alte mijloace faima. Era decis să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca acest proiect să se materializeze. Munca pe care anii de zile o dedicase culturismului, energia cheltuită în orele lungi de antrenament,

tensinea psihologică și stress-ul care-i pusese la încercare nervii în timpul competițiilor, toate acestea trebuiau să dea acum și alte roade decât rezultatele sportive. Administrate cum se cuvine, ele trebuiau să aducă bani.

Pentru materializarea acestui plan, era nevoie de o idee. Și ideea era, în esență, simplă. Toți cei care intrau într-o sală de antrenament aveau să asocieze exercițiile de culturism cu numele lui Schwarzenegger.

Mai întâi, Arnold trebuia să fie văzut în continuare la concursuri, așa că mai câștigă, în septembrie 1970, și titlul profesionist NABBA de la Londra, precum și campionatul *„Pro Mr. World"*. Succesul de la Londra fu și o mare reușită publicitară, căci Arnold își adjudecă titlul în fața idolului său Reg Park, care tocmai își anunțase reintrarea în viața competițională. Victoria era completă și pe toate planurile.

În paralel cu activitatea sportivă, Schwarzenegger inițiie, împreună cu prietenul său Franco Columbu, o afacere profitabilă, legată tot de culturism. Ea consta într-un fel de „prestare de servicii la cerere". Mai întâi se puse pe picioare o rețea de expediție care trimitea, la comandă tricouri imprimate cu fotografia lui Arnold, postere, centuri de forță pentru halterofili, echipament specific culturismului și, bineînțeles, fotografia lui Schwarzenegger, cu dedicație. Campionul mai elabora, la cerere, programe individuale de antrenament.

Între timp, lumea americamă ajunsese să fie din ce în ce mai interesată de activitățile în aer liber. Joggingul devenise o modă, grija față de sănătate și față de corpul propriu se transformase încetul cu încetul într-un fel de program de viață. Cetățeanul american, din ce în ce mai imobil din cauza civilizației și a nivelului ridicat de trai, începea să vrea să renunțe la sedentarism. Un trup frumos și sănătos – iată o deviză care se transformă într-un nou „american dream". Culturismul începe să-și câștige admiratori și în rândurile largi ale populației. Revistele de specialitate nu mai reușeau să mulțumească nevoia de informare a publicului.

Arnold simțea foarte bine pulsul. Dacă la început doar sportivii și inițiații îi comandau programe de antrenament, acum începuse să primească foarte multe cereri din partea unui

public larg. Ocazia nu trebuia scăpată. Era limpede că tinerii căpătaseră o adevărată foame de culturism. Schwarzenegger intuí că niște cărți documentate, bogat ilustrate, care să dea informații amănunțite despre execuția corectă a unor exerciții de bază, ar fi fost o mină de aur. Piața era foarte bine pregătită pentru apariția unor astfel de lucrări, care ar fi devenit cu siguranță *best-sellers*. Stejarul austriac se hotărî să-și ia inima în dinți și să scrie el însuși o asemenea lucrare.

Planul era clar: trebuia să-și povestească mai întâi biografia – adică un fel de îndreptar despre „cum se ajunge campion" – apoi trebuia să descrie modul în care se antrena, ce anume era corect și ce anume era greșit în tehnicile uzuale de antrenament. Părea omul cel mai potrivit să o facă: avea o experiență bogată și – o știa prea bine – reușise întotdeauna să învețe din greșeli.

Zis și făcut. Arnold își cumpără hârtie, își aranjă biroul și se așeză la lucru. Încercă să înceapă simplu, cu începutul. Hârtia era însă încăpățânată. Nimic nu părea să iasă bine; fiecare frază i se părea falsă. Foaie după foaie luară drumul coșului de gunoi. Părea mai simplu să ridici greutăți și să te antrenezi ore în șir. Paradoxal, căci în mintea lui Arnold totul era clar – doar erau întâmplări trăite de el însuși!

Schwarzenegger nu avu nevoie de prea mult timp să înțeleagă că, dacă dorește să scrie o carte de succes, trebuie să apeleze la un profesionist. Scrisul, iată, era și el o profesiune. Alesul fu găsit în persoana ziaristului Douglas Kent Hall. Îi spuse acestuia „povestea vieții lui Arnold Schwarzenegger". Ziaristul se puse pe treabă și așa apăru cartea *„The Education of a Bodybuilder" (Educația unui culturist)*. Ea prezenta în prima parte unele momente din viața și activitatea sportivă a campionului austriac, iar în cea de-a doua exerciții de culturism și metode de antrenament pentru începători și avansați.

Cartea avu un succes enorm. Așa cum era prevăzut, ea răspundea unei cerințe crescânde a publicului, cerință neacoperită de alte lucrări de gen. În plus, așa cum își dorea autorul ei, numele Schwarzenegger devenea tot mai mult o emblemă a culturismului.

Între timp, campionul era decis să-și apere titlurile câștigate și să nu neglijeze activitatea competițională. Plănuise pentru 1971 ca mai întâi să-și reconfirme valoarea la Londra, în campionatul NABBA. Între timp însă, noul regulament IFBB interzicea participarea la campionatele organizate de această asociație acelor sportivi care participau în anul respectiv și la campionatele organizate de NABBA. Concursul *„Mr. Olympia"*, care se desfășura în acel an la Paris, urma să aibă loc mai târziu decât concursul de la Londra. Schwarzenegger încercă să-și folosească toată puterea de convingere, toate relațiile și toată influența ca să-i convingă pe organizatori să admită o excepție în ceea ce-l privea. Le explică îndelung că el, în calitatea lui de campion absolut, de câștigător al tuturor marilor titluri sportive, puse în joc de indiferent care organizație, are îndatorirea de a-și apăra toate aceste titluri. Încercă și argumentul efectelor pe care l-ar fi putut avea dezamăgirea spectatorilor – în speranța că argumetele economice ar putea avea mai mult succes. Inutil. Organizatorii concursului de la Paris erau inflexibili și nu intenționau să admită nici o excepție, indiferent cine ar fi cerut-o. Așa că, până la urmă, Arnold trebui să aleagă. Oftă, și se hotărî pentru concursul *„Mr. Olympia"*. Reciștigă titlul, atât în 1971 la Paris, cât și în 1972 la Essen. Pentru Arnold, competițiile de culturism păreau că deveniseră niște simple prezentări de rutină. Nu mai aveau rival.

Între timp, continua vasta „operațiune" de promovare a imaginii „Schwarzenegger". Soseau tot mai multe cereri de postere și de fotografii cu autograf, ceea ce dovedea că numărul fanilor era în creștere. Arnold era tot mai popular. Dar acest lucru nu se întâmpla nici pe departe fără efort. În campania de „obținere a celebrității" în care se lansase, el adăugase acum un nou element: lecțiile de culturism.

Campionul ținea lecții de culturism peste tot pe unde ajungea. Era vorba, bineînțeles, de „peste tot în lume", căci Arnold începuse să circule foarte mult. Când vine vorba despre această perioadă, el își amintește întâi că era mai tot timpul în avion. Peste tot unde era invitat pentru competiții sau pentru demonstrații, Schwarzenegger își programa și un circuit de

lecții. În felul acesta, în scurtă vreme numele său ajunse să fie la fel de cunoscut în aproape toată lumea: în marile orașe din SUA, în Australia, Canada, Franța, Finlanda, Belgia, Germania, Austria, Spania, Italia, Maroc, Algeria, Africa de Sud ș.a.m.d.

Austriacul simțea însă tot timpul că, dacă vroia să-și creeze o imagine cu adevărat cuprinzătoare, trebuia să se implice în activități cu caracter de generalizare mai mare decât culturismul. Sportul care l-a consacrat rămase, bineînțeles, punctul de pornire și reperul activității sale, dar Arnold încep să fie un fervent susținător al ideii de sănătate, mai mult chiar, al ideii că America are datoria să fie o națiune sănătoasă. Moda dopajului cu hormoni fusese dovedită nesănătoasă chiar când începuse să capete avânt. Schwarzenegger, care descoperise și el hormonii atunci când debarcase în SUA, renunță zgomotos să mai recurgă la ei și începu să proclame sigur de sine că un sportiv nu trebuie să aibă încredere decât în muncă. Muncă, efort, antrenament, pregătire fizică neîntreruptă – acestea sunt coordonatele pe care le recunoaștea Arnold vieții sportive: „S-a exagerat întotdeauna importanța hormonilor. Ei vă pot ajuta în proporție de cinci la sută, cel mult, dar nu vor face niciodată din cineva un campion, de azi pe mâine. Pregătirea musculară trebuie să fie exact ceea ce-i spune numele: să poată face corpul mai puternic și mai sănătos. Iar drogurile fac exact contrariul."

Există însă, în toată această perioadă de afirmare a imaginii „campionului fără pată și fără prihană", și câteva momente care îi întunecă strălucirea. În 1971, la 20 mai, moare într-un accident de mașină fratele său Meinhard. Fără ca măcar să pretexteze vreo scuză, campionul lipsește de la înmormântare. S-ar putea spune, dacă am vrea să facem speculații răutăcioase, că moartea lui Meinhard fusese receptată tot ca un fel de victorie: rivalul său încă din copilărie, cel care trecea în ochii tatălui lor drept mai bun și mai puternic, chiar când pierdea întrecerile, cel care îi era dat de exemplu lui Arnold chiar și atunci când făcea lucruri discutabile, fusese, iată, învins definitiv. Mai târziu, vara, Arnold îi făcu o vizită de condoleanțe văduvei lui Meinhard, la Kufstein. Fără explicații.

În noiembrie 1972, în urma unei congestii cerebrale, se săvârșea din viață și Gustav Schwarzenegger. Adică murea

tatăl, personajul atât de pregnant în biografia lui Arnold. Gustav fusese invitat și asistase la concursul pentru titlul de Mr. Olympia care avusese loc cu puțină vreme în urmă la Essen. Îl văzuse pe fiul său urcând din nou pe cea mai înaltă treaptă a consacrării în culturismul profesionist. Îl văzuse plin de bani, implicat în afaceri, în plin proces de promovare a imaginii personale, deci – de fapt – a numelui Schwarzenegger. Bătrânul se bucurase de succesele fiului, dar cu măsură. Nu părea să fie cu adevărat convins, cu adevărat încântat. Arnold se aștepta la mai mult entuziasm. Cei doi se despărțise totuși în termeni buni. Apoi, spre surprinderea tuturor, Arnold nu participă la funeraliile tatălui său.

Această absență este unul dintre momentele discutate în fel și chip din biografia lui Arnold Schwarzenegger. La cimitirul Weiz de lângă Graz, Gustav a fost condus de întreaga suflare din Thal. Lipsea doar Arnold. De atunci, acesta nu mai prididește cu explicațiile. În filmul autobiografic „Pumping Iron", Arnold afirmă că oricum nu mai avea cum să-și ajute tatăl și că în acel moment era prins până peste cap cu antrenamentele. Își dă seama însă că această explicație poate părea oarecum cinică, așa că mai târziu alege o variantă care să mai estompeze, eventual, vinovăția absenței sale. Opteză pentru o explicație legată de o accidentare la picior. Aceasta ar fi, chipurile, de vină pentru faptul că Arnold nu s-a deplasat la înmormântare. Iată ce spune el însuși într-un interviu din 1988: „Când a murit tatăl meu, eram într-un spital din America. Aveam o rană la picior. N-am putut să merg la înmormântare pentru că eram în spital. A fost o situație tare penibilă, pentru că știam tot ce făcuse pentru mine. Când părinții reușesc să te crească în felul în care reușise el cu mine, asta înseamnă un mare efort pentru ei. Singura mea șeansă ar fi fost să-i dau sentimentul că tot acest efort a avut un sens. Și iată că, dintr-o dată, totul s-a spart. Tata m-a văzut progresând, a văzut cum m-am impus în sportul pe care mi l-am ales singur, a înțeles că sunt priceput în afaceri și că pot câștiga bani, dar n-a văzut niciodată totul împlinit. Moartea nu vine, se pare, niciodată într-un moment bun, oricând s-ar întâmpla ea."

Presa și toți cei care îi căuta defecte nu i-au iertat însă niciodată lui Arnold aceste absențe. Interviurile ating întotdeauna și problema delicată a „sentimentalismului" și a resentimentelor față de tatăl său, iar unele dintre ele încearcă să demonstreze că Schwarzenegger este un tip cu desăvârșire pragmatic, absolut lipsit de sentimete, un dur care își urmărește fără scrupule interesele.

Adevărul este, ca de obicei, mai bogat și mai nuanțat. Desigur, Arnold știe bine ce vrea și își urmărește scopurile cu efort neprecupețit și încăpățânare. Austriacul știe să-și impună sacrificii, deoarece a învățat că nimic nu se câștigă altfel, dar nu impune sacrificii altora. A transforma un învingător într-un mecanism fără inimă nu este decât o speculație de scandal.

Din perioada triumfului în culturism datează și prima poveste de dragoste serioasă din existența eroului nostru. Până să o cunoască, în 1970, pe Barbara Outland, Arnold tratase sexul opus cu o anumită detașare, neacordând vreo atenție specială problemelor „de suflet." Cu Barabara lucrurile s-au petrecut însă în alt fel. Fata avea douăzeci de ani și era studentă. În timpul vacanței de vară, lucra într-un restaurant cu specific hamburghez din Santa Monica. Arnold, care frecventă în mod obișnuit localul, observă într-o seară că a apărut o figură nouă. O observară și amicii lui. Schwarzenegger mai cocoș decât toți, începu să-i facă în mod ostentativ curte. Dar simplitatea cu care îi răspunse fata, firescul ei, îl fermecară pe neașteptate. Fără să-și dea seama, deveni atent și amabil. Camarazii lui râdeau, închipuindu-și că Arnold doar schimbase tactica, să n-o sperie pe fată. Dar Arnold începu să frecventeze localul din ce în ce mai des mai ales singur. Fără spectatori, își permitea mai ușor să fie el însuși. O invită la plimbare apoi la dans. Începură să iasă împreună. Relația evoluă repede; peste puțină vreme, era invitat acasă la fată, unde urma să-i cunoască părinții. Amicii îl luau peste picior. Pretindeau că Arnold nu mai seamănă cu el însuși, că și-a pierdut simțul umorului, că și-a pierdut capul după o fețișcană. El însă suportă – fără să se supere și fără să dea nici un fel de explicații – toate ironiile. Barbara îi era într-adevăr dragă. Mai mult chiar, îi amintea prin atitudinea ei discretă și plină de liniște, de o fată din Thal. Simțea că Barbara îl plăcea ca om. Pentru prima oară cunoștea pe cinva care să nu se lase impresionat de faptul că el este un mare campion, o fată

care nu urmărea a-i sta alături doar pentru că era o celebritate. Faptul îl mira pe Arnold. Se întreba o vreme dacă Barbara nu se prefăcea. Dar își dădu seama repede că fata habar n-avea cine anume era el. Peste câteva săptămâni, când află că prietenul ei este o vedetă, făcu ochii mari și nu-i veni a crede. Lucrul acesta mai degrabă o sperie decât o încântă. Viața vedetelor i se părea agresivă, zgomotoasă, falsă. N-ar fi vrut ca și Arnold al ei să fie la fel, iar pe Arnold asta îl înduioșă.

Deși Barbara nu se dădea în vânt după vedete, fu de acord că Arnold ar avea mai mult succes dacă ar scăpa de accentul nemțesc care-l făcea să vorbească englezește ca un cavaler teuton. Și cum ea se pregătea să devină profesoară, porni cu entuziasm la cizelarea pronunției iubitului ei. Aceasta făcu repede progrese, spre bucuria fetei. Crăciunul îl petrecură acasă la Barbara, împreună cu familia ei. Relația intra într-o zonă de promițătoare stabilitate. Fata era din ce în ce mai implicată în viața lui Arnold. Începu să se ocupe și de corespondența cu fanii. Făcea toate aceste lucruri ca să-i vină în ajutor iubitului ei, dar în tot acest timp nu reușea să se împace cu viața lui trepidantă. Spera că, încetul cu încetul, ambițiile-i se vor domoli și va ajunge și el să-și dorească ceea ce-și dorește toată lumea: liniște, prosperitate și un cămin. Numai că nici o vorbă de așa ceva. Schwarzenegger era prins într-o grămadă de competiții, demonstrații, lecții de culturism, proiecte de afaceri. Și proiectele, o dată împlinite, năsteau alte proiecte, altă agitație, alte ambiții. În 1974, când și-a dat seama că nu va reuși să-l abată cu nimic pe Arnold de la programul lui de viață Barbara se resemnă și îl părăsi pe acest „cuceritor al lumii". Arnold înțelese corect despărțirea: „Era o femeie echilibrată, care dorea o viață normală, ordonată. Iar eu nu eram un om echilibrat și chiar simpla idee de a duce o viață normală îmi displăcea. Ea a crezut că dorința mea de afirmare se va domoli odată, că voi atinge vârful în sportul meu și apoi mă voi liniști. Dar un asemenea concept pur și simplu nu-și putea găsi loc în mintea mea."

Între timp, Arnold ajunsese invincibil în toate concursurile de culturism. Își apăra toate titlurile pe care le câștigase în așa fel, încât ceilalți participanți la competiții se vedeau siliți să se resemnească încă din start. Continua să scrie tot felul de cărți despre culturism.

Publică două lucrări care conțineau exerciții pentru bărbați și, respectiv, pentru femei, apoi o carte de căpătâi: „Arnold's Enciclopedia of Bodybuilding" („Enciclopedia culturismului de Arnold"). Aici apar și datele antropometrice ale „stejarului austriac" – înălțime: 188 cm; greutate:110–115kg; perimetrul toracelui: 150 cm; perimetrul brațului: 56 cm; perimetrul taliei: 86 cm; perimetrul coapsei: 78 cm; perimetrul gambei: 50 cm. Aceste date dovedesc un echilibru al dezvoltării și o armonie exemplară. Schwarzenegger a muncit mult ca să le obțină, căutând mereu să-și remedieze defecțiunile, în special cele ale trenului inferior.

Dar acum culturismul nu-l mai mulțumea deloc. Începea drumul spre ecranele cinematografelor, drum care nu părea să fie prea ușor. Însă nici acela care-l adusese în vârful ierarhiei sportive nu fusese ușor, iar Arnold reușise să învingă toate obstacolele. Nu intenționa nici de această dată să se dea bătut. Era regele culturismului. Și era tipul învingătorului: „Știam că voi învinge. Știam că voi înfăptui lucruri mari. Veți spune că aceste cuvinte sunt complet lipsite de modestie. Sunt de acord. Modestia nu m-a caracterizat niciodată!"

CAPITOLUL IX

Un nou început

„La Hollywood mi-au înșirat o grămadă de motive pentru care nu puteam să reușesc: aveam accent german, un fizic prea special, un nume prea lung. Toate astea urmau, chipurile, să-mi facă afirmarea foarte dificilă..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Ajuns cel mai mare culturist al timpului – și, poate, unul dintre cei mai mari care au existat vreodată – Arnold Schwarzenegger își îngădui răgazul să stea o clipă și să se gândească la tot ceea ce obținuse. Devenise un învingător, faima lui era în creștere, se lansase în afaceri; era o personalitate, era un nume, era o vedetă. Hotărî că sportul nu-i mai ajungea. Era o preocupare care-i aducea multă bucurie, dar simțea că nu dorește deloc să se oprească, devenind astfel „un fost campion". Se considera mult prea tânăr și mult prea energic pentru a se mulțumi să trăiască dintr-o glorie apusă. Își fixă, cu aceeași fermitate ca în toate momentele importante ale vieții lui, obiectivul următor: trebuia să câștige lumea filmului. Începea un nou drum, iar Arnold era hotărât să izbândească.

Bineînțeles, nu abandonă activitatea competițională. Era conștient că faima pe care o avea ca sportiv îl va ajuta să se lanseze și în cinematograf. Trebuia să-și lase răgazul să învețe noua meserie – cea de actor – și până când nu ar fi câștigat și aici un nume nu avea voie cu nici un chip să-l piardă pe cel deja celebru. Arnold intuia că n-ar fi rău dacă în primele roluri ar putea folosi ceea ce știa din culturism. Avea un fizic special, care nu putea fi ignorat și, evident, era în felul acesta predestinat unui anume gen de roluri. N-ar fi putut juca în nici un caz rolul unui mărunt funcționar sau al unui blând tată de provincie. Statura, proporțiile, ținuta, expresia hotărâtă a

chipului îl trimiteau către tipologia eroică. Semizeul Hercule era exact ce-i trebuia în această etapă. Din păcate însă, filmul fusese un eșec și ca experiență, căci Arnold nu prea avusese de la cine să învețe mare lucru în legătură cu arta actorului. Dar desprinsese ABC-ul și tot era ceva.

Se iveau însă alte dificultăți. La Hollywood i se spusese că avea un fizic mult prea impresionant pentru a deveni un adevărat actor. Producătorii erau sceptici. I se reproșa din nou accentul – chiar dacă engleza lui se îmbunătățise între timp – și o grămadă de alte fleacuri. Arnold înțelese: drumul nu avea să fie deloc ușor. Nici ceea ce avea de făcut nu era ușor. Știa prea bine, oricâte ifose și-ar fi dat – că este departe de a fi actor. Avea nevoie să exerseze mult până să poată aspira la ceea ce se numește „interpretare artistică". Dar cel mai important lucru pe care îl pricepu fu acela că, dacă dorea să devină într-adevăr un nume, trebuia să-și creeze propriul său tip de personaj. Analizând mai bine, era clar că lumea dinamică a Americii avea nevoie de un alt model uman. Ceva care să-i facă pe oameni să creadă în ei, să creadă în posibilitățile lor de a învinge. Era nevoie de un erou pe măsura „visului american", căci vremea pionierilor trecuse. Un fel de om foarte puternic pentru vremuri foarte grele. Arnold simțea că intuiția lui e corectă, dar nu-și putea reprezenta concret, mai departe, în ce personaj se putea ea materializa. Îl împiedica mai ales lipsa de experiență în materie de cinematograf. Până una-alta, se hotărî să înceapă cu personaje mai apropiate de ce știa mai bine, adică de culturism și, în tot acest timp, să învețe cât se putea de mult.

Când trecuseră aproape trei ani de la momentul „Hercule...", întâmplarea și prietenii îi scoaseră în față un fotograf de la revista „Oui", pe nume George Butler. Butler era fascinat de culturism și avea un foarte bun cap de afacerist; intuise că acest sport – pe care-l cunoștea destul de bine – poate deveni o sursă de venituri și pentru el. În acel moment, tocmai scria împreună cu Charles Gaines o carte despre culturism. Arnold și George se împrieteniră, mai ales că amândoi pricepuseră că-și pot fi de mare folos unul altuia. În plus, Butler era impresionat de prezența sportivă a lui Arnold. Îi mărturisi că îl admira de multă vreme. Arnold îi povesti o grămadă de lucruri despre antrenamente, competiții, concurenți. Toată această informație vie reușea să facă mai interesantă cartea celor doi. Dintr-un

simplu tratat de specialitate, ea se transformă într-un fel de biografie sportivă fără... personaj. Până într-o zi, când Butler își dădu seama că lucrarea ar deveni mult mai interesantă dacă ar vorbi despre un sportiv real, un culturist în carne și oase. Îi propuse lui Arnold să devină el personajul cărții și Arnold acceptă.

Ideea cea mai grozavă era însă că după cartea respectivă s-ar fi putut face un film documentar... Cei doi autori fură încântați de ideea lui Arnold. Hotărâră ca, în urma succesului pe care scontau, să propună realizarea unui film documentar după o adaptare a cărții. Evident, rolul principal îi fu promis „stejarului austriac". Arnold nu stătea degeaba: își aranjase deja un contract pentru viitor.

Prietenii îi fură de mare folos în ofensiva asupra lumii filmului. Și nu atât prietenii, cât capacitatea lui de a și-i face. Era un tip deschis și comunicativ, care ajungea repede familiar cu lumea din jur. Și cum frecventa largi cercuri mondene, începu să se împrieteneaască cu o mulțime de persoane legate de industria de iluzii a filmului.

O relație strânsă se stabili curând între Arnold și actorul David Arkin. Aceasta din urmă se pregătea să interpreteze un rol în ecranizarea unui roman polițist de mare succes, „Rămas bun pentru vecie", al lui Raymond Chandler. Filmul urma să fie regizat de Robert Altman. Aflând de dorința prietenului său de a face cinema, Arkin se hotărî să-l ajute. Pentru că Altman își făcea de obicei distribuțiile din propriu-i cere de cunoștințe sau dintre prietenii prietenilor săi, Arkin i-l prezentă pe Arnold drept un amic halterofil proaspăt sosit din Germania. Această „introducere" era menită să-l avertizeze pe regizor în legătură cu proporțiile fizice și cu accentul campionului. În felul acesta i se putea căuta un rol în care să nu-i mai poată fi reproșate „deficiențele". Altman se gândi o clipă, apoi, fără să fixeze o probă sau măcar o întrevedere, decise că are ceva potrivit pentru Arnold. Rolul lui urma să fie acela al unui „dur", un bătăuș care la ordinul unor gangsteri trebuia să-l terorizeze pe detectivul Marlowe, personajul principal al filmului.

Schwarzenegger n-avea mare lucru de făcut. Trebuia să se plimbe de colo până colo, impresionând cu mușchii lui enormi și cu statura-i amenințătoare. La un moment dat, el îl pocnea de două-trei ori pe Elliot Gould, interpretul lui Marlowe. Arnold se

achită cu bine de sarcinile sale – nici nu era greu – avu grijă să fie discret, așa cum îi stă bine interpretului unui personaj episodic, și învăță mult, pentru că de data aceasta avea de la cine. Atât regizorul și echipa, cât și interpreții rolurilor principale erau cu toții adevărați profesioniști. Deși rolul fusese mic, câștigul era mare.

Altman își amintea cu surprindere de Schwarzenegger, peste ani, atunci când Arnold era deja celebru. Ținea bine minte că austriacul fusese pe platou, o prezență plină de bun simț, un tip muncitor, corect și care nu-și dădea ifose. Regizorul mărturisea că nu-și închipuise nici o clipă, pe atunci, că „bătăușul" din filmul lui va face o atât de impresionantă carieră în cinematograf. Altman mărturisea de altfel, cu umor: „Nici pe Jack Nicholson nu-l crezusem în stare, la vremea lui."

„Rămas bun pentru vecie" a însemnat pentru Arnold întâlnirea cu cinematograful adevărat. Un motiv în plus să se convingă că efortul lui de a se impune în acest domeniu este justificat. Munca pe platou fusese fascinantă; de data aceasta filmările se desfășuraseră într-o atmosferă de competență maximă. Lucrurile erau cu atât mai atrăgătoare cu cât erau mai bine făcute. Arnold se convinse că atracția lui pentru cinematograf era absolut justificată. Acum nu mai avea nici o îndoială: lumea filmului era aceea care îi satisfăcea dorințele, pofta de muncă și ambițiile în cea mai mare măsură. Trebuia însă mai întâi să devină un star adevărat, apoi, cine știe..., poate chiar să facă propriile sale filme.

Era totuși destul de greu de „prins" un rol în cinematografie. Se dovedi greu chiar și pentru invincibilul Arnold. Trebuia pregătit terenul, trebuiau menținute o grămadă de contacte, trebuia să existe cineva care să-l aibă în vedere și, mai ales, era nevoie de multă răbdare. Nerăbdătorul Schwarzenegger se văzu din nou silit să-și adune toată voința și să facă un lucru care-i displăcea profund: să aștepte. Campionul, devenit un răsfățat al culturismului, se cam dezobișnuise să aibă răbdare. În sport obținea foarte repede tot ceea ce-și dorea. Acum, dacă vroia să devină „cineva" și în cinematografie, trebuia să-și amintească de începuturi și să lucreze din greu, aproape fără bucurii imediate, pregătind însă terenul pentru satisfacțiile viitoare.

Dacă rolurile în film veneau mai greu, austriacul descoperi o alternativă de moment în televiziune. Ca o moară care macină

fără crutare timp și subiecte, televiziunea avea mereu nevoie de materiale noi, de programe noi. Arnold decise că era un exercițiu de întreținere excelent, în vederea viitoarei lui activități cinematografice. Televiziunea îl ținea în priză, îi dădea posibilitatea „să se vadă", adică să-și studieze aparițiile și să se corecteze din mers. În plus, fiecare prezență pe ecranul televizorului îi consolida popularitatea. Americanii erau niște telespectatori avizi, care devorau tot ce le oferea micul ecran. Publicul televiziunii era mai numeros decât cel al cinematografelor, mai puțin exigent și mai lesne de cucerit. Arnold își dădu seama că popularitatea pe care ar câștiga-o apărând în programele TV ar fi o bună bază de pornire pentru succesul pe care și-l dorea pe marele ecran. Așa că acționă în acest sens.

Pe atunci erau foarte apreciate emisiunile în direct, numite *Talkshows*, unde erau invitate personalități care își povesteau viața și cariera. Publicul american vădea o foame enormă de povești despre biografii de succes. Ca niște copii mari, telespectatorii așteptau să se identifice cu cei ce reușiseră. „Visul american" al succesului din nimic, bazat doar pe forțele proprii și pe șansă, se transferase acum pe micul ecran. Americanii, ca să-și păstreze combativitatea, consumau zilnic vedete.

În televiziune domnea însă o concurență la fel de acerbă ca și în cinematografie. Realizatorii de emisiuni, ei înșiși vedete, se străduiau să rămână cât mai mult în topul preferințelor publicului. Pentru asta aveau nevoie în permanență de emisiuni de succes. Deci de vedete charismatice, în stare să stârnească simpatia telespectatorilor, să-i câștige, să-i farmece, să-i facă „dependenți" de programul de televiziune respectiv. Unii dintre realizatori erau ei înșiși în stare să „fabrice" vedete. În acest caz, subiecții, chiar dacă anonimi, erau învățați exact ce să pară ca să mulțumească așteptările. Asemenea vedete de mucava, care existau doar întru gloria realizatorului TV, apăreau și dispăreau peste noapte. Publicul îi îndrăgea o clipă, apoi îi uita, îndrăgostindu-se de o nouă „personalitate", confecționată de realizator cu mai multă strălucire, de nouă biografie senzațională, gata să șocheze și să dispară. Principiul era simplu: trebuia să uimești tot timpul prin ceva cu totul neașteptat și ieșit din comun.

Exista și reversul eroilor de carton. El consta în acele personalități adevărate, cu merite incontestabile într-un domeniu sau altul, cu biografii într-adevăr exemplare, care însă nu reușeau să fie la fel de interesanți și de plăcuți în programele TV. Un fel de eroi care nu erau în stare să lase să li se vadă fața spectaculoasă a eroismului. Ei bine, ecuația succesului TV era nemilosă cu aceștia, condamnându-i la un anonimat pe care nu-l meritau. Un personaj adevărat care rata o asemenea emisiune risca să devină neglijat de toată lumea, să fie tratat ca și cum ar fi ieșit din circuit, să fie uitat înainte de a merita uitarea. Se pare că America nu știa să-i ierte pe cei care nu reușeau să-și facă o imagine publică pozitivă.

Schwarzenegger înțelegea prea bine că „talkshow"-urile conțin acest risc. Nu era îngrijorat. Dovedise de atâtea ori că poate să câștige simpatia publicului, că se poate face iubit și admirat. Personalitatea lui emana un farmec spontan, care-l făcea plăcut celorlalți. Evident, avea și dușmani și detractori, dar cine duce lipsă de așa ceva? Consideră așadar că era momentul să și verifice influența asupra spectatorilor și găsi de cuviință că un program TV ar fi încercarea cea mai nimerită.

Ca de obicei, Arnold acționă cu înțelepciune. Proba „imaginii publice" era necesară, dar nu și riscurile inutile. Austriacul se interesă discret și află care sunt realizatorii de programe în stare să arunce pe piață nume noi. Intră apoi în cercul acestora. Participă la petreceri și la tot soiul de evenimente mondene alături de ei. Era un tip vesel, cu care-ți plăcea să stai de vorbă. Cu atât mai mult cu cât îi surprindea întotdeauna pe ceilalți. Majoritatea oamenilor, văzându-l pe Arnold atât de mare și de impunător, auzindu-i vocea metalică și accentul gutural pe care-l datora germanei materne, îl socoteau un „dur" și în viața de toate zilele. Cu atât mai mare le era uimirea când descopereau că uriașul era plin de umor și delicatețe. Această surpriză, descoperi Arnold, îl făcea simpatic și mai ușor de ținut minte. Nu trecu mult timp și realizatorii TV, pe care campionul nostru îi viza dar pe care nu-i abordase niciodată în mod direct, îl „atacară" chiar ei, propunându-i să apară într-un program „talkshow". Această manipulare discretă a unor oameni versați în „manipulări de presă" fu pentru Arnold primul succes în programul de „promovare a propriei imagini." Acceptă, modest și plin de bucurie. Peste câteva zile, fu invitatul televiziunii.

Programul a fost un succes. Arnold, mereu invitat, deveni un personaj iubit de public, ba chiar o apariție așteptată de telespectatori. Când lipsea mai mult, era solicitat prin scrisori și telefoane. În decursul ultimilor doi ani, Arnold câștigase de cinci ori titlul *Mr. Olympia,* iar acum apărea de zeci de ori în programele televiziunii. Deveni un personaj public, nu numai ca sportiv. Se convinsese pe pielea lui de avantajele unei „imagini publice" favorabile și se perfecționa în a și-o crea. Farmecul său nu mai era acum în întregime spontan. Devenise lucrat și îndreptat în scopuri urmărite conștient. Programul de cucerire a Americii era în curs de desfășurare. Își făcuse un stil propriu de participare la „talkshows", care avea succes, chiar dacă se cam repeta: destăinuia, cu o ironie dezarmantă, povestea „simplă" a vieții sale de sportiv, apoi lăuda cu modestie evidentă idealurile noii sale patrii. Metoda se dovedea infailibilă.

Schwarzenegger ajunse în câtva timp o adevărată celebritate a televiziunii. Apropre că nu se mai putea concepe un program de succes care să nu-l numere și pe el printre invitați. În afara popularității pe care și-o câștigase, avantajul era și acela că avea prilejul să cunoască și alte personalități la modă. Unele dintre ele îi puteau fi utile. Într-un asemenea program o întâlni, de exemplu, pe Lucille Ball. Lucille era o actriță la modă, foarte iubită de public, care făcea în special comedii de televiziune. Era o femeie dintr-o bucată și se cam săturase de ifosele și de moșturile vedetelor, dar nu avea încotro și trebuia să plătească și ea tribut mitologiei imaginii publice. Înțelese dintr-o ochire ambițiile lui Arnold. Pricepu, mai ales, că farmecul acestuia este bine administrat de dorința lui de succes. Lucille era de acord. Arnold alesese o cale pe care o stăpânea foarte bine. Îi plăcu faptul că austriacul nu se mintea pe sine însuși și că-și urmărea scopul conștient și programatic. Printre atâtea ifose de vedete care se credeau adevărate, pragmatismul cinstit al lui Schwărzenegger părea o insulă de onestitate. În plus, ea intui repede farmecul real al croului nostru. Recunoscu că Arnold părea, în sfârșit, un bărbat pe cinste, care ar fi fost în stare să o cucerească chiar și pe ea.

Lucille Ball nu stătu mult pe gânduri și se hotărî să vină în întâmpinarea dorințelor lui, chiar înainte ca ele să fie exprimate. Așa că Schwarzenegger primi un rol – primul care i se dădu înainte ca el să-l ceară – în viitorul film al lui Lucille, „Happy

Anniversary and Goodbye". Era vorba despre un film de televiziune în care Arnold juca rolul unui masor care trebuia s-o ajute pe prietena lui Lucy să ajungă la o formă mai bună. Și cum Lucille trebuia să fie sigură că făcuse o alegere potrivită, iar până la începerea filmărilor nu mai era mult, cei doi se închiseră în casă vreme de o săptămână, pentru ca Ea să-i dea Lui lecții de actorie...

Arnold fu un masor convingător. Datorită eforturilor lui, Lucy ajunse într-o formă mai bună, se văzură și ceva progrese în materie de actorie. Toată lumea era mulțumită. Cei doi rămaseră buni și sinceri prieteni.

În noiembrie 1974 ieși pe piață și cartea „Pumping Iron". Autorii, și Arnold alături de ei, așteptară cu sufletul la gură să vadă care va fi reacția cumpărătorilor. Spre bucuria lor, volumul înregistră repede și aproape fără efort un adevărat succes de vânzare. Arnold era însă destul de supărat de faptul că presa de specialitate scăpase cartea din vedere. Nu apucă însă să-și facă sânge rău prea multă vreme, pentru că Gaines și Butler începură complicate demersuri pentru a ajunge să ecranizeze cartea, și el fu prins în acest carusel al căutării unui producător. Ceea ce le lipsea erau banii, însă toții erau siguri că-i vor obține. Culturismul, cultura fizică în general, deveniseră deja niște subiecte foarte rentabile și era imposibil ca producătorii de film să nu se arunce și ei asupra acestei mine de aur. Grija pentru corp devenise una dintre preocupările de căpătâi ale cetățeanului american, și dădea semne că în curând ar putea ajunge chiar o obsesie națională. Așadar, public pentru un documentar de genul lui „Pumping Iron" părea să existe din belșug. După multe tentative și demersuri, casa producătoare „Whaite Mountains" promise că documentarul planificat va deveni în curând realitate.

În același timp, Charles Gaines mai lucra la o ecranizare a altei cărți a lui „Stay Hungry". Arnold află, din întâmplare, că scenariul ar cere participarea unui culturist, care să devină în film *Mr. Univers* și să reprezinte o propunere de mod de viață pentru cetățenii mai conservatori ai statelor din sudul SUA. Schwarzenegger își dădu seama că acest rol ar fi pentru el o nouă șansă. Cum începerea filmărilor la „Pumping Iron" se amânase pentru ceva mai târziu, Arnold reuși să-l convingă pe Gaines că el ar fi cel mai potrivit interpret pentru rolul

culturistului din cartea sa. Gaines ținea mult la Arnold și ar fi vrut să-l ajute, dar nu era încă sigur că un rol de asemenea întindere nu l-ar „dărâma" pe prietenul său, făcându-i astfel mai degrabă un contraserviciu. Ezitările lui veneau din aceea că filmul era de această dată o producție artistică și nu un documentar. Chiar dacă ar juca un culturist, Arnold ar trebui totuși să interpreteze un rol și nu să se reprezinte pe sine. Gaines se întrebă dacă experiența de actor a prietenului său era suficientă ca el să poată susține până la capăt un rol care solicita și compoziție. Amândoi fură de acord că un eșec n-ar servi nimănui.

După ce au discutat mai multe nopți dacă n-ar fi bine ca Arnold să înceapă cu documentarul, Gaines și Schwarzenegger au ajuns, în sfârșit, la o concluzie comună: trebuia încercat potul cel mai mare, chiar dacă asta comporta riscuri! Amândoi erau de acord că merita încercat. Începură așadar să facă demersurile necesare.

Chiar dacă Gaines era coscenarist al filmului, mai existau totuși câteva dificultăți de surmontat. Cea mai importantă dintre ele era posibila împotrivire a regizorului filmului, Bob Rafelson. Rafelson, care începuse deja la filmările cu niște secvențe mai puțin importante, căuta de mai multă vreme un interpret pentru rolul culturistului Joe Santo. Din păcate pentru Arnold, părerea regizorului era că, dat fiind faptul că filmul era un film artistic, rolul trebuia neapărat interpretat de un actor și în nici un caz de un culturist. Rafelson avea o părere destul de proastă despre adevărații „Mr. Univers"; îi considera niște superbe pachete de mușchi, însă nedublate de inteligență, farmec, talent. Pe de altă parte, toți actorii care ar fi putut să încarneze personajul central al filmului în bune condiții artistice, nu aveau nimic din alura fizică necesară personajului. Până acum, regizorul părea să fi optat pentru actorul Ben Thompson. Avea însă ezitări: actorul era plin de talent, nu arăta rău, dar Rafelson simțea că are totuși nevoie de un interpret cu o apariție fizică mai convingătoare. Filmul se ținea în mare măsură pe umerii lui Joe Santo și el ar fi trebuit să arate astfel încât să poată fi socotit modelul unui nou mod de viață.

Aceasta era situația în momentul în care Gaines se hotărî să i-l prezinte pe Schwarzenegger lui Rafelson. Regizorul se arătă sceptic, dar consimți totuși să-l invite pe Schwarzenegger la o

discuție la el acasă. Era o discuție cu caracter personal, de la care Rafelson aproape că nu aștepta nimic. Arnold însă aștepta totul. Și era hotărât să câștige totul. În fond, nu degeaba învățase de atâtea ori lecția farmecului. De la Reg Park și până la Lucille Ball, de la prezentările sportive pe muzică clasică și până la „talkshows" în care ajunsese să exceleze, Schwarzenegger nu făcuse altceva decât să învețe cum să fie fermecător, cum să-și cucerească partenerul. Puse la bătaie tot ceea ce știa și, după puțină vreme, Rafelson era încântat de noua lui descoperire. Pentru că, evident, Arnold îl lăsă să creadă că este descoperirea lui. Dacă Rafelson era dornic să joace de-a Pygmalion, Schwarzenegger era dispus să-l lase să creadă că este Galateea. La sfârșitul serii, inspirat și dornic să înceapă cât mai repede lucrul, regizorul îl sună pe bunul său prieten Jack Nicholson și îl rugă să se intereseze de un profesor de actorie pentru Arnold.

Partida fusese câștigată. Gaines și Schwarzenegger jubilau. Arnold își petrecu următoarele trei luni în studioul de actorie al lui Eric Morris, lucrând cu dăruirea și încăpățânarea cu care lucra în sălile de forță atunci când își pregătea concursurile de culturism. Împreună cu Eric, parcurgea în fiecare zi, câte două-trei ore, scenariul de la „Stay Hungry". Simțea că face progrese și că în curând va reuși să stăpânească rolul. Iar lecțiile de actorie, adevărate lecții de actorie de data asta, erau exact ceea ce căuta de atâta vreme.

Filmările au început în aprilie 1975, la Birmingham, în Alabama. Partenerul lui Arnold era actorul Jeff Bridges, în plină ascensiune artistică în acel moment. Subiectul avea în vedere o critică a modului anacronic de viață care mai era încă dus în sudul Statelor Unite. Erau vizate obiceiurile sclerozate, așa-zis aristocratice, ale unei clase burgheze care vrea cu tot dinadinsul să rămână tradiționalistă și care invocă mereu un așa-zis spirit confederat. Până și afacerile – care sunt tradiționalele afaceri cu terenuri ale unor obezi cultivatori de bumbac de odinioară – rămâneau în aceeași zonă prăfuită și legată de trecut. Speculanții erau grași, obtuzi și saturați de prăjiturele cremoase, venali și incapabili să admită că se pot face bani și în alt fel decât au învățat ei în urmă cu mai bine de un secol. Lumea întreagă avea aerul unei ape stătute, nemișcate și moarte. Lumea bună își petrecea timpul în întruniri plicticoase și petreceri

scorțoase, în care se evocau vremurile fericite din perioada romanului „Pe aripile vântului...".

Intriga filmului se învârtea în jurul personajelor Craig Blake, interpretat de Jeff Bridges, și Joe Santo, interpretat de Schwarzenegger. Craig Blake este unicul moștenitor al unei averi importante. El are posibilitatea să câștige bani speculând terenuri, așa cum îl învață afaceriștii tradiționali, sau să investească într-o altă imagine a modului de trai – sportul, mișcarea, culturismul. Conflictul de bază este între interesele speculanților de terenuri și interesele culturistului Joe Santo, a cărui sală de antrenament ar fi dărâmată dacă Blake ar vinde pământul. Până la urmă, imaginea despre viață propusă de Santo triumfă. O importanță mare o are și desfășurarea unui concurs Mr. Univers, care îi prezintă bogatului moștenitor o perspectivă tentantă asupra posibilităților pe care le oferă o altă concepție despre viață, cea a unor oameni dinamici și sănătoși. În toată povestea, se amestecă și un fir sentimental, pentru ca ea să nu rămână doar o demonstrație de concepte.

Multe dintre secvențele filmului au un aer teribil de convențional, încercând să spargă niște clișee într-un mediu plin de clișee. Din fericire, demersul este salvat de știința lui Rafelson de a face excesele să pară ironice. Santo nu se vrea un erou construit după tipicul culturiștilor adevărați. El este un tip bine educat, iubitor de cultură. Una din secvențele-cheie ale filmului este aceea în care Santo îl invită pe noul său prieten Craig Blake la o întâlnire în pădure care se transformă într-un recital de vioară. În scopul interpretării acestei secvențe, Arnold a luat special câteva lecții de vioară de la Byron Berline. Ele i-au folosit mai târziu atât pentru „nuanțarea" propriei imagini, cât mai ales pentru fermecarea publicului.

„Stay Hungry" încerca să demonstreze că acestă nouă formulă de viață este pe deplin onorabilă și acceptabilă, nu doar dinamică și sănătoasă. Spre deosebire de scorțoșii și nostalgicii sudiști, Santo și grupul de culturiști reprezentau spiritul liber, capabil de a construi o societate cu adevărat sănătoasă. Secvență cu secvență filmul se străduiește să retușeze imaginea convențională a culturiștilor, să dinamiteze clișeele uzuale. Pretinsa homosexualitate a culturiștilor este demascată drept o pură ficțiune. Tot așa este tratată și povestea despre mărginirea intelectuală a sportivilor: Santo are cultură și este un violonist

desăvârșit... Este atacat și proverbialul lor narcisism: Santo nu caută glorie, faimă și onoare publică, ci dorește doar să fie sănătos și să-și plătească datoriile.

Spre finalul filmului, vrând să lase lucrurile mai mult decât clare, Rafelson împinge imaginea îngroșată excesiv a victoriei culturiștilor până la pragul incredibilului. Astfel, într-o secvență care se desfășoară după concursul pentru titlul de „Mr. Univers", culturiștii se revarsă pe străzile micului și tradiționalistului oraș din sud și încep să pozeze fără reținere în autobuze, în fața monumentelor, în tot felul de locuri publice. Secvența pare că vrea să simbolizeze victoria noului spirit, vital și descătușat de opreliști, sănătos și oarecum candid. Dacă acceptăm că reușește acest lucru, atunci trebuie să acceptăm și că această imagine are cel puțin un punct comun cu cea veche: deși noul spirit pare mai larg deschis și mai lipsit de prejudecăți, el rămâne totuși nu mai puțin fixat asupra lui însuși, adică până la urmă la fel de închis în egoism.

Premiera filmului „Stay Hungry" avu loc în iunie 1976 și îi aduse lui Arnold numai motive de satisfacție și de optimism. Imaginea creată de Bob Rafelson despre societățile învechite ale statelor americane din sud, imagine receptată drept satirică, uneori chiar coroziv, a reprezentat nu numai un succes de casă, ci și unul de critică. Majoritatea cronicarilor au primit bine filmul și au fost cu toții de acord că acesta se sprijinea pe umerii de culturist ai personajului Joe Santo și pe idealurile întruchipate de el.

Ca și până acum, Arnold Schwarzenegger juca, în esență, o nouă întruchipare ideală a lui însuși. Dar lecțiile de actorie pe care le luase în ultimii cinci ani, precum și experiența în afirmarea unei anume imagini despre sine, au avut un efect incontestabil, permițându-i să se ridice deasupra simplei reflectări a personalității sale reale și să construiască o alta, fictivă, dar care să poată primi gîrul adevărului. Evident, realizarea artistică a acestui rol mai are încă destule lucruri discutabile. Totuși, Arnold reușise de astă dată să lase impresia că își ignoră corpul și să convingă printr-o anumită normalitate, care-l arăta mai plauzibil. Există un singur moment al filmului care face excepție de la această regulă de interpretare și anume secvența concursului pentru „Mr. Univers". Aici, luminat în roșu și acompaniat de muzică, austriacul nu rezistă ispitei de a

poza „pe bune", ca un campion adevărat la un concurs adevărat. În fond, era totuși „regele culturismului" și nu putea să se dezmintă.

Altminteri, Joe Santo interpretat de Arnold părea un personaj ca oricare dintre noi. Un critic l-a caracterizat drept „un uriaș blând, mare și greoi, mereu atent să nu calce pe cineva în picioare. Are un dialog comic, pe care îl debitează destul de priceput, iar în final ajunge să se facă respectat într-un mod destul de neplăcut, cam așa cum respecți o panteră care te-a iertat și nu te-a rupt în bucăți."

Pe calea pe care și-o alesese și pe care o urma acum Arnold, „Stay Hungry" rămânea o etapă foarte importantă. Presa străină de la Hollywood îi aprecia prestația actoricească și îi decerna premiul pentru cea mai bună apariție a anului 1976.

Era primul premiu pe care Arnold îl obținea în noul său domeniu de activitate. Era confirmarea că se găsea pe drumul cel bun!

CAPITOLUL X

Tranziția

„Trebuie să știi să câștigi bani din mai multe lucruri. Să nu te lași niciodată în baza unei singure afaceri. Asta a fost un mare atu în cariera mea cinematografică. La început, când agenții veneau să-mi spună: «Am un rol mare pentru tine! Ai să fii un șofer de camion, ai să te vezi pe ecran vreo zece minute, dar ai să faci furori cu fizicul tău...», puteam să-mi permit să le spun «nu», pentru că realmente n-aveam nevoie de cei 20 000 de dolari pe care mi-i ofereau ei."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Să revenim la perioada iunie 1975 și să-l urmărim din nou pe Arnold, întors la Los Angeles după ce a încheiat filmările la „Stay Hungry". Până la premiera filmului mai sunt încă aproximativ șase luni. Schwarzenegger nu știe încă dacă a ieșit bine ceea ce a făcut, nu știe dacă filmul va fi sau nu un succes, nu știe cum va primi critica interpretarea pe care a dat-o el rolului lui Joe Santo. Bilanțul de până acum, cel pe care poate conta, îl reprezintă experiența căpătată din lecțiile de actorie, din lucrul cu regizorul Bob Rafelson și cu actorul Jeff Bridges. În rest – doar speranțe.

Întors la Los Angeles, Arnold își reia vechile preocupări sportive și vechile tentative de a „fermeca" tot mai multă lume. Programul este cel de mai înainte – mai puțin întâlnirile cu Barbara, de care s-a despărțit definitiv. Ziua lui se împarte între antrenamente, contacte cu manageri de culturism și organizatori de competiții, contacte cu oameni de televiziune, prezențe la televiziune, în general contacte cu oricine ar fi putut să-l ajute să-și conducă viața în sensul dorit de el.

La programul obișnuit, se adăugau noi lecții de actorie. Mulțumit de ceea ce învățase în studioul lui Eric Morris, Arnold îl frecventează în continuare, studiind acum rolul pentru viitorul film „Pumping Iron". Cel puțin în acest sens, lucrurile sunt clare. Gaines, care a urmărit filmările la „Stay Hungry", este acum convins că „Pumping Iron" se va face și că nu există alt interpret mai potrivit decât Schwarzenegger. Pregătirile pentru documentar sunt în toi: începerea filmărilor nu-i decât o chestiune de timp.

În următoarea jumătate de an, Butler și Gaines urmăresc apariții pline de succes ale lui Arnold în cele mai diverse concursuri de culturism din lume. Cei doi au chiar și o idee originală. După pregătirile tehnice strict necesare, ei se hotărăsc să filmeze aparițiile sportive ale lui Arnold, urmând ca apoi să le folosească în film. „Pumping Iron" urma în acest fel să capete un caracter de adevărat documentar, cu multe secvențe filmate la fața locului și nu doar cu secvențe reconstituite ulterior în studio. Ideea se dovedește foarte bună. Competițiile filmate pe viu chiar dacă riscau minore imperfecțiuni tehnice, urmau să aducă viitorului film nota de prospețime documentară.

Punctul culminant al aparițiilor sportive ale lui Arnold îl constituí campionatul IFBB, care avu loc la 8 noiembrie 1975 la Pretoria. Desfășurarea unei întreceri sportive cu participare internațională într-o localitate din Africa de Sud, în plin embargo datorat legii apartheid-ului, părea cel puțin surprinzătoare. Organizarea la Pretoria a concursului se datora în mare măsură intervenției lui Arnold. El simțise că un asemenea eveniment sportiv ar fi în stare să-i facă o reclamă convingătoare. Era prima dată când Schwarzenegger amesteca oarecum sportul cu politica. Această mutare îndrăzneață făcea parte din campania de promovare a unei imagini total pozitive a campionului: militantul pentru sport și sănătate, militantul pentru păstrarea unui adevărat spirit de competiție și pentru fair-play devenea acum și militant pentru sport ca purtător al ideii de pace și de prietenie, de relații destinse indiferent de țară și de culoarea pielii.

Arnold, prieten cu fiul ministrului sportului din Africa de Sud, obținuse de la acesta suspendarea legilor apartheid-ului pe

perioada întrecerii sportive. Presa nu întârzie să facă mare zarvă în legătură cu acest eveniment. Arnold fu prezentat ca un campion al păcii, ca unul care a obținut, datorită limbajului internațional al sportului, ceea ce n-au reușit să obțină o grămadă de organizații internaționale politice și o altă grămadă de negocieri diplomatice. Campionatul IFBB de la Pretoria era prezentat ca o victorie a spiritului întrecerii egale în fața unei absurde legi rasiste. Se auziră voci care chiar susțineau că Schwarzenegger este un deschizător de drum întru abolirea definitivă a discriminărilor rasiale din Africa de Sud.

Arnold nu reacționă în nici un fel la exagerări. În fond, obținuse exact ce-și dorise – zarvă pozitivă în jurul numelui său. Atunci când ziariștii îl interpelau și îl lăudau, se mulțumea să dea răspunsuri modeste, ca și cum n-ar fi făcut decât un lucru oarecare, ba chiar se arăta iritat atunci când reporterii insistau asupra unicității faptului. Invitat la televiziune, Arnold afirma stânjenit că nu înțelege de ce atâta zarvă în jurul său: „Nu e meritul meu, e meritul sportului pe care-l practic!". Atâta modestie îl făcea simpatic oricărui cetățean de rând. Succesul demersului s-a dovedit – așa cum era de așteptat – garantat!

Schwarzenegger păstrase o amintire de neșters despre prima sa călătorie în Africa de Sud, atunci când, devenit pentru prima dată *Mr.Univers*, primise invitația lui Reg Park. Timpurile acelea i se păreau acum teribil de îndepărtate. Deși nu trecuseră decât șapte ani, viața lui se schimbase cu totul. Mai surâzător și mai modest, Arnold este acum departe de tânărul candid și impulsiv de-atunci. Călătoria la Pretoria fu astfel un fel de căutare a celui care era altădată. Nu neapărat o căutare nostalgică, pur și simplu o încercare de a-și aduce aminte. Și, în plus, era dorința de a mai evolua o dată în fața lui Reg Park, acum, când Arnold se simțea indiscutabil cel mai mare culturist din lume. Și când trebuia, chiar fără să vrea, să facă un fel de bilanț.

Un motiv deloc neglijabil în toate aceste acțiuni ale lui Arnold era și prezența permanentă alături de el, urmărindu-l în toate aspectele vieții sale legate de culturism, a echipei care filma pentru „Pumping Iron". Tehnicienii acesteia, împreună cu Gaines și Butler, plecară împreună cu Schwarzenegger la

Pretoria. De data asta, zborul nu mai avu nici o legătură cu acel prim zbor peste Ecuator. Fu o călătorie „de serviciu", ca toate celelalte pe care le făcea campionul pentru a servi peste tot în lume cauza culturismului și a succesului personal. Rutina, eficiența fac locurile și timpurile să semene, chiar și pentru marii campioni. Sau poate pentru ei chiar mai mult decât pentru alți oameni.

Concursul se desfășură conform așteptărilor. Arnold evoluă fără cusur și demonstră că la acea oră nu exista nici un rival suficient de periculos ca să-i poată sta în cale. Câștigă premiul așa cum dorea, sub ochii lui Reg Park. Dar surpriza veni abia acum. Stând pe scenă, cu cupa de câștigător în brațe, Arnold făcu un anunț neașteptat: intenționa ferm să se retragă de la participarea activă din competiții. Acesta era ultimul concurs la care se prezenta. Sala scoase un murmur de uimire. Parcă și camerele care filmau pentru „Pumping Iron" erau emoționate, deși pentru film această declarație filmată „live" era o adevărată lovitură de aur. În ce-l privește pe Reg Park, simți că această retragere anunțată chiar la el acasă constituia un fel de omagiu.

Urmară o conferință de presă și nenumărate interviuri. În fața ziariștilor, care nu-și puteau ascunde uimirea, Arnold declară că hotărârea sa este definitivă și că în ce privește culturismul se va ocupa de-acum înainte doar de reclamă și de organizare de concursuri. Nu dădu nici o explicație clară pentru decizia lui, dar din majoritatea interviurilor lăsă să se înțeleagă că intenționează să devină un actor de succes.

Mișcarea părea oarecum riscantă, căci premiera filmului „Stay Hungry" se amânase pentru anul viitor și Arnold încă nu avea cum ști dacă prestația lui artistică va fi sau nu bine primită. Schwarzenegger însă începu să nu mai manifeste nici o îndoială că va reuși ca actor și poziția sa fu confirmată în vara anului viitor. După premiera din iunie a filmului „Stay Hungry", urmară recunoașterea și succesul despre care am vorbit deja.

Lovitura veni însă din altă parte. Deși fusese bine primit de public și de critică, deși fusese premiat, Schwarzenegger nu primi nici o nouă ofertă de interpretare. Producătorii întârziau să apară cu rolurile mari pe care el le aștepta. Câțiva agenți care mirosiseră că se puteau îmbogăți asociindu-și viitorul cu cel al

campionului veniră să-i propună mai multe roluri secundare. Erau toate apariții neînsemnate și, lucru care-l afecta pe Arnold cel mai tare, se bazau pe impunătoarea lui prezență fizică. Arnold refuză, și refuză ca principiu acest gen de apariții. Vroia, de-acum înainte, să fie tratat ca un adevărat actor. Dacă nu se putea să nu se țină cont de prezența lui, atunci cel puțin să i se asocieze și capacitatea pe care o dobândise de a construi cât de cât un rol.

Putea să-și permită refuzul acestor prezențe cinematografice fugare. Afacerile îi mergeau bine. Venitul său anual se ridicase între timp la circa 200 000 de dolari. Nu trăia doar din film, așa cum nu trăia doar din culturism. Ceea ce câștiga era din nou bine investit și îi aducea noi venituri. Se interesa tot mai mult de investițiile imobiliare. Ele au făcut baza averii viitoare a lui Schwarzenegger, care declară: „Se spune că niciodată n-ai să-ți pierzi banii dacă faci afaceri imobiliare. Dacă investești cu înțelepciune, este adevărat. În caz contrar însă, lucrurile se pot întoarce împotriva ta foarte repede. Situațiile evoluează uneori fără să le poți controla. O schimbare la Casa Albă, de exemplu, sau o schimbare a raportului de forțe dintre republicani și democrați în Congres, pot modifica repede situația afacerilor. Cel mai bine se câștigă din afacerile imobiliare atunci când sunt la putere democrații, căci este un domeniu care urmează rata inflației."

Afacerile mergeau bine și în domeniul culturismului. La campionatele IFBB de la Columbus, Schwarzenegger își dezvălui hotărârea de a deveni producătorul acestui concurs. În scurtă vreme, el avea să facă din Columbus un fel de capitală mondială a culturismului.

Între timp, filmările la „Pumping Iron" fură completate cu secvențele de studio. Filmul se constitui într-o glorificare atât a culturismului ca sport, cât și a culturistului Arnold Schwarzenegger. Tot ce transpare din film pare atât de pozitiv și sănătos, încât pelicula este un fel de vârf de lance a campaniei de construire a unei imagini personale minunate în care se lansase Arnold. Campionul știa că acest film era un punct foarte important în biografia lui, că era placa turnantă care putea face definitiv trecerea între culturism și cinematografie, așa că se

hotărî să „stoarcă" evenimentul la maximum. Mai întâi, reuși să impună producătorului un nume valoros al reclamei – Bobby Zarem. Acesta urma să facă o importantă campanie de „promotion" pentru „Pumping Iron".

Și campania începu. Fu anunțată premiera filmului pentru sfârșitul lui noiembrie; apoi fu amânată. Fără explicații. Lumea se întrebă de ce. Dar cum data premierei era întârziată cu doar două săptămâni, răbdarea curioșilor nu era prea grea pusă la încercare. Numai că lansarea pe piață a filmului fu din nou amânată. De data asta, curiozitatea deveni și mai mare. Presa intră și ea „pe fir". Nimeni nu înțelegea ce se întâmplă; momentul era cum nu se poate mai bun, căci era perioada sărbătorilor de iarnă. Producătorul nu dădu însă nici o explicație. Se lansă zvonul unor dificultăți tehnice ivite în ultima clipă, apoi zvonul că Arnold n-ar fi fost mulțumit de anumite secvențe și că ele ar fi trebuit refăcute. Această explicație părea cea mai convingătoare, căci toată lumea știa cât de perfecționat este Schwarzenegger.

Apăru apoi zvonul că premiera a fost amânată pentru că la data fixată câțiva invitați, persoane deosebit de importante, nu puteau fi de față. „Importanții" țineau să participe neapărat, așa că noua amânare propunea data de 18 ianuarie 1977. Se vehiculau discret nume din cercurile guvernamentale, nume ale puternicilor zilei. Curiozitatea în legătură cu filmul ajunsese la punctul de fierbere. Peste tot nu se mai discuta decât despre „Pumping Iron". Toată lumea vroia să-l vadă, toată lumea vroia să afle detalii. Realizatorii erau asaltați de presă. Nimeni nu făcea nici un fel de declarații.

În fapt, toate aceste amânări făceau parte din campania de publicitate a lui Bobby Zarem. Ele, după cum se vede, își atinseseră întru totul obiectivul, stârnind interesul pentru film până la cote scandaloase. Arnold nu greșise nici de această dată; Bobby era un adevărat profesionist.

Premiera avu loc până la urmă pe 18 ianuarie. Fastul întrecu așteptările tuturor celor care tratau filmul ca pe un simplu documentar sportiv. Invitați, lux, costume de gală, femei frumoase, parfumuri franțuzești. Printre cei care soseau la premieră, descinzând din limuzine luxoase și trecând repede

prin culoarul creat de cordoanele de polițiști menite să-i pună la adăpost de entuziasmul gălăgios și necontrolat, nume celebre ale culturismului, ale show-business-ului, ale politicii chiar. Într-un târziu apăru și Schwarzenegger. Mulțimea de fani urlă literalmente de fericire. Cea mai emoționată era însă Aurelia Schwarzenegger, pe care fiul ei o adusese tocmai din Austria, special pentru eveniment, și care lăcrima acum, în timp ce intra în sala de cinematograf la brațul lui Arnold.

Multe săptămâni după aceea, „Pumping Iron" și Arnold Schwarzenegger au fost două nume pe buzele tuturor. Nu neapărat pentru că filmul ar fi impresionat într-atât prin calitățile sale, cât mai ales datorită campaniei publicitare gândite de Bobby Zarem. Se dovedea din nou că mitologia americană era în mare măsură un produs al reclamei. Arnold devenea din ce în ce mai celebru dovedind în acest mod că știe cum să promoveze o imagine despre sine care să incite cât mai multă lume și, într-un fel sau altul, să placă tuturor. Nici măcar criticii de film nu reușeau să se sustragă atracției vedetei.

Cea mai exactă definiție pentru fenomenul Arnold Schwarzenegger a dat-o, se pare, ziaristul Richard Schickel de la „Time": „Arnold este un fermecător viclean, care dovedește, cu stăpânirea de sine a unui bărbat, că pare să fi știut dintotdeauna că va deveni o stea. El dispune de acea însușire pe care, dacă nu o ai de când te naști, n-o mai poți dobândi, oricât de mult te-ai antrena ca atlet sau oricâte comentarii ai asculta despre sculpturile lui Michelangelo. Această însușire se numește *charisma*, adică darul de a convinge pe căi magice: pe adversar să cedeze în fața farmecului tău, pe membrii juriului să-ți acorde note maxime."

Cu toate acestea, cariera de actor de cinema a lui Arnold părea să rămână într-un con de umbră. „Pumping Iron" îndreptase din nou atenția asupra culturistului, determând-o de la imaginea atât de dorită a starului de cinematograf. Dacă „Stay Hungry" arătase un Schwarzenegger în stare să joace și alte roluri decât acelea care-l reprezintă pe el însuși, filmul documentar dovedea că în propriul său rol este un actor stângaci și greoi. Rolurile mari pe care le spera Arnold în urma ultimei premiere întârziau să se arate. În viitorii doi ani, singura apariție

pe ecran (pe micul ecran!) fu aceea din serialul „Străzile din San Francisco". Aici Arnold se exersă în rolul unui „odios", întruchipând un culturist venit din Europa, care avea „proasta deprindere" să omoare femei.

Urmarea cea mai importantă a filmului „Pumping Iron" era o publicitate pe care campionul și-o dorea de mult. Succesul în acest sens era mare și Schwarzenegger se vedea în sfârșit propulsat într-o lume pe care o urmărea de multă vreme, cea a puternicilor și importanților societății.

În așteptarea marelui rol, Arnold își permise o perioadă ceva mai relaxată. Nu încetă să se antreneze, dar făcea antrenamente de plăcere, care aveau rolul să-l păstreze în formă, și nu antrenamentele care fortau limitele de acum câțiva ani. Cea mai mare parte din timp și-o dedică afacerilor. Citea tot felul de reviste de specialitate și frecventa cluburi ale oamenilor de afaceri. Deveni el însuși membru al unuia dintre cele mai selecte astfel de cluburi – Regency Club din Westwood. Frecventa cercuri din ce în ce mai cosmopolite și mai conservatoare. Afacerile din sport îi mergeau și ele bine. Pentru competițiile de culturism, Arnold reușea să găsească sponsori puternici, asigurând astfel câștigătorilor premii substanțiale.

Ca să fie la înălțimea poziției pe care ajunsese să o ocupe în societate, Schwarzenegger începu să dea atenție tuturor detaliilor imaginii sale. Căută cu grijă și alese un croitor celebru din New York. Acesta îl analiză și hotărî: „Am să vă îmbrac în Domnul-Toată-Lumea!" Și astfel austriacul începu să poarte haine destul de conservatoare, făcându-și un stil personal din faptul că nu era la modă. Trebuia să fie destul de atent cu ceea ce îmbrăca, pentru că la proporțiile lui echilibrul vestimentar nu se obținea ușor. Felul acesta de a fi – simpatic și aparent oarecare, fapt care îi făcea să se simtă bine pe toți cei care altfel s-ar fi inhibat lesne – îi plăcea lui Arnold. „Ador să arăt ca un student. Îmi plac culorile vii – pantalonii verzi de catifea, cămășile roșii. Ținuta mea preferată este șort, tricou și mocasini. Din păcate însă, nu poți merge la întâlnirile de afaceri îmbrăcat așa!"

Schwarzenegger nu neglija deloc viața mondenă. Participa la petreceri, la serate, la tot felul de evenimente „de casă mare".

Frecventa, evident, numai locuri căutate de celebrități. În vara lui 1977, îl găsim pe plaja Venice de lângă Los Angeles. Este o plajă pe care roiesc vedetele rock, manechinele la modă și culturiștii. Pentru culturiști există chiar o zonă în care aceștia pozează prin tradiție; aparent unii pentru alții, în realitate mai ales pentru fetele frumoase care se adună aici și-i admiră fără rezerve. Pe această plajă o cunoaște Arnold pe Sue Moray, o blondă superbă, de douăzeci și cinci de ani. Ocheade, admirație, învitații, în scurtă vreme idila era gata. De data asta fata nu mai semăna deloc cu Barbara Outland, cea care nu era interesată de celebritatea iubitului ei. Sue părea o fată care știa ce vrea și care știa și cum să obțină ceea ce vrea. Așa că în puțină vreme, se mută cu arme și bagaje în apartamentul lui Arnold. Dar și Arnold era un tip practic. Relația cu Sue se dovedea plăcută și putea deveni și comodă. În curând toată lumea îi văzu peste tot împreună. Arnold părea un leu dresat ținut în lesă. Imaginea se potrivea cu modestia pe care o tot afișa, așa că el nu are de ce să lupte împotrivă-i. Îi ceru însă lui Sue să facă o convenție: cât timp sunt în Los Angeles, vor ieși numai împreună. În rest însă, în toate celelalte orașe, fiecare poate să facă ce vrea. Sue acceptă, pentru că își imagină că ea este aceea care câștigă astfel libertate. Și totul păru să meargă excelent.

În toamnă, Bobby Zarem, cu care Arnold a rămas bun prieten, îi făcu rost de o invitație la turneul particular de tenis organizat anual la Forest Hills de către Robert F. Kennedy. Arnold nu era un jucător de tenis prea grozav, dar evenimentul avea legătură mai mult cu imaginea pentru public a „lumii bune" decât cu tenisul propriu-zis. Turneul este, iată, un prilej oferit oamenilor importanți să se cunoască între ei, să se împrietenească, să facă afaceri împreună. Exact ce trebuia. Schwarzenegger luă câteva lecții de tenis și plecă la New York. Metoda de cucerire pe care o abordă era aceeași care-i adusese atâta succes în ultimii ani – modestia. Austriacul păru o celebritate uimită de propriul său succes și care vroia parcă să dovedească în ce măsură europenii sunt niște rușinoși. Accentul său gutural, care-l făcea și mai stângaci, îi adăuga un plus de farmec. În plus, pierdea meciurile de tenis cu o resemnare plină de umor.

În felul acesta, Arnold lăsă o impresie de neșters asupra gazdelor lui, astfel că fu invitat, în continuarea turneului, să-și petreacă week-end-ul la reședința familiei Kennedy de la Hyannis Port. Acolo o cunoscu pe Maria Shriver, cea care avea să devină soția lui peste aproape zece ani.

Maria era viitoarea moștenitoare a uriașei averi a clanului Kennedy, milioane pe care Joe le-a lăsat mamei ei, Eunice. Tatăl ei, Sargent Shriver, a fost diplomat. Maria și-a petrecut copilăria în Franța, unde Sargent a fost ambasador. La șaisprezece ani l-a însoțit pe tatăl ei în campania electorală pentru vicepreședințe, intrând astfel în contact direct cu grupul de reporteri care asigurau campania de presă. Tânăra s-a atașat foarte tare de jurnaliști și s-a hotărât și ea să-și aleagă aceeași carieră. În momentul primei întâlniri cu Arnold, era încă studentă la Universitatea Georgetown. Fire independentă – ca toți membrii familiei – Maria se dovedea adepta reușitei prin forțe proprii. De aceea era deja o admiratoare a campionului austriac, pe care îl considera un tipic *self made man*. Relația lor debută sub aceste auspicii, căci Maria vedea în Arnold un suflet înrudit.

Întors la Los Angeles, Arnold nu simți nevoia să-i povestească lui Sue despre Maria. Nici măcar nu se simți vinovat, căci era la adăpostul convenției pe care o făcuseră amândoi. Maria locuia pe coasta de est, așa că riscurile unei întâlniri între cele două femei era ca și inexistent. Atunci când ea veni într-un week-end să-l viziteze, Arnold o bătu la cap pe Sue până când o convinse, sub pretextul unei întâlniri „cu băieții", să plece câteva zile la o prietenă.

Jocul acesta dublu dură aproape toată prima jumătate a anului 1978. Sue deveni însă tot mai bănuitoare. Începu să suspecteze desele plecări la New York ale lui Arnold, precum și faptul că își petrecea cu ea tot mai puține sfârșituri de săptămână. Începură certurile. Sue amenință că va pleca definitiv. Arnold nu se schimbă, sigur că blonda de lângă el nu-l va părăsi atât de ușor. Dar, în august, o anunță că va pleca în Hawaii împreună cu Maria și cu niște prieteni din Austria. Sue se bucură, era o vacanță pe care o aștepta de mult. Numai că Arnold o anunță că ea nu avea să-l însoțească. Și astfel se

declanșă criza cea mare. Sue puse cap la cap toate bănuielile și ajunse la concluzia că Maria era rivala ei necunoscută. Criză de nervi, lacrimi, reproșuri. Până la urmă, Arnold fu pus în fața unui ultimatum: „Eu sau aia!" Sue își făcu bagajele și plecă, așteptând ca Arnold să vină după ea. Dar Arnold nu veni; ba, mai mult, atunci când Sue se întoarse, îi respinse categoric toate pretențiile. Așa că, după un an de trai comun, Sue se mută din apartamentul și din viața lui Arnold, lăsând calea definitiv liberă pentru Maria.

În aceeași perioadă, Schwarzenegger primi o nouă ofertă cinematografică. Casa de producție Warner îi propuse rolul Schönchen Fremder din viitorul film „Cactus Jack". Arnold citi scenariul lui Robert G. Kane și nu rămase foarte încântat. Îl mai citi o dată – nu-i plăcu chiar deloc. Totuși, amână să dea un răspuns clar și inventă motive să tragă de timp. Un rol principal nu se putea refuza atât de ușor. Cine știe, poate că în aceste pagini care i se păreau plicticoase se ascundea marea lui șansă. Se sfătui și cu Bobby Zarem. Acesta căzu pe gânduri. Socotiră împreună șansele și riscurile. Până la urmă, ajunseră amândoi la concluzia că ceea ce conta mai tare era apariția pe ecran alături de Ann Margret și, mai ales, de Kirk Douglas. Kirk era o vedetă de prim rang și pentru „palmaresul" lui Arnold ar fi fost bine să apară pe generic la egalitate cu un asemenea nume. În plus, ar fi fost o portiță pentru a se strecura în lumea marilor nume ale cinematografului, căci acestea formau un grup destul de închis. Nu în ultimul rând conta și suma care i se propunea. Așa că până la urmă Arnold încheie contractul, pentru 275 000 dolari.

Filmările începură în octombrie 1978. În vederea lor, Arnold se mută la Tucson, Arizona. La început era optimist, dar încetul cu încetul se dezumflă și el. Deși nu avea o experiență prea mare, simțea că secvențele pe care le filma nu reușeau să adune o încărcătură reală nici de dramatism, nici de umor. Cea mai plictisită părea Ann Margret, care nu se preocupa decât să arate bine, să fie filmată avantajos și să-și îndrepte mereu sânii spre cameră. Kirk Douglas făcea tot ce putea, dar cel mai adesea umorul lui cădea în gol.

Filmul este un amestec de western-parodie și de scene de benzi desenate, care s-ar dori o baladă-parodie în genul celei

care a fost „Cat Ballou". Răul, maleficul, ticălosul-păgubosul Cactus Jack se străduiește într-un mod cât se poate de monoton și de oarecare s-o ușureze de bani pe frumoasa Charming Jones. Scenele sunt dramatic de unidimensionale și se pare că până la urmă chiar și bietul Cactus se plictisește de faptul că se comportă într-un fel atât de lipsit de imaginație. Deși este îmbrăcat mereu în negru și se străduiește să fie fioros, banditul-Douglas dovedește clar că nu este prea în formă. Faptul că îi cade un munte în cap și că se strivește de tunelul pe care el însuși l-a desenat nu reușesc să-l facă nostim, ci lamentabil. Nu se simte nici un fel de bucurie, iar secvențele ar putea fi lipite unele după altele în oricare altă ordine.

În ce-l privește pe Arnold, rolul de Făt-frumos-înger-păzitor al lui Charming nu pare să i se potrivească absolut deloc. Ce-i drept, este partitura cea mai ingrată din acest film cu desăvârșire ingrat. Străinul nesimțitor la avansurile frumoasei pe care o tot salvează din cursele „bestiei" în negru pare nu un străin față de această lume, ci un străin față de subiect. Nu știm dacă eroul este inexpresiv pentru că așa i-a cerut regizorul sau pentru că este cam neajutorat. Oricum, de astă dată nici nu poate fi vorba, în cazul lui Arnold, despre vreun efort actoricesc. Unii critici i-au reproșat chiar că nici nu există pe ecran, deși, cunoscându-l, putem fi siguri că el a făcut tot ce i-a stat în puteri.

Filmul a ieșit destul de prăfuit. Cu toate acestea, critica nu l-a „înhățat" atât de feroce cum ar fi fost de așteptat. Poate și pentru că erau la mijloc doi actori consacrați, el a fost mai degrabă lăsat pradă indiferenței și uitării, trecând repede într-un anonimat nepericulos. În ce privește cariera cinematografică a lui Arnold, existau însă serioase motive care să-l facă să se îngrijoreze. Lucrurile nu prea păreau să se întâmple conform planului.

Abilitatea lui de a transforma o înfrângere într-o victorie s-a manifestat însă și de această dată. Poate mai din plin ca în alte situații. Arnold a avut ideea de a se duce să prezinte filmul la Cannes. La început, producătorii s-au arătat îngroziți. Să prezinți un produs nereușit în Europa însemna să intri de bună voie în groapa cu lei. Dar austriacul i-a liniștit repede: nu

intenționa să ceară difuzarea peliculei pe ecran; vroia doar să meargă el la Cannes și să vorbească acolo despre film. Se făcea astfel un fel de „publicitate oarbă", care nu risca nimic – nimeni nu putea critica un film pe care nu-l vedea – dar care menținea în atenție numele casei producătoare și ale protagoniștilor.

Ideea era simplă și genială. În mai 1979, Schwarzenegger se plimba pe croazetă, vorbind tuturor despre filmul american – „marele absent", îndrăznea chiar să spună – dar, mai ales, arătându-se tuturor, cu modestia și zâmbetul lui de băiat bun, și anunțându-i astfel că există el, Arnold Schwarzenegger, actor de film, vedetă, trimis al Hollywood-ului la Cannes!

CAPITOLUL XI

Pe urmele propriului personaj

„În meseria de actor de film, trebuie să-ți construiești cetatea ta și să fii sigur că nimeni nu poate intra acolo. Trebuie să creezi ceva ce nimeni în afara ta să nu poate atinge. Să nu-ți poată face nimeni ce li s-a făcut lui Marilyn Monroe și Jayne Mansfield: «Dacă n-o putem lua pe una, o avem pe cealaltă. Sunt amândouă la fel – blonde, drăguțe, au tot doi sâni și tot un fundulețe...» Dacă una nu vroia un rol, o luau pe cealaltă! Trebuie să te stabilești într-o zonă unde *nu există nimeni altcineva!* Și atunci, *ei* vor veni să te caute..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Filmul „Cactus Jack" a fost, pe bună dreptate, uitat. Pe Arnold însă, lumea filmului nu-l mai putea uita. Devenea un star.

Schwarzenegger nu abandonase nici o clipă ideea că avea nevoie de un personaj croit pe propria lui măsură, un personaj care să întruchipeze o imagine în care spectatorul să vrea să se proiecteze, un fel de frate mult mai mare și mai puternic care să reprezinte eroul eliberat de toate frustrările omenești și înzestrat cu forța de a depăși toate obstacolele. Iar într-o societate ca aceea americană, obstacolele care se puteau ivi în fața unui om nu erau deloc puține și nici ușoare. Imaginea lui Arnold despre supra-personajul pe care și-l dorea nu avea nimic sentimental. Nu reușea încă să găsească un cuvânt potrivit pentru ceva situat între un erou și o mașină, adică un imbatabil, principial dar complet lipsit de sentimentalism. Un fel de supra-om. Mai târziu, atunci când avea să se realizeze filmul „Superman", Arnold avea să mărturisească în ce măsură imaginea lui despre sine ca personaj se asemăna cu varianta supraumană pe care o propunea filmul.

Devenit o vedetă care îndrăznea să vorbească despre filme cu bugete de milioane de dolari, Arnold nu se îndoia că genul de erou pe care-l căuta urma să se ivească. Și aștepta. În 1976, imediat după premiera filmului „Pumping Iron", auzise pentru prima dată vorbindu-se despre personajul care avea să-l propulseze și pe el în legendă. Scriitorul Ed Summer, care pregătea un nou scenariu, îl văzuse pe Schwarzenegger evoluând în film și i se păruse că este exact ceea ce trebuia pentru viitoarea lui producție. Summer încerca adaptarea pentru ecran a unei povestiri foarte populare a nu mai puțin popularului Robert E. Howard. Această povestire îl avea în centrul ei pe Conan, un personaj inventat de Howard și transformat apoi în legendă. Conan era un erou teribil de puternic, un sălbatic care trebuia să treacă prin tot felul de aventuri și să învingă pentru a supraviețui. Conan era dur și invincibil, sângeros, dar drept. Americanii îl adorau. Conan era o imagine la fel de populară ca un om viu. Howard publicase o serie foarte mare de povestiri conținând aventurile lui, cărțile se epuizaseră în tiraje impresionante, iar de câtăva vreme Conan ajunsese și personaj de benzi desenate. Așadar, un eventual film care să aibă acest personaj în centrul lui urma să devină un succes garantat.

Arnold primi cu nedisimulată bucurie propunerea lui Edward J. Pressman, producătorul viitorului film la care „scria" Summer, și-i asigură pe amândoi că va deveni un Conan ideal. Viitorul se deschidea din nou în fața austriacului cum nu se putea mai bine.

Numai că moștenitorii lui Robert E. Howard spulberară în curând iluziile lui Arnold. Ei se împotriveau cedării drepturilor de filmare. Producătorul Pressman intră într-un lanț nesfârșit de procese, iar Arnold își pierdu speranța de a se apropia de eroul pe care îl visa.

Summer însă nu renunță. Lui i se părea că succesul pe care l-ar avea un film despre Conan merită toate eforturile. Luă bătălia pe cont propriu. Așa începu odiseea scenariului pentru viitorul film „Conan barbarul", odisee care avea să dureze mai bine de cinci ani. Summer modifică aproape complet povestea lui Howard. El spera că în felul acesta va scăpa de eventualele conflicte cu moștenitorii drepturilor de autor. Păstră însă caracterele principale și țara în care se petrece acțiunea,

friguroasa Cimmeria, astfel încât povestea să poată fi identificată cu seria de succes cu care se obișnuiseră cititorii americani. Dar se pare că îndepărtarea de la stilul părintelui lui Conan nu i-a fost de prea mare folos. Producătorii care au citit scenariul au cam strâmbat din nas. Doar Pressman, cel care avusese de îndurat multe în procesele cu moștenitorii lui Howard, vroia neapărat să facă filmul, fie și numai ca să-și ia revanșa în fața acestora. Nici lui nu-i plăcu însă ce făcuse Summer. Îi ceru acestuia să facă modificări, apoi, după mai multe variante de scenariu care i se părură la fel de nefericite, Pressman renunță complet la serviciile lui.

Între timp, tot mai multă lume era convinsă că un film despre Conan este o idee de succes, cu condiția să aibă însă la bază un scenariu valabil. Pressman nu vroia să scape jocurile din mână și încercă să dea lovitura, încredințându-i subiectul spre dezvoltare lui Oliver Stone. Mișcarea părea foarte inspirată căci Stone avea în spate mai multe reușite și atunci tocmai obținuse premiul Oscar pentru scenariul filmului „Midnight Expres", regizat de Alan Parker. Convins că are în mână potul cel mare, Pressman începu să organizeze viitoarele filmări. Îl contactă pe Arnold Schwarzenegger, cu care chiar semnă un contract de principiu. Aranjă toate detaliile necesare. Cum imaginația americană se baza în mare măsură pe benzile desenate, Pressman avu chiar ideea – originală! – de a apela la serviciile unui celebru desenator care trebuia să-i pregătească o variantă „de hârtie" a filmului înainte ca acesta să intre în producția propriu-zisă.

Arnold, simțindu-se aproape de personajul visurilor lui, se entuziasmă din nou și începu să se antreneze pentru a fi în formă atunci când aveau să înceapă filmările. Dar urmă o lovitură de teatru: varianta de scenariu pe care o prezentă Stone muta povestea lui Conan din preistorie într-un timp post-atomic. Aventurile căpătau în felul acesta un caracter mai degrabă fabulos și grotesc, îndepărtându-se de eroismul sângeros care îl caracteriza pe eroul lui Howard. Pressman rămase cu gura căscată. O variantă „cosmică" a filmului i se păru prea mult. Nervii lui nu mai țineau la atâtea peripeții, așa că în curând renunță complet la orice proiect legat de producerea filmului „Conan". Toate pregătirile fură pe dată anulate. Arnold se văzu din nou în situația de a scăpa personajul printre degete.

Atunci când se părea că nu mai există nici o șansă pentru Conan să ajungă pe ecran, iată că bătălia fu relansată. Purtătorul de steag era de această dată Ron Cobb, desenatorul pe care îl angajase Pressman în vederea pre-producției. Cobb lucrase în paralel cu Stone. Benzile lui desenate nu arătau rău de loc. Chiar dacă nici el nu era teribil de încântat de plasarea subiectului în viitor, reușise totuși să dea chip unor caractere care puteau fi purtătoare de succes. Încrezător în reușită, Cobb se adresă unei figuri foarte controversate din lumea filmului, regizorul John Milius. Acesta, mare amator de scandaluri, mare iubitor de cauze declarate pierdute, se hotărî pe loc să-l readucă pe „barbar" în atenția producătorilor.

În felul acesta peripețiile lui Conan se mutară la Roma. Milius avea un contract pentru o serie de filme cu celebrul producător Dino de Laurentiis. În acel moment el chiar pregătea un subiect doldora de aventuri. Cum regizorul obișnuia să-și scrie singur scenariile, lăsă baltă subiectul la care lucra și care urma să fie viitoarea lui producție și se dedică întru totul aducerii pe ecran a lui Conan. Avu loc și o discuție preliminară cu de Laurentiis. Acesta avea încredere în Milius și îi dădu mână liberă; îi era indiferent ce subiect lucra americanul pentru el, îl interesa numai succesul. Milius îi prezentase „aventura Conan" și ca pe un savuros scandal, ceea ce-l amuzase tare pe producătorul italian, mare amator și el să declanșeze scandaluri în lumea filmului.

O dată obținut acordul de principiu, noul părinte al lui Conan se apucă serios de treabă. Lui i se părea fascinantă și varianta lui Stone, dar își dădea bine seama și de ce un asemenea gen de propunere nu avea cum să fie pe placul producătorilor. Stone propusese un subiect pentru un minunat film de artă, or toată lumea dorea un Conan eroic și aventuros – atâta tot! Milius adaptă povestirea lui Howard în sensul acesta. Simplifică peripețiile personajului, făcându-le în același timp mai spectaculoase. Conflictul deveni clar și lesne de urmărit – era una dintre cheile succesului acestui gen de filme – și avu ideea fericită de a îmbogăți biografia personajului, adăugându-i și perioada copilăriei. În felul acesta povestea căpăta caracterul unei epopei cu valențe educative: spectatorii aveau să-l vadă pe Conan transformându-se dintr-un copil fricos într-un tânăr războinic și la sfârșit într-un rege înțelept. Propunerea nu era rea

deloc, pentru că în acest fel privitorul reușea în sfârșit să se identifice mai lesne cu un erou care altminteri risca să-i rămână străin numai pentru că era prea spectaculos.

Scenariul lui Milius fu bine primit și fură pregătite filmările. Schwarzenegger era și în opinia noului autor cel mai potrivit interpret al lui Conan. Numai că de Laurentiis nici nu vroia să audă. Cu mai mult timp în urmă el avusese cu Arnold o întâlnire care-l umpluse de resentimente. Milius habar n-avea despre ce era vorba. Insistă. De Laurentiis refuză în continuare. Nici măcar nu accepta să spună ce anume avea împotriva campionului. Abia într-un târziu fu de acord să mărturisească: Arnold îl jignise. Atunci când se întâlniseră pentru prima dată în biroul producătorului italian, Arnold încercase o glumă mai dură. Întrebase, candid, ce nevoie are un pitic – de Laurentiis era mic – de un birou uriaș. Italianul îl dăduse pur și simplu afară „din biroul lui de uriaș" și nici nu mai vroia să audă de Arnold Schwarzenegger.

John Milius avu inspirația să nu rădă auzind un asemenea motiv. Dar puse limpede o condiție: filmul se va face cu Arnold în rolul principal sau nu se va face deloc. Între timp, îl sfătui pe Schwarzenegger să-și ceară scuze de la Dino de Laurentiis. Austriacul, care aștepta de cinci ani acest rol și de o viață un asemenea tip de personaj, nu văzu nici o piedică în calea împăcării. Când era în joc o asemenea miză, orgoliul nu-și mai avea rostul. Își prezentă scuzele în modul cel mai cuminte cu putință. De Laurentiis le acceptă. La 7 ianuarie 1981, începură filmările.

Echipa, cu Milius și Schwarzenegger în frunte, se mută în Spania. Munții stâncoși din Segovia și peisajele din Almeira erau exact ceea ce trebuia pentru a da o imagine teribilă țării aventurilor lui Conan. Condițiile de lucru erau grele și regizorul se dovedea nemilos. Arnold era însă gata să facă orice și nu avea nici un fel de ifose de vedetă. Faptul că nu se plângea nici o clipă de condițiile grele de lucru deveni în curând un exemplu și pentru restul echipei. Văzându-l pe protagonist gata să accepte orice dificultate și orice risc, ceilalți interpreți nu îndrăzneau nici ei să se plângă de nimic.

Mai târziu, Arnold declara: „John ne-a adus în situația să facem lucruri pe care altminteri le-am fi refuzat categoric. Dintre actori, e adevărat, nu și-a făcut nici unul griji că ar putea

fi rănit în timpul filmărilor. În comparație cu operatorii și cu figuranții din scenele de luptă, am avut noroc, căci dintre aceștia, o mulțime și-au frânt oasele și au aterizat direct la spital."

Numai că nici Schwarzenegger n-a fost scutit de peripeții. Încă din prima zi, pe când se filma secvența în care Conan era urmărit de o haită de lupi sângeroși, unul dintre animalele feroce s-a repezit direct la interpret. Arnold a căzut de pe o stâncă înaltă de aproape trei metri și era gata să-și frângă spatele, dar nu și-a pierdut optimismul: „A început bine și a continuat tot așa. Mă distra, era periculos!"

Filmările au durat până în luna mai. Milius intenționa să fie gata până în iarnă și să programeze premiera în perioada sărbătorilor. Dar prima variantă a filmului a fost refuzată de De Laurentiis. Producătorul a cerut ca pelicula să nu depășească două ore. S-a făcut un nou montaj, așa că până la urmă data premierei a fost fixată pentru mai 1982.

Dino de Laurentiis avea o strategie proprie de lansare a filmelor. Tactica lui consta în a ieși pe piață în urma unei intense campanii publicitare și cu un număr foarte mare de copii. Asta însemna că filmul putea fi văzut în multe locuri încă de la început. Publicul, înfometat în urma publicității, lua cu asalt sălile de cinematograf încă din primele săptămâni. Secretul numărului mare de copii era acela că în situația în care filmul ar fi dezamăgit publicul sau dacă avea să fie desființat de critică, efectele dezastruoase aveau să se resimtă abia după ce valul de curioși și-ar fi plătit obolul, realizând astfel amortizarea financiară.

Pentru Arnold a contat foarte mult alegerea soluției publicitare. Formula consta până la urmă în identificarea lui cu personajul: „Arnold Schwarzenegger este chiar Conan", suna sloganul care însoțea afișul filmului. Campionul a preluat-o, susținând ori de câte ori avea ocazia: „Eu sunt Conan". În felul acesta, vroia să atragă atenția că, în sfârșit, actorul Schwarzenegger și-a găsit personajul pe măsură. Era un îndemn pentru public să-l identifice cu acest gen de erou și un semnal pentru producători că el se identifică în acest gen de interpretare. „Lăsați-l pe Conan să vină la mine!" – exclama patetic Arnold în interviuri. „El este asemenea mie, un caracter foarte fizic. Nu stă mai întâi să se gândească pentru ca apoi să

acționeze, nu, el o face imediat. Conan acționează înainte de a gândi și asta îmi place!"

Critica a primit în mod diferit interpretarea lui Schwarzenegger. Unii cronicari catalogară filmul în seria superproducțiilor supuse întru totul gustului publicului și îl abandonară definitiv. Alții își dădură seama că este, într-adevăr, un personaj pe care americanul anilor optzeci și-l dorește foarte tare. Se creă un fel de nouă mitologie, cea a eroului care își atinge țelul indiferent de numărul și dificultatea încercărilor la care este supus. Criticii, în marea lor majoritate, realizară că genul acesta de personaj i se potrivește lui Arnold cel mai bine. Chiar dacă i se reproșa că își prezintă prea ostentativ corpul, că pare uneori să fie propria lui reclamă, Schwarzenegger, datorită trecutului său sportiv, părea cel mai îndreptățit să se arate în pielea acestor eroi. El demonstra că nu și-a creat un fizic pe care să-l folosească exclusiv pentru rol. În această ordine de idei, Stallone în „Rambo" și Cristopher Reeves în „Superman" păreau mai degrabă niște impostori. Reclama nu încetă să-l susțină din acest punct de vedere pe Arnold, care era prezentat ca „Mr. Univers de șapte ori".

Filmul a fost definit drept, un „amestec mitologic de legende nordice și grecești, de opere wagneriene și probleme actuale, combinat cu o intrigă de bandă desenată încărcată exploziv." Principalul reproș care i s-a adus a fost faptul că vrea mereu să pară mai important decât este. Critica punea mereu în discuție prețiozitatea cu care o asemenea peliculă afișa un citat din Nietzche: „Ceea ce nu ne omoară ne face mai puternici." Chiar dacă este adevărat, nu poate fi considerat genul de replică menită să fie transferată în dialogul lui Schwarzenegger. I se reproșau lui Milius dialogurile umflate și aluziile indecente la suferințele lui Hristos, precum și faptul că i-a permis compozitorului să încerce mereu să facă din film o operă, înecând toate aventurile într-un sos muzical bombastic. Mesajul însă era cât se poate de limpede și în anul de grație 1982 ar fi trebuit să cadă pe un pământ fertil: „Acea parte a omenirii care nu are acces la perfecționarea tehnologică nu are altceva de făcut decât să-și mecanizeze, să-și întărească și să-și controleze corpul într-atât, încât să concureze puterea tehnicii care a stăpânit și a mecanizat viața."

Bilanțul financiar al filmului nu a fost chiar cel scontat. Strategia producătorului de a lansa un număr enorm de copii s-a dovedit foarte înțeleaptă, căci după afluența teribilă de spectatori de la început pelicula a fost repede uitată. „Conan barbarul" costase 19 milioane de dolari și reușea cu greu să aducă un venit net de 23 de milioane. Acest bilanț se datora în parte și faptului că Milius nu confecționase subiectului un sfârșit cu desăvârșire optimist. Publicul american apreciază aproape fără excepție doar acele filme care se termină fericit. Conan însă, deși învingător, rămânea singur și puțin trist pe scările templului. Iar publicul n-a putut să-i ierte această nuanță de melancolie.

Pentru Arnold însă, bilanțul era extraordinar. Din punct de vedere financiar, intrase în categoria vedetelor cu onorarii de șapte cifre. Iar cariera lui cinematografică își găsise, în sfârșit, râvnita scânteie de pornire.

1982 fusese însă și anul lansării personajului Rambo. „First Blood" aruncase pe piață un nou interpret, care se baza pe o tipologie asemănătoare celei reprezentate de Schwarzenegger. Între austriac și Sylvester Stallone începu acum o rivalitate care nu a încetat niciodată. Arnold se socotea mai îndreptățit decât italianul să interpreteze acest gen de eroi datorită trecutului său de culturist care-l recomanda fizic pentru asemenea întreprinderi. Stallone nu arăta nici el rău, dar mușchii lui nu fuseseră nici o dată „confirmați competițional". „Nu știu cât măsoară bicepsul lui Stallone...", afirma Arnold malițios, vrând să sugereze că rivalul său este totuși un anonim. Deși au ajuns colegi, deși au contracte care îi leagă de aceeași societate de producție cinematografică, deși fac afaceri împreună, cei doi au grijă mereu să declare că nu sunt prieteni. Într-un fel sau altul, declarațiile fiecăruia dintre ei au fost, de-a lungul timpului ca și astăzi, atacuri mascate la adresa celuilalt. Când Stallone declară că este actorul cel mai bine plătit al societății pentru care filmează amândoi, Schwarzenegger declară și el că se îndoiește sincer.

Conflictul nu s-a stins nici cu trecerea timpului. În anii din urmă, Schwarzenegger nu ezită deloc să facă și declarații mai tranșante. „Fac toate eforturile omenești cu putință să-l suport pe tipul ăsta, să fiu măcar amabil, dar emană din el tot felul de vibrații negative". Declarațiile încearcă uneori să îmbrace haina

obiectivității, să dea explicații pentru antipatie, să o motiveze cu ajutorul faptelor: „Nu de multă vreme am luat micul dejun împreună. Am hotărât să nu ne mai punem bețe în roate unul altuia și am stabilit la ce dată să scoatem noile filme ca să nu ne suprapunem. A fost o discuție absolut constructivă și aproape agreabilă. Eram gata să îmi reconsider părerea despre Sly, când a zis: «Vreau ca tu să aderi la noul meu club». Am zis: «Ce club?» Și atunci a început să dea drumul la prostii: «Va fi un club rezervat numai bărbaților, unde femeile nu vor fi admise sub nici un motiv. Așa ca pe vremuri. Numai bărbați. O să putem să stăm tolăniți și să fumăm pipă și să vorbim orice.» I-am spus că a ales cel mai rău lucru pe care l-ar putea face, că trăim într-o epocă tare sensibilă, în care femeile sunt în stare să se bată ca să-și păstreze egalitatea. I-am spus că nici eu nu sunt de acord cu cele mai multe dintre fleacurile pe care sunt ele în stare să le debiteze, dar că un asemenea club ar ofensa toate femeile inteligente care există în țara asta. N-a priceput!"

Uneori, declarațiile lui Arnold folosesc compătimirea ca pe o perfidă armă de atac, dovedind astfel că metodele austriacului au devenit rafinate. „Stallone a angajat cei mai buni specialiști în publicitate din lume, dar nici chiar ei n-au fost în stare să-i aranjeze o faimă ca lumea. Săracul! De altminteri, cred că nimeni în lume n-ar putea să-l scape de imaginea pe care o are! Când îl vezi în costumele lui albe, încercând să semene cu o fotografie de modă, te apucă mila. Genul ăsta cam agasează lumea. Și pe urmă inelele de aur, lanțurile care strigă «ia uitați-vă la mine, ce bogat sunt eu!»... E chiar păcat că nu l-a învățat nimeni să fie mai modest. I-am spus de multe ori că i-ar sta mai bine într-un pantalon de catifea și o cămașă în carouri..."

Presa a alimentat mult conflictul dintre cei doi. Probabil că într-o măsură destul de mare protagoniștii înșiși au fost de acord să-l mențină viu, pentru că acest gen de scandal și de declarații păstrează trează atenția publicului. Este un mod inteligent de a-și face publicitate, care nu devine nociv atâta timp cât relațiile de afaceri dintre cei doi nu sunt afectate. Ei lucrează împreună, sunt asociați într-o afacere care privește un mare lanț de restaurante de lux, își văd de treabă cu succes și în același timp se mai atacă reciproc, pentru ca lumea să nu uite să aleagă cumva între ei. S-au folosit până acum toate motivele de atac

posibile. Atunci când ele par să se epuizeze, se apelează din nou la ipotetica relație dintre Schwarzenegger și Brigitte Nielsen, fosta soție a lui Stallone. Subiectul este o adevărată mină de aur, mai ales că se poate miza pe discreția masculină asupra aventurilor. Schwarzenegger a afirmat de mai multe ori că între el și Brigitte n-a fost decât o relație de lucru, dar în același timp a părut să lase impresia, prin câteva aluzii, că ar putea totuși să fi fost vorba de mai mult. Adevărul nu-l va putea ști nimeni, niciodată. Într-un interviu din 1988, imediat după divorțul lui Stallone, Schwarzenegger se arăta din nou compătimitor: „Nu știu ce s-a întâmplat între ei. Dar pot să vă spun că i-am văzut anul trecut, într-un magazin de pe Fifth Avenue, și ea zicea: «Să nu care cumva să cumperi vesta asta, e caraghioasă. Hai mergem în alt magazin!». Vedeți, ea îi făcea program! Bietul Sly, mi s-a făcut de-a dreptul milă de el!".

Să ne oprim însă aici cu exemplele despre atât de profitabila, până la urmă, rivalitate dintre Schwarzenegger și Stallone și să ne întoarcem la anul 1983. Acest an reprezintă un triumf personal pentru Arnold. El făcuse deja de mai multă vreme demersuri pentru obținerea cetățeniei americane. Evident, lucrurile nu păreau să fie o problemă și trebuia doar să aștepte să treacă perioada prevăzută de lege. Numai că Arnold nu vroia să renunțe nici la cetățenia austriacă, iar asta se dovedea ceva mai complicat. Austria avea o legislație destul de rigidă și aproape că nu accepta persoane cu dublă cetățenie. Schwarzenegger aflase că existau totuși câteva excepții. Toate eforturile de a obține înlesnirea și pentru el se dovediseră însă fără rezultat. Se părea că guvernul austriac nu-i putea ierta cetățeanului său că vroia să-și pună faima în slujba altui drapel. Până la urmă, Arnold își aminti de prietenul lui din tinerețe, politicianul Alfred Gerstl. Apelă la el și, după mai multe tratative, Gerstl îi rezolvă problema. În sfârșit, cu dorința dublei cetățenii îndeplinite, Arnold Schwarzenegger se alătura, la 16 septembrie 1983, mulțimii de două mii de emigranți care depuneau jurământul pe steagul american, în Shrine Auditorium din Los Angeles. A fost un moment înălțător. La sfârșitul ceremoniei, noii cetățeni ai Statelor Unite își căzeau în brațe unii altora, la întâmplare, plângând de fericire. Conștient de posibilitățile publicitare ale unui asemenea eveniment, Arnold se lăsă fotografiat din belșug. În următoarele luni dădu dovadă,

în toate aparițiile publice, de un patriotism manifest. Lăuda modul de viață american și părea să fie de partea republicanilor.

Bineînțeles, au apărut foarte repede zvonuri despre ambițiile politice ale lui Arnold. Se vehicula ideea unei candidaturi pentru senat. Schwarzenegger susținea peste tot că nu nutrește asemenea ambiții, dar dezmințirile lui erau puse pe seama șireteniei. Totul părea sigur atunci când starul apăru la o reuniune a republicanilor, care se ținea la Dallas, și anunță că va fi fericit să dea primul lui vot de cetățean american pentru un președinte ca Ronald Reagan.

Toate speculațiile se bazau pe marea popularitate a lui Arnold, care ar fi reprezentat oricând un capital electoral însemnat. Însă campionul nu dorea, într-adevăr, să se lanseze în politică. El nu și-a ascuns deloc simpatiile republicane, ba chiar a acceptat să-și pună popularitatea în slujba sprijinirii candidaturilor republicane pentru Casa Albă. A fost un fervent susținător electoral al lui George Bush și apoi a acceptat însărcinări guvernamentale din partea acestuia. Dar toate angajamentele de acest gen erau legate de sport, de cultura fizică, de propaganda pentru *bodybuilding* și niciodată direct de politica efectivă.

Mai târziu, după ce a intrat în clanul Kennedy, speculațiile despre ambițiile politice ale lui Schwarzenegger au reînceput, dar declarațiile în acest sens ale starului au rămas ferme: „Politica în sine nu mă interesează deși, vreau să fiu bine înțeles, îmi place. Este important să te implici în viitorul țării tale, dar ador ceea ce fac și vreau să-mi păstrez o marjă de libertate. Dacă faci politică, trebuie să servești o anumită cauză și să-ți supraveghezi toate acțiunile. Nu este vorba că aș avea ceva anume de supravegheat. Viața mea nu riscă să devină în nici un fel o viață de scandal: nu cred în frauda fiscală, nu întemeiez societăți fantomă. Dar nu simt dorința de a mă prezenta în fața alegătorilor. Vreau mai întâi să-mi îndeplinesc obiectivele în afaceri și să mă realizez ca actor."

Zis și făcut. Proaspătul cetățean american semnă cu de Laurentiis un contract pentru o serie de filme „Conan". Primul din această serie avea să fie „Conan distrugătorul". Producătorul primise semnalele lansate de public la precedenta peliculă și intenționa să-și modeleze oferta în funcție de cerere. Nu urma să fie preluată nici o altă figură din filmul lui Milius în

afară de Conan însuși, care adunase un număr important de fani. El urma de această dată să apară ca un luptător dintr-un grup, căci evoluția de erou solitar îl umplea până la urmă de melancolia aceea păguboasă financiar. În plus, finalul trebuia să fie cu totul fericit, în sensul că după ce Conan avea să-și înece în sânge dușmanii, nu trebuia să se lase încercat de nici un fel de tristețe.

Echipa era formată de scenariștii Roy Thomas și Gerry Conway, precum și de regizorul Roger Donaldson. Ei hotărâră mai întâi că grupul din care va face parte Conan trebuie să fie unul colorat și surprinzător, ceea ce a dus, din motive de contrast, la o distribuție exotică. Ea reunea pe cântăreața Grace Jones (bandita Zula), baschetbalistul Wilt Chamberlain (uriașul Bombaata) și Danny de Vito (hoțul Malak). Celebrități din domenii atât de diferite aveau menirea să atragă categorii cât mai diverse de public. Dar prima variantă a scenariului i se păru lui de Laurentiis încărcată cu un umor prea infantil. Subiectul fu trecut pentru prelucrare scenaristului Stanley Mann. Roy Thomas, Conway și Donaldson părăsiră echipa și intentară proces pentru drepturile de autor. Nimic neobișnuit pentru producător. Mann modifică dialogul, făcu povestea credibilă, dar Thomas și Conway câștigară procesul și semnară scenariul. Ca regizor fu însă chemat Richard Fleischer, în a cărui experiență producătorul avea deplină încredere. Numai că amânarea repetată a începerii filmărilor îl fac indisponibil pe Danny de Vito, care este înlocuit în final cu Tracey Walter.

Până la urmă, pățaniile preliminare ale filmului „Conan distrugătorul" păreau să fi luat sfârșit și Schwarzenegger se întâlnea cu Fleischer să stabilească ultimele amănunte înainte de începerea filmărilor. Iată însă că Arnold avu parte, cu acest prilej, de una dintre cele mai mari surprize din viața lui. Fleischer îi ceru, nici mai mult nici mai puțin decât... să mai pună niște mușchi pe el! Starul amuți de uimire. Candid, Richard Fleischer explica mai târziu: „În filmul precedent mi se păruse pur și simplu că ar fi prea blând. Arăta ca un tip mediocru, înalt și puternic. I-am spus că aș fi vrut să văd mai mulți mușchi pe el, dar nici atâția cât să deranjeze privirea. Mușchii să fie pur și simplu acolo și să pară uriași."

Și Arnold „mai puse ceva mușchi" după care plecă în Mexic pentru filmări. „Conan distrugătorul" reuși să rupă

complet orice legătură cu „barbarul" precedent. Filmul nu mai miza deloc pe violența excesivă a lui Milius. Fleischer era mai agreabil, mai amuzant, dar și mult mai convențional. Ținutul în care se desfășurau aventurile devenise însă mult mai fantastic, timpul desfășurării aventurilor păru mult mai legendar și mai romantic, iar grupul de personaje era plin de pitoresc. Aventurile aveau un caracter mai degrabă magic decât războinic. Filmările se desfășurară fără accidente și fără riscuri inutile terminându-se cu bine. Echipa de interpreți legă prietenii trainice. Arnold mărturisea că fusese o experiență plăcută întru totul și că, după filmările cu Milius, nici nu-și imaginase că poate exista o experiență „Conan" atât de blândă și de lipsită de riscuri.

Lipsa de riscuri părea să fi fost impusă în toate de regizorul Richard Fleischer. De Laurentiis fusese inspirat când îl investise cu încrederea lui, căci nu fu nevoie să intervină cu nimic. Filmul se înscrise de la început într-o durată acceptabilă – ceva mai mult de o oră și jumătate – iar premiera nu fu amânată niciodată. Ea avu loc la începutul anului 1984 și, ca de obicei, producătorul lansă un număr impresionant de copii. Succesul de casă al „Distrugătorului" se dovedi repede mai mare decât al filmului precedent, ca și longevitatea lui. Critica îi reproșa însă un fel de mediocritate blândă, chiar dacă mai suportabilă, în totul, decât violența lui Milius. Fleischer păcătui și el prin grandomania aluziilor, chiar dacă mai puțin decât predecesorul lui. Regina Taramis vroia să amintească de Tamora din „Titus Andronicus" al lui Shakespeare; filmul avea o vagă pretenție să concureze cu marile legende, dar ambițiile lui se opreu la timp și nu ajungeau să deranjeze. Secvențele sunt spectaculoase mai ales prin prezența lui Schwarzenegger. Fleischer descoperise secretul de a-l face să pară mai impozant: el nu consta în cei câțiva mușchi în plus, ci în evidențierea eroului prin contrast cu niște situații mai palide și mai puțin sângeroase. În felul acesta personajul se umaniza și, paradoxal, apărea mai eroic.

Scenariul îi oferise lui Arnold Schwarzenegger mult dialog, umor din belșug și o paletă largă de stări emoționale. Starului i-au reușit mai multe secvențe comice, dar critica îl acuza totuși că nu avea – cel puțin până la acea dată – inventarul de mijloace actoricești necesare transferării umorului în registrul ironiei

subtile. I se reproșă că multe dintre secvențele care se bazau în special pe interpretarea lui deveniseră secvențe mai degrabă de umplutură. I se atrase atenția că nu știa încă unde trebuia să se oprească și astfel nu putea aprecia cât de tare se poate baza pe actoria lui. Cel mai adesea era adusă în discuție secvența în care Conan se îmbată. Schwarzenegger exagerase aici într-un mod care-i devenise și lui limpede, anume căzuse în ispita de a arăta toate aspectele beției. Conan-Schwarzenegger beat strângea tare pleoapele, se bâlăbănea, se bâlbâia și își împleticea limba – într-un cuvânt, „juca" peste măsură.

Unii critici se întrebau ce-ar fi devenit cariera lui Arnold – este vorba despre cariera lui în cinematograf – dacă filmul „Conan distrugătorul" ar fi apărut înaintea lui „Conan barbarul". Probabil că tipologia eroilor lui ar fi alunecat înspre o latură mai umană. Nu-i vorbă, lui Arnold i-ar fi plăcut și așa ceva, dar până la urmă probabil s-ar fi străduit, și ar fi reușit desigur, să ajungă tot la un super-erou. Era în firea lui să-și dorească depășirea oricărei limite și era evident că același lucru îl intenționa și în ceea ce-i privea pe eroii lui. Oricum însă, la fel ca și personajelor sale, de acum înainte lui Arnold Schwarzenegger-starul nimic nu-i mai putea sta în cale.

CAPITOLUL XII

Punct ochit, punct lovit!

„Poți să te impui în cinematograf și fără să câștigi neapărat premiul Oscar. Poți să te impui ca actorul care câștigă cei mai mulți bani. Sau ca interpretul cel mai bine plătit pentru un rol anume. Sau ca acela care are cea mai mare parte din proprietate asupra filmelor pe care le face. Poți fi regele industriei filmului, sau regele *box-office*-lui din lumea întreagă. Cât despre mine, eu semăn cu un produs al mesajului personajelor mele, care nu fac decât să spună mereu: «Fii tare! Fii puternic! Fii atât de inteligent încât să nu contezi decât pe tine pentru a-ți salva viața!»"

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pentru Arnold începea acum perioada de aur pe care o aștepta de atâta vreme. Trecuseră cincisprezece ani de la eșecul probei pentru reclama la „7-Up." Nu-i fusese deloc ușor eroului nostru să aștepte și să-și clădească ascensiunea, fără ca în acest timp să se simtă vreodată cu adevărat răsplătit pentru demersul lui. Dar iată, acum reușita venise și era totală, indiscutabilă, definitivă. Schwarzenegger devenise notoriu, lansase un personaj notoriu, mai mult, lansase un gen notoriu și pe care îl controla aproape în exclusivitate. Așa cum singur spunea, în timp ce lumea filmului era ocupată cu micile ei furtuni, el își clădise în mijlocul imperiului ei o cetate inexpugnabilă. Ofertele veneau acum una după alta. Perioada în care trebuia să fie atent cu fiecare producător și să alerge el după rolurile despre care credea că i s-ar potrivi era de domeniul trecutului. Ajunsese în măsură să impună el condițiile. Dovada cea mai

clară? După atâția ani de așteptare, în intervalul 1984–1988 Arnold scoase 9 (nouă!) premiere! Toate roluri principale. Toate personaje pe măsura lui. Toate încununate, într-un fel sau altul, de succes. Mai mult decât atât nu era fizic posibil!

În toamna lui 1984 avu loc premiera filmului „Terminator". Acesta era prima peliculă dintr-o serie care propunea un nou personaj: un robot ultra-sofisticat venit din viitor care avea menirea să modifice trecutul în aspectele sale funeste pentru respectivul viitor. În mod concret, Arnold interpretase un robot criminal, un „lichidator" al oricărei ființe vii care îi stătea în cale, cu sarcina principală de a distruge o femeie, mama unui copil nenăscut încă. Una peste alta, destul de complicat de povestit așa. Esențial însă era faptul că genul de erou întruchipat de Schwarzenegger se mutase din preistorie și legendă în viitor. Acest lucru presupunea alt tip de arme, o violență mult tehnicizată și un gen de tristețe post-atomică. Catastrofele pe care se bazau filmele de acest gen păreau cu adevărat inevitabile. Marea lor majoritate se petrecuseră deja, iar încercarea unora dintre personaje de a schimba lucrurile părea de domeniul disperării.

Schwarzenegger-Terminator se afla în acest film de partea mașinilor. Atunci când primise oferta, acceptase fără cea mai mică șovăială, convins că o mașină înarmată era o ipostază care i se potrivea. Și mai ales i se potrivea ipostaza de erou invincibil. Pentru că, judecând bine, Terminator nu era niciodată învins. Era distrus, într-adevăr, dar nеînvins.

Cel care îi propusese rolul era regizorul James Cameron. Cameron era la al doilea film al său. Debutase într-un mod convingător și era așteptat să confirme, atât de spectatori cât și de critică. Cu „Terminator", el dovedea că așteptările fuseseră absolut îndreptățite. Regizorul reușea un film de acțiune fulminant, care ținea spectatorul cu sufletul la gură. Știința lui Cameron de a-l face pe Terminator să pară imposibil de eliminat creștea clipă de clipă tensiunea. El reușise să evite, cu știința unui vulpoi bătrân, tentația de a înlănțui simplu scenele. Scenariul lui nu slăbea ritmul nici o singură clipă, servind puncte culminante în serie. Existau în film torente de scene tensionate care, prin știința realizatorilor, reușeau să se

însumeze unele cu celelalte. Secvențele fuseseră filmate excelent și erau dublate la fel de muzica lui Brad Field. Pelicula avea acea calitate rară pe care o dă completa identitate dintre dramaturgie și tematică. Cameron folosea cele mai moderne mijloace tehnice pentru a obține un sentiment foarte simplu și foarte omenesc: frica. El reușea să ajungă egalul în materie al lui Steven Spielberg, cel care în deceniul opt devenise maestrul genului.

Terminatorul lui Schwarzenegger era caracterizat drept „un automat fără milă, fără regret, fără frică." Nu în ultimul rând, sentimentul acesta de masivitate amenințătoare era pus și pe seama interpretării. Uneori se părea că actorul s-a confundat cu personajul. Un critic afirma, pe jumătate în glumă, pe jumătate speriat cu adevărat: „Filmele ca «Terminator» îți lasă impresia că roboții au preluat demult puterea, cel puțin la Hollywood".

Studiat mai atent, scenariul se dovedea încă și mai inteligent. Dacă la prima vedere povestea părea doar impecabil și profesionist construită, la o a doua lectură ea dovedea trimiteri discrete la probleme mai adânci. Exista în film un joc al paradoxurilor temporale; existau raporturi cauzale rafinate și referiri la mitologia esențială a omenirii, așa cum era raportarea la legenda lui Mesia. Toate acestea nu îngreunau cu nimic accesibilitatea, desfășurarea rotundă și clară a poveștii. Existența laturii erotic-sentimentale a peliculei făcea ca totul să pară mai omenesc, deci cu atât mai posibil.

Critica, preocupată să catalogheze, a încadrat „Terminator" în genul filmelor „New Bad Future" *(Viitorul rău)* și l-a considerat un fel de model, de ghid pentru această categorie cinematografică. Se considera mai ales că filmul se diferențiază clar de categoria SF de serie prin aceea că nu se ambiționa să hotărască o vină cuiva pentru starea proastă în care ajungea omenirea. Nu erau implicate ca vinovate mașinile în sine, ci eventual proasta lor folosire. În fond, Terminator nu putea fi distrus decât cu ajutorul unei alte mașini – o presă enormă.

„Terminator" a fost acel film inteligent pe care Arnold îl aștepta de atâta vreme. Rolul a însemnat consacrarea lui absolută. Inexpresivitatea pe care i-o cerea personajul îi convenea de minune. Terminator se potrivea întru totul

posibilităților lui actoricești și nu-i cerea nici măcar acel minim efort de adaptare pe care i-l impusese Conan. Masca rigidă și imobilitatea expresiei îl solicitaseră exact în direcția care îi convenea cel mai mult și pe care o stăpânea cel mai bine. Privită mai atent, construcția pe care o dăduse rolului se baza exclusiv pe acel principiu pe care îl deprinsese atât de bine în timpul lungilor lui antrenamente: disciplina absolută.

Critica primise bine rolul. Într-un fel, cronicile păreau și ele puțin speriate de o voință atât de totală. Acum chiar că Arnold era confundat cu Terminator! Un critic spunea despre el: „Schwarzenegger este o mașină. Cu el nu poți argumenta!" Iar un altul: „Nu este un talent natural. Dar este în stare să învețe și va munci oricât ca să-și îmbunătățească stilul. Este un actor!". Starul, în schimb, părea încântat de imaginea indestructibilă pe care reușise să o transmită. Era chiar bine dispus și făcea declarații paradoxale, care, bineînțeles, stârneau admirația fanilor: „În fiecare dintre filmele mele mă îndrăgostesc... de o armă. De ce ar trebui să fie o femeie? E de-a dreptul plicticos! Și pe urmă, în mai toate filmele de aventuri femeile nu au decât o apariție trecătoare. Sigur, numai dacă filmul nu se învârtește chiar în jurul uneia dintre ele, ca în «Terminator». Dar dacă femeia e doar vânturată prin film așa, ca să mai adaugi puțin sex în manieră hollywoodiană, mai bine te îndrăgostești de o bazooka!"

„Terminator" a fost un film care, din punct de vedere financiar, a dat lovitura. A realizat cele mai mari încasări în 1984, chiar dacă premiera avusese loc abia în toamnă. Succesul a continuat în timp și a adus producătorului un venit curat de 69 milioane de dolari. Evident, încasările au fost o lovitură norocoasă și pentru interpretul principal, care și-a avut cota-parte. Dar mai important pentru Arnold era faptul că imaginea lui pe ecran se ridicase definitiv deasupra domeniului pur omenesc. Era deci foarte normal ca să nu mai aibă nici un interes să se întoarcă în zona filmelor cu barbari. Cu toate acestea, viitorul film va fi „Red Sonja", a cărui acțiune se petrecea din nou în preistorie. „Red Sonja" era un fel de replică feminină a filmelor cu Conan. Arnold acceptă să joace doar pentru că îl rugaseră Dino de Laurentiis – cu care era acum în

relații foarte bune – precum și excelentul său prieten Richard Fleischer. Rolul lui era o variantă a lui Conan care acum se numea Kalidor. Partenera în rolul Soniei avea să-i fie daneza Brigitte Nielsen.

Filmările începură pe 24 septembrie 1984, la Roma. Schwarzenegger n-o cunoștea pe partenera cu care avea să joace. De fapt, nimeni n-o cunoștea încă prea bine pe Brigitte. De Laurentiis o văzuse pe coperta unei reviste de modă și cedase insistențelor ei, promițându-i că o va lansa în cinematograf. În curând însă, prezența debutantei pe platourile de filmare deveni o pacoste pentru toată lumea. Regizorul Fleischer nu știa ce să mai facă pentru ca interpreta să aibă cât de cât firesc în apariția ei eroică. Operatorul nu mai știa cum să o filmeze ca să nu pară copleșitoare în raport cu ceilalți interpreți. Erau probleme chiar și în secvențele pe care ea le avea de jucat alături de Arnold, căci staturile lor erau comparabile (!) și uneori Brigitte devenea impunătoare în raport cu absolut orice! Nici caracterul danezei nu părea mai șlefuit decât talentul ei: era pisăloagă, alintată, un scai de care nu puteai scăpa nici o clipă și, dacă se putea încă ceva și mai rău, nu se pricepea să facă nimic.

Cea mai mare dificultate se ivi curând din cauza relațiilor ei cu Arnold. Nu vă grăbiți să credeți că ați înțeles totul. Arnold a dezmințit mereu că între el și uriașa debutantă ar fi fost alte legături decât cele „de serviciu". Asta însă nu înseamnă că Brigitte n-ar fi încercat totul ca să-l cucerească. Nu se știe din ce motiv, era hotărâtă să-l ia pe Arnold de bărbat și se ținea de el. Încerca mereu să ajungă lângă starul american în orice împrejurare: la masă, la petreceri, la ieșirile de seara. Un adevărat gentleman, așa cum se vroia Schwarzenegger, nu putea respinge brutal avansurile unei femei. Așa că, după câteva zile, zvonul că între cei doi a început o aventură pasionantă se răspândi cu repeziciune.

Brigitte Nielsen era la acea dată o femeie fără obligații – cel puțin în aparență – deci în principiu nu exista vreun impediment serios în ce privește legătura celor doi. Arnold, în schimb, era ca și logodit cu Maria Schriver. Totuși, mici bârfe despre anume legături sentimentale ocazionale între el și partenerele

lui din alte filme mai existaseră, dar nimeni nu făcuse atunci atâta caz de ele. De ce să fi fost altfel de astă dată? Probabil pentru că Brigitte avea faima funestă de persoană imposibilă. Cei care se gândeau la posibila aventură a celor doi actori erau îngrijorați – unii – sau fericiți – alții – că Schwarzenegger avea să-și găsească „ac de cojoc". Pentru că – faptul era notoriu – de Brigitte nu se putea scăpa! Dacă Arnold avusese ghinionul să se oblige cumva în fața ei, atunci putea fi sigur că n-avea s-o scoată lesne la capăt!

Presa își dădu seama că pretinsa aventură este o mină de aur și își făcea un punct de onoare din a-și ține cititorii la curent cu ultimele evoluții ale „cazului". Senzația era asigurată. Se spunea că Aurelia Schwarzenegger în persoană l-ar fi sunat pe fiul ei, în mod repetat, pentru a-i spune să termine „cu persoana aceea imposibilă". Se vorbea despre faptul că Maria ar fi pus detectivi pe urmele lui Arnold și că aceștia aveau datoria să-i raporteze din două în două ore, ziua și noaptea, tot ce făcea logodnicul ei. Se spunea chiar că venise ea însăși, incognito, să vadă cine este rivala ei și cum ar fi cazul să acționeze. Unii dintre ziariști erau chiar atât de îndrăzneți încât susțineau că întreg clanul Kennedy se implica în această „love-affair" și că lui Brigitte avea să i se retragă dreptul de ședere în Italia. Ca să nu mai vorbim despre ce avea să i se întâmple în SUA, unde, evident, nu avea să fie primită niciodată!

Toată această febrilă activitate de presă nu era însă decât exploatarea la maximum a unui fapt despre care, în fond, nimeni nu știa nimic. În mod obiectiv, adevărat era că Brigitte Nielsen îi făcea curte lui Arnold și că el încerca în mod vizibil să se eschiveze. Situația părea comică, în fond, și absolut pe dos decât se întâmpla în film. Sonja era un personaj mai degrabă rezervat, care se lăsa cu greu și abia la sfârșit îmbrățișată de Kalidor. Pe cât de tare trebuia să se prefacă Brigitte în film că-și respinge partenerul, pe atât alerga după el în fiecare pauză de filmare! Încurcătura făcea deliciul tehnicienilor și îl aducea la disperare pe regizor. Fleischer nu mai știa cum să aranjeze camerele și din ce unghi să filmeze ca să nu se vadă ce priviri languroase îi arunca lui Kalidor Sonja-cea-războinică atunci când ar fi trebuit, de fapt, să-l respingă cu hotărâre!

Nu vom afla niciodată în ce măsură se amuza Schwarzenegger de toată această aventură comico-sentimentală. El a părut însă tot timpul să ia în ușor situația și să nu-și facă probleme. Nu era obligat cu nimic față de Brigitte, iar un scandal în presă nu însemna neapărat un lucru negativ pentru cineva care era obișnuit cu publicitatea. Era cel mult un grăunte de sare într-o imagine altminteri teribil de pozitivă. Peste ani, când a fost întrebat direct dacă Brigitte Nielsen a fost „prietena lui" în perioada filmărilor la „Red Sonja", răspunsul a venit ferm și explicit: „Nici vorbă. Așa ar fi vrut ea. După ce s-a învârtit o vreme degeaba în jurul meu, a venit într-o zi la mine în cabină și mi-a spus răspicat: «Vreau să vin cu tine în America și să fiu soția ta!» Și eu i-am răspuns la fel de răspicat: «Am deja o logodnică de care mă simt profund legat și n-am nevoie de nimeni altcineva». «Dar eu sunt cea mai bună» – a zis ea. «Te asigur că nimic nu mă va face să-mi schimb hotărârea», i-am răspuns, «dar mai sunt o grămadă de tipi pe-acolo.» Ea îl cunoștea pe Jake Bloom, avocatul meu – care era și avocatul lui Stallone. L-a rugat pe Jake s-o invite la masă o dată când era și Sly și așta s-a aprins imediat după ea. Am fost foarte mulțumit, pentru că nu vroiam s-o văd ținându-se după mine. E o persoană care nu te slăbește nici o clipă!".

Zvonurile au dispărut tot atât de repede cum apăruseră. La 11 ianuarie 1985, Arnold se întorcea – singur – în Statele Unite și peste puțină vreme începea filmările pentru „Commando". „Red Sonja" apăru în vara următoare și fu o cădere. Criticile erau distrugătoare și încasările mizerabile. Până la urmă, Fleischer nu izbutise să aducă toate lucrurile la un numitor cât de cât comun. Despre Schwarzenegger se spunea că nu reușește să fie decât un erou secundar, care părea că se străduiește, cu o vădită lipsă de plăcere, să scape cât mai repede de obligațiile lui. „Red Sonja" reușea însă să demonstreze limpede un lucru: vremea „barbarului" trecuse. „Terminator" modificase într-atât imaginea pe ecran a lui Arnold Schwarzenegger, încât acesta nu se mai putea întoarce în preistorie. Venise timpul eroului din zilele noastre.

Stallone avusese un succes neașteptat cu „Rambo" II, care tocmai apăruse pe piață. Specialiștii erau cu toții convinși că

acest lucru se datora mai ales modelului de erou pe care îl propunea. Era vorba de un luptător care ia lucrurile pe cont propriu și care impune dreptatea cu baioneta, fără să mai aștepte negocierile și tergiversările politicienilor. Reprezentând acest justițiar sângeros și frust, Stallone ajungea steaua momentului.

Nu exista, poate, nici un alt lucru care să-l înfurie mai tare pe Arnold decât acest neașteptat succes al rivalului său direct. „Commando" reprezintă ofensiva declanșată de el în replică. Atacurile verbale ajung să fie deschise și furioase. „S-ar putea să omorâm în «Commando» mai mulți oameni decât Stallone în «Rambo II», numai că noi nu pretindem că facem totul din mândrie patriotică. Această agitare a steagului este curată tâmpenie!" – declara Schwarzenegger presei.

Într-adevăr, noul film era o orgie de acțiune. Încă din pregeneric, spectatorului i se „livrau" trei crime; apoi, imediat, era „servit" în imagine bicepsul singurului bărbat care putea stăvili așa o grozăvie: cine altul decât Arnold Schwarzenegger, interpretând aici un personaj numit John Matrix. Într-un fel, „Commando" se păstra în limitele realității doar în secvențele idilice, altfel filmul părea să vizeze ficțiunea pură. Matrix sare de pe roata unui avion în mers, smulge cabine telefonice cu mâna și distruge de unul singur o trupă de elită înarmată până-n dinți. Evident, el nu se alege din toate acestea nici măcar cu o zgârietură. Mobilul nu mai era politic – ca în „Rambo" – ci dragostea ultragiată a unui tată pentru fiica lui. Se regăseau în film modele clasice de a acționa: eroul prefera, de exemplu, lupta față în față cu adversarul, un fel de echivalent al „trântei drepte". Doar că totul se baza pe niște date fizice ieșite din obișnuit.

După ce Schwarzenegger demonstrase că era un invincibil supra-om al preistoriei și al viitorului post-atomic, acum aducea o imagine a invincibilității lui actuale, a supra-omului din zilele noastre. Actorul se simțea în sfârșit liber, pentru că nu mai era forțat să se adapteze la scara umană și nega chiar necesitatea existenței unei asemenea banale dimensiuni. Scenariul îi asigura un dialog destul de cinic încât să poată suna înspăimântător atunci când era rostit cu accentul gutural al austriacului. „Îmi place de tine, de aceea am să te omor ultimul" – rostea senin

Matrix. Arnold stăpânea la perfecțiune mijloacele actoricești de care avea nevoie ca să joace secvențele ce permiteau asemenea dialoguri. Mai greu fusese, în „Commando", cu interpretarea scenelor de tandrețe și îngrijorarea paternă, care au rămas de altminteri și cele mai slabe secvențe din film.

„Commando" s-a dovedit un film cu un foarte mare succes internațional. El a devenit chiar un fel de „promotion" pentru numele lui Schwarzenegger în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii: Japonia, Filipine, Rusia. Situația în U.R.S.S. avea să fie chiar spectaculoasă, „Commando" ajungând în scurt timp și pentru multă vreme filmul cu cele mai multe cópii pirat pe casete video.

Era clar că în sfârșit, lumea i se deschisese starului.

În același timp, viața particulară a lui Arnold se desfășura la fel de fericit și de precis. În august pleca în Austria împreună cu Maria Schriver. De aniversarea lui, chiar în ziua în care împlinea 38 de ani, o invită la o plimbare cu barca pe lacul Thalersee și acolo, în deplină liniște și singurătate, o ceru în căsătorie. Maria acceptă, deschizând în felul acesta în fața lui porțile imperiului Kennedy. După ce câștigase jumătate din împărăție, Făt-Frumos Schwarzenegger o lua acum și pe fiica împăratului de soție! Aurelia, anunțată la întoarcere despre fericitul eveniment, era să leșine de emoție. Bineînțeles, presa trebuia să afle și ea despre căsătoria vedetei. Schwarzenegger se grăbi să prezinte el însuși lucrurile, pentru a arunca asupra lor lumina cea mai convenabilă: „Era o zi splendidă. De jur-împrejurul nostru erau dealuri verzi. Văsleam și îmi spuneam «acum sau niciodată!» Nu era nimeni acolo care să ne deranjeze sau să ne întrerupă. Mi se părea extraordinar de romantic. Așa că i-am cerut mâna..."

Nunta fusese fixată pentru 26 aprilie 1986. Era o nouă victorie a lui Arnold în înfruntarea directă cu Stallone. În timp ce acesta din urmă rămânea cu Brigitte Nielssen, Schwarzenegger se însura cu moștenitoarea milioanelor familiei Kennedy. Deși prietenia dintre el și Maria dura de nouă ani, multă lume a fost totuși mirată de această căsătorie. Unii îndrăzneau chiar să spună că Arnold ar fi „o pată neagră pentru familia Kennedy." Au început din nou speculații despre

ambițiile politice ale lui Arnold. Dar toate acestea nu erau decât vorbe-n vânt. Maria avusese și ea între timp o ascensiune spectaculoasă ca ziaristă, devenind prezentatoare de știri la postul de televiziune „CBS Morning News". Căsătoria celor două vedete avea să fie un foarte important eveniment monden!

Mai târziu, după ce au trecut câțiva ani și discuțiile despre această căsătorie s-au mai domolit, Arnold a răspuns adesea în interviuri la întrebări despre natura relațiilor dintre el și Maria. Declarațiile lui s-au dovedit întotdeauna sobre și echilibrate, chiar dacă uneori ziariștii așteptau în mod evident un cât de mic motiv de scandal. Cea mai completă mărturisire părea să fie aceasta: „În ziua în care am întâlnit-o pe Maria am simțit că era ceva foarte special, dar relația noastră a debutat lent. Pot să spun însă că am iubit-o din ce în ce mai mult, an după an. Angajamentul într-o căsnicie nu este însă ca un contract de afaceri unde, dacă lucrurile nu merg, te adresezi unui tribunal. De asta nu m-am avântat să fac acest pas nici la 25, nici la 30, nici la 35 de ani. L-am făcut la 39, pentru că atunci am simțit că eram pregătit." Ziariștii se arătau intrigați de faptul că, deși legătura dintre cei doi era de multă vreme de notorietate, deși căsătoria fusese stabilită, ei au continuat să locuiască separat până la nuntă. Arnold oferi însă și la această întrebare o explicație valabilă: „Era preferabil să trăim separat. Maria provine din prima familie catolică a țării și nu vroiam să se spună că trăiește în păcat. A fost o hotărâre lipsită de egoism. Și eu sunt catolic, dar nu-mi prea bat capul cu asta. Numai că am tot respectul pentru familia Kennedy și nu vroiam să le stric reputația."

Nunta a avut loc la data stabilită, la Church of Saint Francis Xavier din Hyannis Port. Arnold, care cu aproape două săptămâni înainte începuse lucrul la „Predator", a venit cu avionul său personal direct de la filmări. Ceremonia era cotată drept evenimentul monden al anului. Ținând cont de precedente de acest gen, se făcuseră eforturi ca ea să nu se transforme într-un circ de masă. Exagerările și situațiile necontrolate care se petrecuseră nu de multă vreme la nunta dintre Madonna și Sean Penn erau încă vii în memoria tuturor și o repetare a acestui gen de lucruri era cu totul nedorită. Familia Kennedy își

folosise toată influența și obținuse închiderea spațiului aerian de deasupra localității Hyannis Port. O problemă o reprezentau și ziariștii, veniți într-un număr foarte mare. Lor le-a fost rezervată o platformă amenajată în fața bisericii și au fost condamnați să nu se poată mișca de acolo. Erau informați cu regularitate despre desfășurarea evenimentelor de către agenții de presă ai familiei Kennedy, care le aduceau din oră în oră un fel de „dări de seamă" gata redactate. Dar nimeni nu i-a putut împiedica pe reporterii de scandal să povestească amănunțit – și, evident, exagerat – toate fleacurile la care avuseseră norocul să asiste cu ochii lor. De aceea, a doua zi cotidienele desfășurau pe cel puțin două coloane povestea „spectaculoasă" a descărcării și sădirii în fața bisericii a unor pomișori gata înfloriți.

Nunta a avut fast, dar a încercat să fie sobră, așa cum o cerea tradiția unei case mari. La cununie s-a cântat Wagner, Beethoven și Schubert. Meniul de gală a constat în homar rece, piept de pui cu ciuperci în sos de șampanie, căpșuni californiene, bomboane „mozartiene" (așa-numitele „Sfărcuri ale Venerei") și un tort de mireasă uriaș, cântărind aproape 200 de kg, cu opt etaje și o înălțime de 2,30 m. Familia Kennedy și-a făcut apariția în jurul orei zece, întâmpinată cu urale de localnici. Cronicile mondene menționau: „Ted Kennedy și Eunice Shriver; fiica lor divorțată Joan, într-o rochie înflorată roșu aprins; Ethel-cea-cu-mulți-copii; controversata Jackie, aranjată meticulos, cu mănuși albe, însoțită de fiul John-John și fiica ei Caroline – în rochie albastră de domnișoară de onoare; tânărul politician în devenire Joseph II, cu soția și doi copii mici s.a.m.d".

„Buletinul oficial" oferit presei menționa următoarea desfășurare a evenimentelor: cununia a durat aproximativ 75 de minute și a fost oficiată de reverendul John Baptist Riordan. Ted Kennedy, Jim Lorimer, Eunice și Sargent Shriver au recitat pasaje din Biblie. Oprah Winfrey, o prietenă a Mariei din perioada petrecută de ea la Baltimore, a recitat poezia lui Elizabeth Barett Browning „De ce anume te iubesc pe tine?". Domnișoarele de onoare ale Mariei au fost: Alexa Halaby, cele două surori ale reginei Iordaniei, Charlotte Soames Hambro, Theo Hayes și producătoarea TV Roberta Hollander. Cavalerul

de onoare al lui Arnold a fost Franco Columbu. Mult mai mult decât au oferit aceste „buletine de știri" ale nunții nu s-a prea putut afla. După-amiază, tinerii căsătoriți au plecat pentru luna de miere în Antigua.

Grăbindu-ne să povestim nunta, am devansat însă evenimentele. Să revenim în vara lui 1985. După cererea în căsătorie și după vacanța petrecută împreună cu Maria în Europa, Arnold se întorcea în SUA pentru un nou film. Era vorba despre „Raw Deal". Filmările au început în luna octombrie. Personajul Mark Kaminski făcea parte din aceeași categorie cu John Matrix și avea menirea să-i întărească lui Arnold poziția de „invincibil al zilelor noastre". Era vorba tot despre o serie de crime, de evenimente sângeroase și de violențe, pe care le putea rezolva „doar Mark Kaminski". Acesta se dovedea în stare să lichideze de unul singur o întreagă bandă de teroriști, încât un spectator mai atent s-ar fi putut întreba la ce bun toată strategia de infiltrare a șerifului Kaminski în Mafia, de vreme ce el ar fi putut să-i distrugă încă de la început. Răspunsul era simplu și a aparținut unui cronicar mai hâtru: „Și noi cum ne-am fi petrecut două ore?"

Se pare însă că și critica se obișnuise cu defectele unui asemenea gen de filme, pentru că deja nu se mai năpustea asupra lor să le desființeze. Peliculei „Raw Deal" i se reproșează mai ales că și-a propus să fie nu doar un film de acțiune, ci și unul ironic, și că pentru o asemenea inițiativă ar fi fost nevoie de un regizor mai priceput decât John Irvin. Lui Arnold i se reproșa în special stângăcia cu care încerca să-și motiveze psihologic personajul. Această stângăcie aparținea însă în special scenariului; Schwarzenegger avea doar vina de a nu fi reușit s-o ia pe cont propriu. Oricum, mai mult încă decât în „Commando", ultimul film era împărțit distinct în două categorii de secvențe. Cele de acțiune se susțineau prin violență și prin prezența fizică impresionantă a protagonistului; cele care ar fi trebuit să fie „psihologice" erau mortal de plicticoase și arătau un Arnold care rămâsese la fel de stângaci atunci când trebuia să se dovedească uman pe ecran. Schwarzenegger părea să se simtă cel mai „în pielea personajului" – actoricește vorbind – mai ales în final, când Kaminski se transforma într-o

mașină nemiloasă de ucis. Reușita acestei secvențe punea și mai tare în lumină nereușita altora și în general evidenția imensele dificultăți pe care și le asuma un regizor atunci când vroia să-l pună pe Schwarzenegger să interpreteze situații cât de cât normale.

Filmul a avut un succes sub așteptări. Arnold fusese însă plătit regește și la sfârșitul filmărilor își cumpăra, cu prețul de cinci milioane de dolari, o vilă spaniolă în Pacific Palisades! Din punctul lui de vedere, succesul venea pe bandă rulantă.

Următorul proiect cinematografic era „Predator". De data asta, casa „20th Century Fox" îi oferea lui Arnold un fel de combinație între eroul contemporan și cel al timpurilor viitoare. Scenariul propunea o poveste fantastică, dar care se întâmpla absolut în vremea noastră – sau într-o vreme ca a noastră – numai că punea în conflict o forță umană cu una extraterestră. Dutch – acesta era numele personajului principal – se înfrunta cu un „Predator" – adică un extraterestru programat să distrugă. Forța umană se va dovedi până la urmă victorioasă. Din nou singurul interpret verosimil al unui personaj de o asemenea forță nu putea fi altcineva decât Arnold Schwarzenegger, dar chiar și în această variantă eroul se întorcea acasă, absolut golit sufletește și parcă dezumanizat de absurdul încercărilor prin care fusese silit să treacă. Scenariul avea de această dată și câteva implicații politice. Conflictul, unde erau amestecați până la urmă Dutch și aliații lui, era declanșat de minciuna autorităților care ascundeau, sub panașul misiunilor patriotice, meschine interese politice. Personajul Dutch era un veteran al fostului război din Vietnam, iar „detaliul" acesta nu era nici el întâmplător. Pe de o parte, se făcea trimitere la războiul ca la ceva la fel de lipsit de sens și de mincinos ca și misiunea în care era trimis Dutch. Pe de altă parte, funcționa din nou un mecanism al mentalității americane care era gata să asimileze un supra-erou contemporan cu un supraviețuitor al conflictului din Vietnam. Era o concepție pe care se bazau multe filme și ea se dovedise plină de succes.

Filmările pentru „Predator" au început la 14 aprilie 1986 în Mexic, la Puerta Valerta. După douăsprezece zile, Arnold pleca să se însoare, așa cum am povestit. El putu apoi să-și permită o

lună de miere ceva mai lungă datorită faptului că filmul cerea efecte speciale destul de complicat de pregătit. Deși pe 12 mai, starul relua filmările, au mai urmat și alte întreruperi, căci masca realizată pentru personajul Predator s-a dovedit ulterior nefuncțională. Filmările odată gata, premiera a fost planificată pentru jumătatea anului următor, căci pelicula avea nevoie de dificile lucrări de postprocesare.

Arnold avea din nou în față o perioadă de timp mai puțin aglomerată. Se hotărî să se dedice „vieții de familie". De ziua de naștere a Mariei – 6 noiembrie – îi făcu o mare surpriză, căci invitase special pentru această ocazie corul de copii din Viena, pe care îl adusese până la Los Angeles. La aniversare participa și Aurelia Schwarzenegger, care, de când fiul ei se însurase, începuse să-și petreacă mai mult timp în SUA. Crăciunul îi găsește pe toți la Seefeld. Soții pleacă apoi pentru câteva zile la schi, după care rămân la New York să serbeze începutul noului an. Evident, Arnold nu-și neglijează nici o clipă afacerile. Aurelia este uluită de modul de viață al „băiatului". Arnold, explica, amuzat: „Ea vine din Graz, un orășel austriac unde oamenii se așează la o ceașcă de cafea – care se poate întinde două ore – și au timp să stea la taclale. Când ajunge în California, se miră că la ora opt, atunci când se trezește, eu tocmai mi-am terminat antrenamentul. «De ce-i nevoie să te scoli așa devreme?» mă întreabă ea? «De ce nu mănânci mai întâi? Nu cumva îți dăunează la sănătate?» Îi explic că trebuie să mă antrenez înainte de micul dejun. Apoi începe să sune telefonul, iar eu mănânc și discut afaceri în același timp. Pe urmă plec la birou, iar după-amiaza mă găsește din nou acasă, făcând exerciții. Dacă am o oră liberă, joc tenis în grădină cu Maria. Sau fac un tur cu motocicleta, sau călăresc. Mereu este ceva de făcut. Dar mama crede că sunt un măgar de povară și că mă extenuez muncind. În fond, este o mamă austriacă foarte mândră de fiul ei."

Avu loc, în sfârșit, premiera cu „Predator". După numai o săptămână, filmul făcuse încasări de 12 milioane de dolari. Era un indiciu care dovedea din nou puterea numelui Schwarzenegger. Critica a considerat pelicula un amestec de SF și film de război. Eroul obosit pe care îl întruchipase Arnold

plăcu publicului și păru să deschidă un nou gen pentru interpret. Filmul aduse încasări foarte mari, plasându-se repede ca succes de casă pe locul doi după „Terminator". La sfârșitul anului, Arnold obținea din partea Asociațiilor Proprietarilor de Cinematografie premiul „Starul anului". Nimeni nu se mai mira căutuși de puțin. Succesul lui Schwarzenegger devenise ceva firesc, cotidian.

Numai șase luni mai târziu urmă o nouă premieră: „The Running Man" („Evadatul"). Se relua de data aceasta imaginea eroului încărcat de mușchi care, într-o societate viitoare, se răzvrătea cu toată puterea trupului împotriva aberațiilor erei informaticii. Filmul beneficie de publicitatea importantă pe care o obținuse cu puțină vreme înainte relansarea pe piață a cărții după care se făcuse adaptarea cinematografică – un roman al prestigiosului Stephen King. Subiectul relua motive des întâlnite în scrierile despre viitor din anii șaizeci. Cel mai important dintre ele era cel al aspectului dezolant al Americii de după anul 2000. Arnold nu prea era de acord cu acestă imagine sumbră, dar publicul o agrea. Interpretul se mai întâlnise cu ea – să ne amintim numai de acel Los Angeles murdar și copleșit de resturi ale succesivelor revoluții tehnologice cu care am avut de-a face în „Terminator". Categoria în care s-ar putea încadra asemenea subiecte se poate numi foarte bine *Apocalipsul marilor orașe*. De data asta, supra-eroul era în conflict cu dominația impusă de televiziune. De fapt cu minciuna, căci până la urmă nu se milita, împotriva televiziunii, ci împotriva manipulării oamenilor prin mass-media. Scenariul suferea din păcate, de unele contradicții interne destul de ascuțite, pe care nu le putea acoperi complet nici măcar Schwarzenegger, cu fizicul lui impunător și cu replicile lui cinice cu tot. Scenele de acțiune sunt la fel de convingătoare ca de obicei, căci Arnold se specializase într-atât într-un anume gen de duritate încât ea reușea acum să umple tot ecranul. Ca întotdeauna, i s-a reproșat că secvențele de viață liniștită nu-i prea ies. De data aceasta Arnold s-a hotărât să răspundă: „Atunci eliminați secvențele de viață obișnuită!".

Ofertele continuau să curgă din toate părțile. Cea mai bună dovadă că personajele pe care le întruchipa Arnold se

impuseseră în conștiința și în referințele publicului-era faptul că i se cerea să facă reluări, adică să facă de fapt, continuări ale filmelor care avuseseră succes. Schwarzenegger nu simțea însă nici un fel de atracție pentru oferte de genul „Commando II" sau „Predator II", așa că le refuză, însoțindu-și atitudinea cu o nouă declarație de forță: „Mă interesează ca un film de-al meu să țină afișul numai până când îl scot pe următorul. Unii actori se asigură că au de lucru pe câțiva ani înainte, de frică să nu ajungă după următoarea premieră pe o pantă descendentă. Ei semnează contracte cu toate studiourile din oraș și pe urmă, peste doi ani, când urmează să facă într-adevăr filmul, ajung să-l urască. Este o situație în care nu vreau să mă aflu niciodată."

Așa că, atunci când anunță în sfârșit ce proiecte are pentru anul 1988, toată presa amuți: Arnold intenționa să joace rolul unui ofițer sovietic! Austriacul se dovedea din nou în pas cu timpul. Politica de deschidere care se practica acum la Moscova pusese capăt războiului rece. Un asemenea rol, într-un scenariu care urmărea aventurile colaborării dintre un polițist american și unul sovietic, era un semn de exactă conectare la realitate. Chiar și la realitatea financiară. Drept pentru care producătorul, considerând că publicul va fi avid după un asemenea subiect, îi și plătește lui Schwarzenegger un onorariu de 10 000 000 de dolari. Se puneau astfel bazele unei fructuoase colaborări între puternicul studio de producție „Carolco" și puternicul Arnold Schwarzenegger.

Regia filmului „Căldură roșie" o preluă Walter Hill, un specialist al filmelor de acțiune. El dorea ca în rolul căpitanului de miliție Ivan Danko, Arnold să arate mai colțuros; îi ceru să mai slăbească. Starul dădu jos 10 kg și luă vreme de trei luni lecții de limbă rusă. Vroia ca de această dată accentul lui să sune sovietic și nu teuton. Filmările urmau să se desfășoare la Budapesta și Schlaming, întrucât în URSS tot nu se dădeau aprobări de filmare pentru americani. În luna următoare presa anunța însă o știre de senzație: în spiritul politicii de deschidere și datorită admirației pe care autoritățile sovietice o purtau sportivului și actorului Arnold Schwarzenegger, Moscova autoriza filmările pe teritoriul său!

Între 9 și 11 februarie 1988, o primă echipă de filmare se deplasa la Moscova pentru începerea lucrului la exterioarele din Piața Roșie. Echipa era însoțită de conducerea casei producătoare și de interpreți, care erau cu toții devorați de curiozitate. Se simțeau de parcă ar fi fost primii oameni care pătrundeau în spatele zidului chinezesc. Nu aveau de ce să regrete călătoria, căci li se oferi ocazia să fie martorii unui eveniment istoric: chiar în acele zile Gorbaciov anunță retragerea trupelor sovietice din Afganistan.

Obținerea dreptului de a filma în Piața Roșie i-a făcut peliculei o publicitate internațională imensă. „Căldură roșie" avea să fie un film care, ca și „Commando", avea să se bucure de încasări mai mari pe mapamond decât acasă, în America.

Imaginea lui Ivan Danko era aceea a unui polițist lipsit de scrupulele americane ale „cititii drepturilor". Ivan mai întâi lovește și pe urmă întreabă. Din punctul lui de vedere, un traficant de droguri sau un criminal nu mai au de ce să pretindă vreun drept. Ei sunt în mod evident vinovați, iar el îi poate trata ca atare chiar înainte ca justiția să se pronunțe. În mod explicabil, spectatorii americani l-au supranumit repede „Dirty Ivan" (Ivan cel Murdar). Schwarzenegger a ales ca soluție de interpretare o lipsă de expresie aproape totală și o absolută imobilitate a feței. El nu schimba mimica niciodată, pe tot parcursul filmului, răspunzând la jignirile colegului său american cu laconice fracțiuni de propoziții. Actoria lui Arnold dovedea din nou că se bazează în principal pe o disciplină exemplară. În același timp, „Căldură roșie" îl elibera pe star de complexul eroului solitar. Filmul cu eroi care impresionau prin fizic începea să fie depășit, dar cu Ivan Danko Schwarzenegger dovedea că poate la fel de bine să joace și altceva. După cum reacționară fanii, se părea că publicul ar fi fost de acord cu o eventuală modificare de stil a preferatului său. În ce-l privea pe el, Arnold și-o dorea din toată inima. O dată ce era plătit cu sume de opt cifre, putea, într-adevăr, să-și permită și altceva!

CAPITOLUL XIII

Schimbarea la față

„Am jucat în filme cu o mulțime de scene negre, cu o mulțime de eroi brutali, însă mesajul lor era clar: forța trebuie întotdeauna folosită în mod pozitiv, pentru a zdrobi răul.

Arnold Schwarzenegger ca persoană particulară este împotriva forței. Ceea ce am făcut în filme trebuie privit cu puțin umor: nu vreau să întemeiez o nouă filosofie, vreau numai să câștig bani!

Eu însumi sunt un tip vulnerabil, într-o mulțime de privințe. Am încercat de aceea să fac și alt fel de filme, căci sunt de părere că pe ecran trebuie să apară adevărata noastră personalitate."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Pas cu pas, an cu an, Schwarzenegger înaintase cu răbdare și încăpățânare pe drumul pe care și-l propusese. Perseverența culturistului și capacitatea de adaptare a actorului își dăduseră mâna ca să creeze un imperiu inexpugnabil. Arnold nu mai era un om, ci o instituție. Devenise în ochii tuturor exact ceea ce intenționase: un erou gata de orice. În stare să se transforme, convingător, în ceea ce se aștepta de la el. În stare să facă publicul să aștepte de la el ceea ce era dispus să dea!

După atâtea concursuri, după atâtea filme cu succes variabil care îl aduseseră însă în vârful Olimpului cinematografic, Arnold obținuse cel mai mare atu pe care și l-ar fi putut dori: publicul era gata să-l accepte în orice ipostază. Avea acum dreptul să se arate așa cum dorea. Raporturile de forță se schimbaseră. Nu mai trebuia să-și construiască imaginea după preferințele publicului, ci publicul ajunsese să-și reconsidere

gustul în funcție de imaginea lui Schwarzenegger. Venise momentul să fie el însuși.

Ca întotdeauna, Arnold a avut grijă să nu facă nici un fel de schimbări brutale, să nu provoace rupturi sau șocuri puternice în mentalitatea spectatorilor săi. Conștient că timpul va lucra în favoarea lui, așa ca și până atunci, starul a început să se apropie rol cu rol de un personaj mai asemănător cu sine însuși. Nu înseamnă că ar fi negat vreo clipă supra-oamenii pe care îi interpretase. Ei erau o parte importantă a personalității lui Arnold. Îl reprezentau, dar nu întru totul. Acum vroia să le acorde șansa de a se îmbogăți, de a se nuanța, de a-și permite luxul vulnerabilității. Dimensiunea nouă pe care o câștigase interpretul trebuia să fie transmisă și personajelor: supra-omul avea de dovedit că rămâne totuși în datele omenescului.

Ocazia schimbării i-o oferi Ivan Reitman. Acesta își aminti că, în urmă cu doi-trei ani, Arnold îi mărturisise cât de mult i-ar plăcea să joace într-o comedie. Așa că regizorul îi propuse un rol în viitorul lui film, „Twins" („Gemeni"). Proiectul părea absolut trăsnit. Schwarzenegger avea de jucat într-un cuplu de gemeni împreună cu Danny de Vito! Alăturarea era uluitoare și se simțea de la început cât poate deveni de ofertantă. Așa că starul acceptă cu bucurie, chiar dacă știa că va avea de înfruntat handicapul diferenței de posibilități actoricești față de uluitorul De Vito.

Filmările începură în primăvara lui 1988. Apropierea în cadru a celor doi interpreți era prin ea însăși atât de comică, încât de multe ori nici măcar echipa de filmare nu reușea să-și țină râsul. Mobilitatea interpretativă a micuțului Danny era dublată de o imobilitate aproape totală a uriașului Arnold. El intuise că acesta era modul în care trebuia să-și conducă interpretarea, și se dovedea că are dreptate. Reitman aprecia soluția și contrastul era total. De Vito era rău și lipsit de scrupule, în timp ce uriașul său partener, care ar fi fost în stare să desființeze un pluton de polițiști fără să apuce să transpire, era plin de candoare, principial și blajin.

Cei care au lucrat la acest film afirmau că niciodată nu s-au înțeles mai bine cu Arnold. Devenise cel mai fermecător dintre interpreți și era o bucurie să filmezi cu el. Avea un umor atât de surprinzător, încât îi lăsase cu gura căscată pe toți aceia care se grăbiseră să creadă că-și va frânge gâtul încercând să joace

altceva decât știa cel mai bine. Felul în care se lua în serios era delicios. Memorabila secvență în care Julius-Arnold nu știe cum să se poarte cu o femeie când rămân singuri a provocat enorme hohote de râs chiar în timpul turnării. Partenera eroului mărturisea că acesta arăta atât de neajutorat, de surprins și în acelaș timp de curios, încât chiar și ei îi venise greu să-și țină râsul. Toți membri echipei erau de acord că filmările fuseseră o foarte agreabilă sărbătoare.

Filmul a avut un mare succes, atât de casă cât și de critică. „Gemeni" s-a dovedit o peliculă savuroasă. Spectatorii pufneau în râs încă de la reclamă, care îi prezenta fotografiați pe cei doi protagoniști – în mod evident atât de diferiți – cu explicația: „Gemeni: nici chiar mama lor nu i-ar putea deosebi!" Succesul schimbării imaginii lui Arnold era asigurat!

Și succesul încasărilor a fost mare. „Twins" a ajuns filmul cu cel mai eficient raport investiții-încasări din câte făcuse Schwarzenegger până atunci. Situația lui financiară era foarte bună. Nu numai datorită cinematografului, cât în special priceperii în afaceri, venitul anual al starului era estimat, pentru 1988, la nivelul de 35 milioane de dolari. Declarațiile lui Arnold în legătură cu aspectul financiar al vieții lui sunt întotdeauna prudente. Întrebat în ce domeniu câștigă cel mai mult, el a răspuns: „În toate. În filme, în afacerile imobiliare, în celelalte investiții pe care le-am făcut. Dar nu-mi place să intru în aspectul financiar al filmelor. Să vorbești despre câștig e o prostie. Asta nu vinde nici un bilet în plus și reușește cel mult să facă oamenii invidioși. Și nici nu pot să vorbesc despre „salarii" pentru că de mai mult timp onorariile pe care le primesc se dublează în fiecare an. Am urcat tot timpul, de aceea nu se poate spune cât anume câștig. Iar ofertele pot fi surprinzătoare. De exemplu, Keith Barish, pentru care am făcut „Evadatul", mi-a oferit cincizeci de milioane pentru cinci filme. N-am acceptat, pentru că în cinematograf mă interesează acum un proiect anume și nu să fac cât mai multe filme, indiferent cum ar fi ele. Banii conteză numai dacă proiectul îmi place. Dar într-adevăr, se pot câștiga sume cu adevărat fenomenale din cinematografie."

La premiera „Gemenilor" a participat George Bush în persoană. Arnold se implicase foarte mult în campania electorală pentru ultimele alegeri prezidențiale. Unii susțineau

chiar că victoria lui Bush în statul Ohio i s-ar fi datorat în întregime lui Arnold. În semn de mulțumire, președintele l-a numit în fruntea Comitetului pentru Educație Fizică și Sport.

În perioada care a urmat, Arnold a acordat din ce în ce mai multă atenție căsniciei. În mai 1989 presa aflase că Maria Shriver urma să dea naștere unui copil. Era un nou prilej pentru Schwarzenegger să se arate altfel decât se știa despre el până acum. Era surprinzător cu cât bucurie vorbea despre viitor. Își luase rolul de tată foarte în serios, o însoțea pe Maria peste tot și se lăsa chiar fotografiat în postură de „om de interior". Era un nou prilej și pentru propaganda unei „vieți sănătoase". Fostul culturist ducea acum o campanie acerbă împotriva anabolizantelor, a dopajului și a oricăror substanțe care ar fi avut o cât de mică legătură cu ceea ce el numea „droguri". Toată perioada sarcinii soției sale, Arnold declară că este îngrijorat ca scurta perioadă în care folosise el însuși anabolizante să nu fi avut asupra lui urmări care ar fi putut acum să se transmită viitorului copil. Dar la 13 decembrie 1989 Maria născea, la Los Angeles, o fetiță sănătoasă, pe care părinții au botezat-o Katherine Eunice. Tatăl arăta radios și fericit și toată presa era plină de mărturisirile lui despre minunatele bucurii ale paternității.

Nu după mult timp, Arnold considera că a venit vremea să facă un nou film. De data aceasta era vorba despre un proiect la care ținea mult și pe care îl urmărea de câțiva ani. Cu aproape un deceniu în urmă, starul se îndrăgostise de o povestire a fascinantului autor SF – Philip K. Dick. Povestirea fusese repede preluată de scenariștii de la Hollywood și avusese parte de o traiectorie plină de neprevăzut. Drepturile de ecranizare fuseseră succesiv cumpărate și vândute de mai multe case producătoare și vreo cincizeci de scenariști o tot rescriseseră. În 1988, lucrurile păreau să fi devenit în sfârșit clare și scenariul, cu titlul provizoriu „Total Recall" („Amintire totală"), se pregătea să intre în filmări în regia lui Bruce Beresford, cu Patrick Swayze în rolul principal. Dar, cu două săptămâni înainte să înceapă treaba, Dino de Laurentiis – căruia îi aparțineau acum drepturile pentru adaptare – se vedea silit să scoată la vânzare o mare parte din proiectele pe care le avea, ca să-și achite datoriile. Arnold s-a adresat casei „Carolco" și a intervenit pentru ca aceasta să cumpere „Total Recall".

Scenariul a devenit astfel un fief al lui Schwarzenegger. El alese regizorul – pe Paul Verhoeven și îi lasă acestuia deplină liberatate. Verhoeven, olandez de origine, se impusese la Hollywood în urma succesului impresionant cu „Robocop". El dădu poveștii din „Total Recall" un aspect grandios. Filmările s-au desfășurat în Mexic și au durat în total 130 de zile. Bugetul de care a beneficiat a fost considerat fabulos: 60 milioane de dolari. Era o cifră care plasa pelicula imediat în urma lui „Rambo" III. Investiția s-a dovedit însă justificată, profitul adus fiind și el enorm.

„Total Recall" relatează întâmplările muncitorului constructor Doug Quaid, în anul 2084. Lui i se implantează în creier memoria unor aventuri imaginare petrecute în timpul unei excursii pe Marte. Dar aventurile imaginare se dovedesc a fi amintiri reale, sau cel puțin așa se lasă impresia uneori, căci autorul adoră să amestece realitatea cu planurile ficțiunii până dincolo de limita de la care ele s-ar mai putea diferența. Povestea face parte tot din genul „Bad Future", (Viitorul cel rău), dar Schwarzenegger are de jucat aici un personaj mai nuanțat. Chiar dacă Quaid se dovedește și el un erou magnific – în stilul mai vechilor filme ale lui Arnold – el are acum o mulțime de slăbiciuni și de puncte vulnerabile. Permanenta glisare a planurilor real-imaginar face personajul să-și asume o mare cantitate din acel „omenesc" – atât de rârnit acum de starul american pentru rolurile pe care le interpretează. Mai mult decât un invincibil, Doug Quaid este un bărbat plecat în căutarea propriei indentități. Hotărârea dârză este dublată de un sentiment al vulnerabilității eroului, care nu știe bine cine este.

Chiar dacă unii critici se arătau sceptici în legătură cu posibilitățile actoricești ale lui Arnold de a realiza un rol de o asemenea factură, el reuși până la urma să fie convingător, mai ales în secvențele de derută și incertitudine. Mașina de ucis se îndoia în mod convingător că o asemenea identitate îi era într-adevăr necesară și acționa abia în clipa limită. Era o nouă victorie pentru noua imagine a lui Schwarzenegger.

Următorul proiect cinematografic era mult mai convențional din punctul de vedere al dramaturgiei, dar mai potrivit imaginii de „tată de familie" pe care o purta cu sine Arnold. La sfârșitul anului 1990 publicul american îl putea vedea interpretând rolul unui polițist deghizat în educator, în filmul „Polițist la

grădiniță". Motivul principal pentru care starul se reîntorsese la genul „polițist" era acela că noua peliculă îi fusese oferită de regizorul Ivan Reitman, cel cu care colaborase atât de bine la „Gemeni". De data asta însă, filmul nu avea să fie nici pe departe o reușită asemănătoare. „Polițist la grădiniță" se baza pe un scenariu subțirel și mult prea convențional ca să poată ieși din el altceva decât un filmuleț acceptabil. Legea contrastelor duse la extreme și tratate cu naturalețe – pe care o aplicase Reitman în „Gemeni" – nu se putea baza aici decât cel mult pe diferența dintre spiritul prusac de disciplină al eroului interpretat de Schwarzenegger și obrăzniciile copilărești la care se deda banda de puști. Regizorul obținu un rezultat modest, al cărui relativ impact asupra spectatorilor se baza în special pe apariția vedetei lor favorite. În concordanță cu noua lui imagine publică, Arnold ținea sus drapelul valorilor familiei, pornind în finalul poveștii cinematografice spre un viitor mai bun, împreună cu soția și copilul răului, pe care reușise să-i salveze. Până la urmă, toată lumea tratã „Polițist la grădiniță" ca pe un divertisment al starului, căruia îi plăcuse să joace înconjurat de copii.

Nu de puține ori, copiii ajung, în această perioadă, să fie unul dintre principalele subiecte de interes pentru Schwarzenegger. El face demonstrații de cultură fizică pentru cei mici, publică lucrări de inițiere în practica exercițiilor fizice, apare în emisiuni de televiziune care au menirea să-l transforme într-un model oferit copiilor. Declarațiile vedetei dovedesc un interes real pentru cei mai mici admiratori ai săi: „Sunt idolul copiilor și mă iau de model. Sunt răspunzător în fața lor. Am renunțat chiar și la fotografiile care mă înfățișau cu țigara între dinți. Îi îndemn mereu să nu pună mâna pe droguri, să nu bea alcool și să nu se apuce de fumat. N-o să mă mai vedeți niciodată în public cu un pahar de vin sau de whisky în mână..."

La începutul anilor '90, Arnold se găsea prins într-o mulțime de activități de toate felurile. O dată cu filmul „Total Recall" se lansase și în afaceri de publicitate. Faptul n-a surprins pe nimeni. În fond, era vorba despre cineva care cunoștea mai bine decât nimeni altul cum trebuie prezentat un lucru ca să fie plăcut, admirat, cumpărat, asimilat. Toată viața lui fusese un șir de experiențe care aveau ca scop să convingă lumea de o anume calitate a eroului Schwarzenegger. După ce

reușise atât de bine să se lanseze pe sine însuși, Arnold avea de ce să se simtă îndreptățit să lanseze cu succes orice altceva.

Un nou domeniu în care se aruncă superstarul – un domeniu despre care mărturisise de mult că îl interesa – este regia de film. În 1990 el realizează în această calitate un episod din serialul de televiziune „Povestiri din mormânt". Era vorba despre un filmuleț de groază de o jumătate de oră, în care Arnold avusese modestia să nu se autodistribuie, și în care, ca regizor, încerca să obțină nu numai efecte de groază, ci să demonstreze că avea și mult umor. Filmul reușea să fie un exercițiu făcut bine și primit bine. O posibilă „căderе" ar fi fost amortizată de repeziciunea cu care se schimbau centrele de interes în cazul televiziunii, așa că Arnold dădea din nou dovadă că știe să-și calculeze bine riscurile.

Fascinat de reclamă, Arnold accepta adesea să apară în clip-uri, Evident, contra unor onorarii exorbitante. O singură zi de filmare, sau uneori numai câteva ore, îi aduceau beneficii de sute de mii de dolari. Nici un fel de activitate legată de film sau de televiziune nu i se părea neglijabilă. Așa că, spre surprinderea multora, Schwarzenegger acceptă o apariție de câteva minute într-un videoclip muzical al formației Guns'n Roses.

Anul 1991 îi aducea starului premiera celui mai scump dintre toate filmele care se făcuseră vreodată până atunci. Era vorba de „Terminator II – Ziua judecății", o reluare și o continuare a subiectului din primul „Terminator". Deși Arnold avea reputația bine stabilită că refuză să facă reluări după rolurile de succes, de data asta cedase insistențelor lui James Cameron și acceptase rolul. Explicația pe care avea să o dea presei pentru hotărârea lui era foarte convingătoare și neașteptat de profundă. Schwarzenegger nu mai era Terminator-cel-rău, adică o super-performantă mașină criminală, ci un organism ultraperfecționat pus în slujba apărării umanității. Actorul nu avea de interpretat o prelungire a primului rol, ci un personaj cu totul nou. Acest personaj era fascinant prin aceea că o mașină reușea să pătrundă într-atât valoarea vieții, încât înțelegea ce înseamnă umanitatea. Era exact genul de transformare pe care îl suferiseră toate personajele pe care le interpretase Schwarzenegger, de la filmul „Gemeni" încoace. Era noua imagine a super-vedetei. Terminator cu menirea schimbată,

adică Terminator-devenit-cel-bun, era imaginea-simbol a „schimbării la față" a personajului numit Arnold Schwarzenegger.

Cheltuielile filmului se ridicară până la urmă la suma fabuloasă de 94 milioane de dolari. Dintre aceștia, 15 milioane reprezentau numai onorariul lui Schwarzenegger, pe care el îl folosise în mare parte ca să-și cumpere un avion „Gulfstream G –III –Jet". Scenele de acțiune ale noii producții erau atât de spectaculoase, reușeau atât de tare să țină publicul cu sufletul la gură, încât în curând „Terminator II" bătea orice record de încasări. O mare parte a succesului se datora protagonistului. Numărul de fani ai lui Arnold crescu spectaculos în urma realizării acestui film. Faptul se datora în cea mai mare parte umanizării personajului și vulnerabilizării sale. Era evident că acum, în ciuda fizicului impunător, Arnold nu era cel mai puternic de pe ecran. Și dacă până la urmă reușea să învingă, acest lucru se datora unor calități mai prețioase și mai rare decât forța fizică. Victoria vulnerabilității lui Schwarzenegger se vădea mai mare decât victoria invincibilității sale. Îndrăgostit el însuși de ceea ce realizase, starul se dedică întru totul promovării și reclamei de difuzare a filmului.

Tot în anul 1991 Schwarzenegger aștepta să devină din nou tată. Acceptă, totuși, la rugămintea lui George Bush, să se deplaseze în Orientul Mijlociu pentru a susține moralul trupelor angrenate în războiul din Golf. Era o îndatorire patriotică pe care Arnold n-o putea refuza. Vizita lui avu o valoare psihologică enormă pentru soldații americani. Pentru mulți dintre ei Arnold reprezenta un model de vitalitate și de sănătate, aidoma aceluia cu care orice cetățean american dorea să se identifice. Așa că starul avu bucuria să-i raporteze președintelui Bush că și-a îndeplinit misiunea exemplar.

La sfârșitul verii 1991, Maria aducea pe lume încă un copil – prilej de bucurie pentru amândoi părinții. Era tot o fetiță, și o botezară Cristina. Peste puțin timp însă, copilului i se depistă o maladie congenitală care îi afecta activitatea inimii. Arnold fu izbit. Medicii îl asigurară însă că maladia este remediabilă prin operație, cu condiția ca micuța Cristina să ajungă cu bine la vârsta de trei sau patru ani. Din acel moment, ambii părinți începură să se ocupe în mod deosebit de copil. În preocupările lui Arnold viața de familie trecu pe primul plan.

„Inima mea bate în ritmul micuței inimioare bolnave a copilului meu", avea să declare starul. Activitatea lui profesională sau de afaceri nu s-a întrerupt însă, deși Schwarzenegger încercă pe cât posibil să nu lipsească de acasă prea mult timp, convins fiind că prezența lui poate să o ajute pe Cristina să se facă bine. „Am descoperit acum ce înseamnă să ai o viață de familie adevărată. Este cea mai mare bucurie din lume. Sunt sigur că operația mezinei va reuși și sper să trăim cu toții mulți ani fericiți ca să ne putem bucura unii de alții", mărturisirea presei un Arnold matur, îmblânzit și responsabil. Vremea promovării cu încăpățânare a imaginii sale trecuse. Urma viața pur și simplu.

La începutul anului 1992, Schwarzenegger era anunțat ca viitor protagonist în trei pelicule. Una dintre ele trebuia să fie din nou o comedie: „Se întâmplă accidente...". O alta, așteptată cu sufletul la gură de public și de ziariști, era un film polițist cu titlu incitant – „Clubul fetelor" – și trebuia să-i aducă laolaltă pe ecran pe cei doi mari rivali, Schwarzenegger și Stallone. Aceste proiecte au fost însă abanbonate, cel puțin pe moment. S-a realizat însă un al treilea, numit „The Last Action Hero". Se pare că acesta este un proiect apropiat de sufletul lui Arnold, pentru că el a preluat întru totul și sarcina reclamei filmului. Și cu toate că noua producție ar urma să aibă premiera în a doua jumătate a anului 1993, în jurul ei plutește un mister total. Schwarzenegger a adoptat tactica de „promotion" deprinsă de la Bobby Zarem, adică „stârnește curiozitatea, dar nu divulga nimic". Așa că, deși s-au plătit sume fabuloase pentru ca numele filmului și al lui Schwarzenegger să fie trecute pe naveta „Columbia" la cel mai recent zbor planificat al ei, despre subiect și despre realizare nu se știe aproape nimic. Evident, presa face tot felul de speculații. În mod sigur însă, toate elementele furnizate spun doar atâta cât să sporească și mai mult curiozitatea. Arnold joacă în „The Last Action Hero" rolul unei vedete de film de acțiune care este înfruntat într-un mod incredibil de un bătrân de 75 de ani. Se mai știe că muzica aparține celebrei formații „Megadeth". Restul e tăcere...

Se zvonește însă că Schwarzenegger intenționează să se implice în cinematografie și ca producător. Se dau ca sigure câteva titluri de filme cu Bruce Willis – dar ce poate fi sigur într-o lume atât de frământată ca aceea a cinematografului? Bârfele spun că Arnold ar fi zgârcit. Că ar face multe lucruri

numai pentru bani. Că a acceptat să apară într-o reclamă japoneză dubioasă, pe post de zeitate învesmântată într-o tunică aurie, numai ca să-și mai umfle contul din bancă cu încă un milion. Se spune că și-a concediat bucătarii din lanțul de restaurante de lux pe care le posedă împreună cu Silvester Stallone și Bruce Willis – numai pentru că făceau fripturile prea mari... Se spune chiar că a fost văzut în același timp la Jocurile Olimpice de la Barcelona și la reședința familiei Kennedy de la Hyannis Port...

Dar tot ce se zvonește, – real sau nu, posibil sau nu – demonstrează un singur lucru cert, incontestabil, verificat: Arnold Schwarzenegger a intrat definitiv în conștiința oamenilor. A reușit să arate cât de departe poți ajunge atunci când crezi în muncă, în perseverență, în reclamă și – mai ales – în tine însuți!

EPILOG

„Singurele mele fantasme privesc viitorul. Am o mare capacitate vizionară! Nu pentru că mi-aș propune să mă gândesc unde voi ajunge peste zece ani. Pur și simplu mă înconjoară viziunile și mă las în voia lor. Probabil că întotdeauna m-am lăsat condus mai mult de fantasmele mele decât de deciziile conștiente..."

ARNOLD SCHWARZENEGGER

Los Angeles, anul 2003. Pământul nu s-a schimbat prea mult. În orice caz, nu atât de mult pe cât ar fi așteptat vizionarii. Viciile omenești – minciuna, ipocrizia, invidia, lenea, ș.a.m.d. – au rămas și ele neschimbate. Ba unele chiar s-au perfecționat și s-au adaptat (ar fi destul dacă am pomeni evaziunea fiscală...). Însă, spre bucuria optimiștilor, au mai rămas și câteva calități. Munca, de exemplu, perseverența, încrederea justificată în forțele proprii și – de ce nu? – chiar știința de a reuși.

Undeva, în grădina unei vile care se zărește printre copaci, un domn care arată nemaipomenit – ca un fost culturist – și care se mișcă nemaipomenit – deși are tâmplele argintii – aleargă pe un teren de tenis, încercând să reziste atacurilor unor adolescente superbe, care joacă amândouă împotriva lui. De pe margine îi privește o femeie minunată; are un aer ușor superior și îngăduitor față de eforturile bărbatului, căci știe foarte bine că el n-a reușit s-o învingă niciodată. Deși este un mare campion, tenisul nu e, totuși, punctul lui forte. Și nici nu mai are timp să ia cele o mie de lecții despre care spunea, pe vremuri, că i-ar fi de-ajuns ca să-l transforme într-un vesnic câștigător...

El este, însă, câștigător în alte domenii. Este actorul cel mai bine plătit din lume, al cărui succes este garantat și care joacă doar în filmele care corespund convingerilor lui intime. Este producătorul celor mai de succes filme din ultimii zece ani, cel care a lansat un număr important de vedete, până atunci nume

necunoscute. Este un mare specialist al reclamei, pe care doar moralitatea și simțul dreptății, deprins în timpul copilăriei sale europene, îl împiedică să impună publicului subproduse. Pentru că, altminteri, priceperea i-ar permite să vândă orice! Este omul om de afaceri al deceniului, cel căruia fiecare dolar investit îi mai aduce încă alți doi dolari, deși își plătește impozitele și respectă legile cu strictețe! Pentru el nu contează banii sau gloria, contează doar să semene cu imaginea ideală pe care lumea întreagă și-a făcut-o despre el. Doar dintr-o eroare nu este Președintele Statelor Unite: legea nu permite participarea la cursa prezidențială decât celor născuți pe teritoriul Statelor Unite... Este, în schimb, omul cel mai puternic, dar și cel mai bun din lume: Arnold Schwarzenegger!

Și undeva, într-o localitate oarecare din vasta întindere a SUA, un puști minunat, sănătos și ambițios (chiar dacă mai face inofensive șotii copilărești...) a descoperit puterea magică a culturismului și se antrenează zilnic. Nici un Terminator nu-l amenință... El va deveni totul, chiar și președintele Statelor Unite. Pentru că el știe cine trebuie să fie modelul lui: nimeni altul decât Arnold Schwarzenegger!

Dacă suntem cu adevărat vizionari, trebuie să recunoaștem că numai așa se vor petrece lucrurile în anul 2003...

FILMOGRAFIE

I. FILME

1. „Hercules in New York" *(Hercule la New York)*
SUA 1970
Regia – Arthur Allan Seidelman. Producția – Ralf Industries (Aubrey Wisberg). Muzica – John Balamos. Scenariul – Aubery Wisberg.

Interpreți: Arnold Strong (= Arnold Schwarzenegger: Hercule), Arnold Stang (Pretzie).
Durata – 91 minute (OF/DF), 94 minute (versiunea americană pentru TV)

Titluri originale alternative: „Hercules – The Movie" (durata – 82 minute); „Hercules Goes Bananas" (durata – 75 minute)

În Olimp, semizeul Hercule are o purtare teribil de lipsită de respect, aducându-l pe Zeus, tatăl său, în situația de a-l expedia cu un fulger pe Pământ, printre muritori. Hercule aterizează tocmai în Atlantic, unde, din fericire, este pescuit de un cargobot. Dar semizeul nu știe ce înseamnă nici recunoștința, nici umilința, așa că refuză cu încăpățânare, sistematic și chiar arțăgos, să participe alături de marinari la spălatul punții, invocând natura sa divină. La bord se stârnește o încăierare, dar

până la urmă Hercule reușește să ajungă în portul New York. Acolo îi întâlnește pe măruntul vânzător de covrigi Pretzie, care, nu întru totul dezinteresat, se oferă să-i arate orașul. Apoi pe un teren de sport din Central Park, îi cunoaște pe frumoasa Helen și pe tatăl ei, profesorul. Hercule se descotorosește destul de ușor de prietenul Helenei, devenindu-i chiar el partener. În timpul unei plimbări nocturne cu trăsura, o salvează de atacul fioros și neașteptat al unui urs scăpat din cușcă. Datorită staturii, musculaturii și, nu mai puțin, a darurilor sale semizeiești, Hercule ajunge un renumit luptător. Pretzie simte repede în aer mirosul afacerii rentabile și se erijează în manager. Semnează un contract cu o bandă de gangsteri. Dar între timp în Olimp s-a hotărât pedeapsa pentru Hercule: Zeus a decis să-l exileze pe fiul său pentru o sută de ani în infernul lui Pluto. De partea sa este și zeița Nemesis, care are datoria să ducă la îndeplinire condamnarea. Hera, soția lui Zeus, intrigantă ca de obicei, reușește să modifice ordinul și face în așa fel încât lui Hercule i se servește un praf fermecat, care-i fură puterile divine. Pluto este hotărât ca, alături de Hera, să ducă până la capăt pierzania eroului, așa că, înaintea unui concurs de haltere pariază o sumă mare împotriva lui Hercule. Devenit muritor, semizeul pierde concursul. Urmează o spectaculoasă cursă de urmărire, între mașini și o trăsură trasă de vaci; Hercule reușește să scape și se refugiază într-un depozit. Gangsterii sunt însă hotărâți să-i facă de petrecanie lui Hercule, ca și tovarășilor săi. Eroul îi cheamă în ajutor pe frații săi, Atlas și Samson. Între timp, în Olimp, Zeus a descoperit planul infam al Herei și brusc mărinimos, îi redistribuie lui Hercule puterile divine. Apoi Zeus însuși descinde pe Pământ, căci i se pare că planeta a devenit teribil de amuzantă.

Thomas Roth / Detlef Hedderich (*Enciclopedia filmului fantastic*): „Datorită inadvertențelor din scenariu, a interpreților care joacă destul de naiv și nepriceput și, nu în ultimul rând, datorită muzicii parcă de flașnetă, care tot repetă aceleași trei acorduri, filmul emană o liniște care acționează forțat, aproape hipnotic asupra spectatorului, convingându-l o dată în plus de

experiențele din timpul școlii, și anume că legendele grecești sunt numai bune pentru adormit."

2. „The Long Goodbye" *(Rămas bun pentru vecie)*
SUA 1973
Regia – Robert Altman. Producția – United Artists/ Lion's Gate Films (Jerry Bick). Scenariul – Leigh Brackett, după romanul lui Raymond Chandler „The Long Goodbye" („Somnul de veci"). Muzica – John Williams; melodia „The Long Goodbye" de John Williams și Johnny Mercer.

Interpreți: Elliot Gould (Philip Marlowe), Arnold Strong (= Arnold Schwarzenegger) – Jack Knight.
Durata – 113 minute (OF), 112 minute (DF)

Ecranizarea modernizată a celebrului roman al lui Raymond Chandler, pe care critica a primit-o în mod diferit. Detectivul particular Philip Marlowe încearcă să lămurească presupusa sinucidere a prietenului său Terry Lennox. Arnold Schwarzenegger joacă un rol episodic, remarcându-se în special prin aceea că îi dă un pumn lui Elliot Gould. Arnold îl interpretează pe bătăușul șefului gangsterilor, Marty Augustine, care se simte înșelat la bani de Lennox.

Robert Altman: *(„The Movie Time")* „Arnold Schwarzenegger era un tip destul de plăcut. Nu s-a înghesuit deloc în lumina rampei, așa cum făceau alții. Iar eu nu m-am gândit nici o clipă că va avea vreodată un succes atât de mare. De altfel, nici pe Jack Nicholson nu l-am crezut în stare, la vremea lui."

3. „Stay Hungry" *(Rămâi flămând* sau *Mr. Univers)*
SUA 1976
Regia – Bob Rafelson. Producția: United Artists (Harold Schneider, Bob Rafelson). Scenariul – Charles Gaines, Bob Rafelson. După romanul lui Charles Gaines. Muzica: Bruce Longhorne, Byron Berline.

Interpreți: Jeff Bridges (Craig Blake). Arnold Schwarzenegger (Joe Santo).
Durata: 102 minute

Alabama, în sudul Statelor Unite. După moartea părinților săi, Craig Blake rămâne unic moștenitor al unei averi importante. El este contactat de niște traficanți de terenuri, care vor să-l convingă să cumpere și apoi să dărâme o mică sală de antrenament sportiv, aflată pe un teren de pe care se pot scoate bani mai buni. Craig Blake merge să discute condițiile afacerii cu proprietarul sălii, Thor Erickson. Cu acest prilej îl cunoaște și pe Joe Santo, un culturist austriac care se antrenează în sala cu pricina în vederea participării la concursul „Mr. Univers". Craig și Joe se împrietenesc. Fosta prietenă a lui Santo, Mary Tate, se îndrăgostește de Craig. Este din ce în ce mai clar că Blake nu mai este interesat acum de afacerea plănuită inițial și că nu mai dorește să cumpere și să dărâme mica sală de sport. Speculanții de terenuri se hotărăsc să acționeze singuri și, într-o noapte pun să se demoleze sala. Dar Blake intervine și preîntâmpină dezastrul, obținând astfel și încrederea lui Erikson. La o petrecere se provoacă un scandal. Dezamăgită, Mary se desparte de Blake, pentru că acesta a permis ca prietenul lor Joe să fie batjocorit de restul invitaților. Între timp, speculanții, care nu au abandonat ideea de a obține terenul cu sala de sport, iau legătura cu Erickson și îl conving că vor să-l facă managerul unui club de masaj, apoi îl lasă pe mâna a două prostituate care au „sarcina" să se ocupe de el. Între timp, concursul pentru „Mr. Univers" este în plină desfășurare într-un mic orășel din Sud. În timp ce Joe Santo își adjudecă titlul suprem, Erickson, complet beat, o violează pe Mary Tate, în camera căreia intră întâmplător. Alarmat de fată, Blake sosește la fața locului și se încaieră cu atentatorul. Sosește în sfârșit poliția, Erickson este arestat. Santo se întoarce învingător în Alabama și, împreună cu Blake, preia conducerea sălii de antrenament. Speculanții sunt avertizați să nu mai spere și să nu mai încerce nimic, pentru că hotărârea celor doi este fermă: acolo va rămâne o sală de sport!

Rüdiger Hamachen *(Magazin):* „Contrastul între provincialismul statelor americane din Sud, între tradițiile lor îngăduitoare și apariția unei noi generații, care tinde spre o viață mai liberă, mai lipsită de convenții, iată ceea ce face farmecul filmului, care oscilează între satiră și critică socială"

Mark Le Fanu *(American Directors):* „În loc să vedem adevărul curat, vedem goliciunea prezentată ca o metaforă și din această cauză o imagine atât de monolitică a lumii riscă, tratată astfel, să se transforme și să capete sensuri contradictorii. Nu pare să existe vreun adevăr special în figura și gesturile culturistului interpretat de Arnold Schwarzenegger; întreaga problemă este complet transparentă și ironică, așa cum trebuie să fie de fapt arta. În timp ce Rafelson este de acord cu conținutul și mesajul rolului interpretat de Schwarzenegger, făcându-l pe omul de afaceri Blake să accepte, în final, inițiativa pro-sport a lui Joe Santo, această poziție este contrazisă de imagine și de paralelele posibile între diferite imagini. În cadrul tematicii propriu-zise, totul rămâne neutru și misterios."

4. „Pumping Iron"
SUA 1977
Regia – George Butler, Robert Fiore. Producția – White Mountain Productions (George Butler, Jerome Gary). Scenariul – George Butler, Charles Gaines. Muzica – Michael Small.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger, Lou Ferrigno...
Durata – 85 minute

Film documentar: antrenamentul lui Arnold Schwarzenegger pentru concursul „Mr. Olimpia 1975". Schwarzenegger este deja o mare vedetă în lumea culturismului. Titlurile câștigate de el l-au transformat într-o legendă vie. Oamenii se întreabă cum trăiește, cum se antrenează marele campion. Filmul încearcă să dovedească – dacă mai era nevoie – că un campion ca Arnold este un om obișnuit, deosebit de ceilalți doar printr-un volum enorm de muncă și printr-o voință puternică. Arnold

Schwarzenegger este prezentat la antrenamente, în plin efort – fără însă a-și trăda „secretele" stilului de lucru – în clipele de răgaz, la masă sau îngăduindu-și momente de relaxare. Dar concursul presupune mai mult decât simplul antrenament, presupune o strategie și o pregătire a publicului, adică un aspect publicitar. Arnold Schwarzenegger pozează unui fotograf – muncă la fel de grea și de solicitantă ca și cea de la antrenamentele de forță. Ba, mai mult, organizează niște apariții de binefacere la închisoarea din Terminal Island, spre deliciul nedisimulat al deținuților. Îl cunoaștem și pe adversarul principal al lui Schwarzenegger, Lou Ferringo, un uriaș de aproape doi metri și 130 de kilograme. Competiția dintre ei începe înaintea concursului propriu-zis, cu replici și contra-replici în presă și apoi cu provocările de la vestiare. În final, așa cum de altfel era de așteptat, Arnold Schwarzenegger câștigă titlul fără vreun efort deosebit.

Vance Hillmann, *(Bees' Cinema):* „Filmul îi aduce lui Schwarzenegger (care este în propriul său rol, în mod neașteptat, un actor mai slab decât în cel al lui Joe Santo, culturistul interpretat în producția anterioară), o publicitate pe care și-o dorea de mult. În urma succesului repurtat, Arnold Schwarzenegger accede într-o lume nouă, cea a «puternicilor» și a «importanților» societății."

5. „The Villain" *(Ticălosul* sau *„Cactus-Jack")*
SUA 1979
Regia – Hal Needham. Producția – The Villain Company. Scenariul – Robert G. Kane. Imaginea – Bobby Byrne (Metrocolor)

Interpreți: Kirk Douglas (Cactus – Jack Slade), Ann-Margret (Charming Jones), Arnold Schwarzenegger (Schönchen Fremder)...
Durata – 89 minute.

Vestul sălbatic. După un atac nereușit asupra băncii, Cactus-Jack-cel-rău ajunge la închisoare. Aici este contactat de Avery Simpson, proprietarul unei mine bogate, care îi propune să-l ajute să scape, cu condiția să îndeplinească misiunea pe care i-o

încredințează. De voie-de nevoie, Cactus Jack acceptă propunerea lui Simpson. Afacerea constă în a o ușura de bani pe frumoasa Charming Jones. Aceasta are respectivii bani tot de la Simpson, care a cumpărat mina de la tatăl fetei și acum se preface că vrea să-și plătească datoria, contând însă pe faptul că, așa cum s-au înțeles, Cactus-Jack va recupera suma. Singura problemă constă în aceea că frumoasa este păzită de un cowboy cam țeapăn și cu nume ciudat – Schönchen Fremder. Cactus-Jack încearcă tot felul de trucuri ca să-și atingă țelul și eșuează de fiecare dată nu atât din pricina acelui cowboy, cât din faptul că mereu cade în capcana propriilor sale șiretlicuri. Faimosul Cactus se dovedește un ins păgubos: fie revolverul său este golit chiar înainte de atac, fie peste el se prăbușește o stâncă, fie se păcălește cu tunelul desenat de el însuși pe peretele muntelui. Nici Charming Jones nu are mai mult noroc: încearcă să-l seducă pe Schönchen Fremder, dar de fiecare dată știința ei de seducătoare se lovește de naivitatea ului toare a cawboy-ului. După toate aceste încercări nereușite de a depăși un adversar care de fapt nu există sau care, dacă există, de fapt nu îi este împotrivește, în final, după o urmărire sălbatică, așa ca pe vremurile bune ale western-urilor cu indieni, Cactus-Jack îi capturează pe cei doi într-o căsuță de la marginea drumului. Din nou dă să tragă cu revolverul și din nou acest lucru se dovedește imposibil: Charming Jones i se aruncă direct în brațe, sătulă de naivitatea lui Fremder.

Josef Schnelle *(Magazin):* „Comedia își trage umorul din procedeul «mereu căzutului în cap», care i se aplică personajului lui Kirk Douglas. Dar această bucată dramaturgică se repetă de mult prea multe ori și totul pare mai degrabă plicticos... Arnold Schwarzenegger nu știe nici el cum să ajute mai bine filmul și atunci uzează mereu de un rânjet preocupat".

6. „Conan the Barbarian" *(Conan barbarul)*
SUA 1982
Regia – John Milius. Producția – Dino de Laurentiis. Scenariul – John Milius, Oliver Stone, după personajele lui Robert E. Howard. Imaginea – Duke Callaghan. Muzica – Basil Poledouris.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Conan), James Earl Jones (Thulsa Doom), Max von Sydow (König Osric), Sandahl Bergman (Valeria), Ben Davidson (Rexor)...
Durata – 129 minute.

Suntem într-un trecut teribil de îndepărtat, în plin timp de legendă. Atlantida abia s-a scufundat. O ceată fără căpătâi de oameni neîndurători, conduși de diabolicul Thulsa Doom, hălăduind în căutarea secretului unui aliaj metalic cu proprietățile oțelului din zilele noastre, ajunge într-o țară nordică. Cimmeria – acesta este numele țării – este un ținut friguros, înghețat, bântuit de viscole. Oamenii lui Thulsa Doom omoară fără milă și fără motiv locuitorii unui sătuc cimmerian. Doar câțiva copii reușesc să supraviețuiască măcelului; ei sunt luați de războinicii și duși în sud. Supuși unor munci silnice, neîngrijiți, extenuați, copiii mor unul după altul. Supraviețuiește doar micul Conan, un băiat a cărui mamă a fost decapitată sub ochii lui de însuși Thulsa Doom. Ani în șir, Conan pune în mișcare cu propriile brațe roata unei mori. Timpul trece și el ajunge un bărbat voinic și puternic. După ce participă, în arenă, la câteva lupte pe viață și pe moarte, Conan reușește să-și câștige libertatea. Obsedat de amintirea măcelului la care fusese martor în copilărie, el are un singur gând: să-și răzbune mama și să-l pedepsească pe Thulsa Doom. Dar până să-l găsească pe acesta, va mai avea de înfruntat multe întâmplări. Pornit la drum în căutarea dușmanului său, Conan face rost de o sabie, eliberează o vrăjitoare și se împrietenește cu Subotai, un mongol în care găsește un minunat tovarăș de călătorie. Amândoi se hotărăsc să-și încerce norocul în țara regelui Osric din Zamova. Acolo se aliază cu Valeria, conducătoarea proscrișilor, și pornesc cu toții într-o mare expediție de pradă. Osric îi capturează, dar le promite celor trei libertatea în cazul în care ar reuși s-o scape din ghearele lui Thulsa Doom pe fiica sa, Yasimina. Aflăm despre Thulsa Doom că între timp a devenit conducătorul temutului trib al șerpilor... Conan pătrunde mascat în templul acestora, dar este descoperit și lăsat captiv, hrană vulturilor. Valeria și Subotai îl recuperează și un vrăjitor reușește, cu mijloace magice, să-l readucă pe Conan la

viață. Urmează marele atac asupra lui Thulsa Doom, care rezistă foarte bine. Totul devine un adevărat măcel, Yasimina este într-un târziu salvată, dar o săgeată a „șerpilor" o omoară pe Valeria. Conan are acum încă un motiv – dacă mai era nevoie – să dorească a se răzbuna pe Thulsa Doom. O pradă pe Yasimina tatălui ei și se decide să acționeze singur – acum sau niciodată! – refuzând chiar și ajutorul lui Subotai. Conan pătrunde din nou în templul de marmură al șerpilor, pe care îl incendiază, după ce mai întâi îl decapitează pe Thulsa Doom, răzbunându-și mama. Deci totul se terminã crud, dar cu bine.

Wayne Shart (*Monthly Film Bulletin*): „Filmul face parte din categoria poveștilor dinamice și de acțiune, dar, dacă e să-l judecăm după acest criteriu, atunci putem spune că este ucigător de plicticos. Pretențiile mitologice sunt mari și, totmai de aceea, hilare. Conan se răzbună ca Oedip – sau cel puțin așa vor să ne facă să înțelegem realizatorii peliculei – și suferă aidoma lui Hristos, dar nu putem fi convinși căutați de puțin că încărcătura emoțională justifică – altfel decât în tonalitate burlescă – pretențiile acestor similitudini. Toate artificiile provocând susmentionatele analogii nu reușesc să-i confere personajului interpretat de Schwarzenegger vreo profunzime demnă de luat în seamă."

Detlef Hedderich/Thomas Roth (*„Magazin"*): „În filmul «Conan the Barbarian» se evidențiază o serie de spaime primare (frica de sine însuși, ca și frica de superioritatea unui adversar), care se contopesc cu potența sexuală într-un singur act de forță, actul uciderii celuilalt ca act de purificare și de autoapărare. În urmă rămâne doar o lume cuprinsă de flăcări".

7. „Conan the Destroyer" *(Conan distrugătorul)*
SUA 1984
Regia – Richard Fleischer. Producția – Dino de Laurentiis Corporation. O producție Edward R. Pressman. Scenariul – Gerry Conway, Roy Thomas; după personajele create de Robert E. Howard. Imaginea – Jack Cardiff. Costume – John Bloomfield. Muzica – Basil Poledouris.
Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Conan), Grace Jones (Zula), Wilt Chamberlain (Bombaata), Mako (Akiro), Tracey

Walter (Malak), Sarah Douglas (Regina Taramis), Olivia D'Abo (Prințesa Jehnna), Pat Roach (Toth-Amon)...
Durata – 101 minute

Noi peripeții îl așteaptă pe puternicul și indestructibilul Conan. Jehnna, nepoata reginei Taramis cea rea, are de îndeplinit o misiune deosebit de periculoasă. Taramis se hotărăște să-l convingă pe Conan să-i ajute nepoata, dat fiind renumele de viteaz al acestuia. Astfel îi promite că, dacă o va însoți în aventură pe Jehnna, ea, Taramis, o va învia pe Valeria, iubita lui Conan, și îi va reda astfel fericirea pierdută. Conan este de acord. Misiunea constă în a lua din castelul vrăjitorului Amon-Toth cheia magică a unui cavou în care se află un corn împodobit cu pietre prețioase. De acest corn are nevoie Taramis, pentru că el are puterea de a-l învia pe zeul adormit Dagoth. Conan și Jehnna, însoțiți de Malak și uriașul Bombaata, pornesc la drum, fără ca eroul nostru să bănuiască vreo clipă că Bombaata a fost însărcinat de Taramis să-l lichideze după ce își va fi îndeplinit misiunea. Drumul este plin și el de peripeții; Conan îl salvează pe vrăjitorul Akiro din mâinile canibalilor, apoi o eliberează pe Zula, o bandită căzută pradă furiei locuitorilor unui sat. Cu toții ajung la castelul lui Toth-Amon. Conan îl învinge pe vrăjitor în duel; oamenii lui Bombaata încearcă să-l lichideze, dar Conan iese învingător și din această încercare. Singura care știe însă unde este cavoul cu pricina e Jehnna, care cu câtva timp înainte fusese închisă acolo, deoarece era destinată să-i fie fertilă lui Dagoth. Dar ea nu poate să ceară pedepsirea lui Bombaata pentru „atentatul" împotriva lui Conan, pentru că uriașul este cel care, odinioară, reușise s-o răpească din ghearele vrăjitorului. Jehnna îi conduce la cavou și prețiosul corn este găsit. Dagoth reînvie.

Ceata eroilor noștri se reîntoarce la castel, dar, surpriză: Dagoth a ucis-o pe Taramis și a transformat palatul în cenușă. Are loc o luptă pe viață și pe moarte. Conan reușește în sfârșit să smulgă de pe fruntea zeului cornul fermecat și Dagoth se preface într-un morman de cioburi. Din nou totul s-a terminat cu bine. Prințesa Jehnna devine regină. Akiro este numit vrăjitorul curții, Zula – comandantul pazei, iar Malak – nebunul curții. Noua regină este gata să-l răsplătească din belșug pe Conan, simțim chiar că ar dori să împartă cu el tronul și patul.

Dar Conan, îndrăgostit încă de Valeria, încalecă pe calul său și pleacă, așa cum îi stă bine oricărui cavaler rătăcitor.

Peter Gaschler *(Heyne SF – Magazin):* „Cu tot dinamismul acțiunii și în ciuda momentelor de umor, predomină impresia îndeplinirii unei îndatoriri de rutină. Construcțiile sunt mai degrabă sărace, destul de geometrice, deseori lipsite de fantezie. Trucajele sunt ușor de recunoscut și măresc senzația de artificial. Chiar și invenția cea mai spectaculoasă – cabinetul cu oglinzi al lui Toth-Amon – nu este în realitate decât o pălărie veche întoarsă pe dos, căci apariția magicianului este extrasă din «Moartea roșie» a lui Poe și aduce bine aminte de «Doamna din Shanghai» a lui Orson Wells."

Peter Weis *(Bravo):* „Filmul își dorește să concureze marile legende, dar nu ajunge să aibă în nici un caz amploarea acestora. Distracția de moment înlocuiește mitologia. Dimensiunea mega este străvezie, însă. Intriganta regină Taramis încearcă să aminteacă, măcar prin nume, de Tamora, eroina lui Shakespeare din «Titus Andronicus», dar rămâne doar un proiect palid de „femeie-viperă". Luptele sunt nesângeroase și devin spectaculoase mai ales prin prezența impunătoare a lui Arnold Schwarzenegger. Eroul are, din fericire, umor. El nu joacă un supraom și reușește să ne convingă că poate este mai bine așa."

Hans Messias *(Magazin):* „Conan dovedește că poate fi și comic, devenind în consecință mai puțin un erou cosmic cât un lăudabil strămoș al lui Indiana Jones."

8. „The Terminator" *(Terminator)*
SUA 1984
Regia – James Cameron. Producția – Cinema 84, Pacific Western Production. Imaginea – Adam Greenberg. Scenariul – James Cameron, Gale Ann Hurd. Dialoguri – William Wisher jr. Efecte speciale – Fantasy Film II Effects, Leslie Huntley. Muzica – Brad Fiedel.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Terminator), Michael Biehn (Kyle Reese), Linda Hamilton (Sarah Connor), Paul Winfield (Traxler), Lance Henriksen (Vukovich), Rick Rossovich (Matt), Bess Motta (Ginger), Earl Boen (Silberman),

Shawn Schepps (Nancy), Franco Columbu (Terminator în viitor)...
Durata – 107 minute

„Los Angeles, anul 2029. Mașinile războiului se ridică din cenușa focului nuclear. Bătălia lor pentru distrugerea omenirii a durat zece ani. Dar ultima înfruntare nu va avea loc în viitor. Ea se va consuma aici și acum, în prezentul nostru. În această noapte..."

Los Angeles, anul 1984, ora 1,52 dimineața. Un oraș supradezvoltat, murdar; gunoaie, derbedei, beției. Brusc, cerul se umple de fulgere enorme; la lumina lor se materializează un uriaș. Acesta brutalizează și sperie trei punk-iști, furându-le hainele. Pe o altă stradă, ceva mai târziu, se materializează încă o apariție, un bărbat gol – Kyle Reese – care și acesta fură hainele de care are nevoie. Apoi, foarte grăbit, caută într-o carte de telefon o adresă. Află că persoana care îl interesează este o anume Sarah Connor.

Între timp, uriașul și-a făcut apariția într-un magazin de arme; i se prezintă o serie de arme automate, alege una anume și apoi îl omoară pe proprietarul magazinului. A luat și el din cartea de telefon adresele celor trei persoane cu numele de Sarah Connor; ajunge la prima și o ucide cu sânge rece. Poliția este alertată și începe urmărirea. Fără succes, însă, căci uriașul o ucide în aceeași manieră și pe a doua Sarah Connor. După această nouă crimă, detectivul Traxler înțelege că și cea de-a treia persoană cu numele Sarah Connor este în pericol și încearcă s-o avertizeze printr-un anunț în cadrul programului de știri de la televizor. Sarah vede anunțul și află la telefon că trebuie să se ascundă de urmăritorul ei, despre care poliția bănuiește că ar fi Reese. Sarah fuge de acasă și se refugiază în discoteca „Tech Noir". Între timp, uriașul pătrunde în locuința ei și o omoară pe prietena lui Sarah și pe iubitul acesteia, convins fiind că și-a terminat misiunea ucigașă. Dar un telefon alarmat al lui Sarah o dă de gol și ucigașul pleacă în căutarea ei la „Tech Noir". Pătrunde în discotecă, dar Reese ajunge și el acolo și o salvează în ultima clipă pe Sarah. Fug amândoi, urmăriți de străinul care pare indestructibil și care este, la rândul lui, urmărit de poliție. Sarah, înnebunită de frică, este în pragul

unei crize de nervi. Nu înțelege deloc ce se întâmplă și nici de ce ar fi dorit cineva s-o ucidă pe ea, o chelneriță oarecare. Reese încearcă s-o convingă că tot ceea ce se petrece își are explicația în viitor; uriașul urmăritor este un „Terminator", adică un Cyborg de model Cyberdyne Systems 101, care are misiunea să o omoare. Terminatorul și Reese fac parte din același viitor, un viitor posibil, în care un război atomic declanșat de computerele unui sistem de apărare ar distruge aproape întreaga omenire și ar aduce la putere roboții și mașinile. Oamenii urmează să ajungă sclavi și ar muri în sclavie dacă nu ar exista un anume John Connor, un rebel care provoacă răsturnarea situației. Având capacitatea de a întrezări viitorul, roboții au hotărât să trimită în trecut un Terminator, care s-o ucidă pe Sarah Connor, mama viitorului John Connor, încă înainte de nașterea acestuia, și să împiedice astfel ca rebeliunea să aibă loc. Adică să schimbe retroactiv viitorul. Lui Sarah îi vine greu mai întâi să-l înțeleagă, apoi să-l creadă pe Reese. Dar Terminator îi depistează pe fugari și atunci femeia înțelege că trebuie să aibă încredere în bărbatul de lângă ea.

Urmează o urmărire și o confruntare spectaculoasă, în care sunt amestecați cei doi, Terminator și poliția. Totul se încheie cu o învălmășeală grozavă și teribil de spectaculoasă, dar Terminator reușește să scape. Deși avariat, el este în stare să-și repare modulele distruse. Poliția îi ia pe Sarah și pe Reese, încercând să le acorde protecție, dar în același timp suspectându-i de nu-se-știe-bine-ce. Reese este interogat de un psiholog al poliției, care nu pricepe și nu crede o iotă din ce aude și îl taxează repede drept nebun. Dar certitudinile psihologului nu durează mult, căci Terminator pătrunde în sediul poliției și are loc o înfruntare care lasă totul într-o baie de sânge. Sarah și Reese reușesc să se refugieze într-un motel izolat. Este prima dată când au un răgaz mai liniștit. Reese povestește despre viitorul său și despre o imagine a lui Sarah din viitor, de care el s-a îndrăgostit. Petrec noaptea împreună. A doua zi, Sarah o sună pe mama ei, să o asigure că e O.K. și că nu trebuie să fie îngrijorată. Dar la celălalt capăt al firului se află Terminator, cu voce schimbată, care află astfel adresa fugarilor. Cei doi reușesc să scape din nou. Terminator îi urmărește cu o autocisternă. La capătul unor peripeții, Reese reușește să arunce în aer mașina uriașului. Fugarii se

îmbrățișează, bucuroși că au scăpat, însă din flăcări se ridică o figură înspăimântătoare: pielea Terminatorului a ars, dar structura lui metalică a rămas intactă și periculoasă. Monstrul îi urmărește pe cei doi prin halele enorme ale unei fabrici. Riscându-și viața, Reese reușește să-l arunce în aer. Dar chiar și resturile, chiar și părțile componente dezmembrate ale Cyborg-ului continuă s-o urmărească pe Sarah. Ea ademenește resturile lui Terminator sub o presă și le strivește, transformându-le într-o masă de metal.

Aventurile s-au terminat de câtva timp. Sarah, ceva mai îmbătrânită, trage la o stație de benzină din Mexic. Un băiețel îi atrage atenția că va veni o furtună mare. „Știu", răspunde Sarah, și continuă să se îndrepte spre munți. Sfârșit.

Ursula von Keitz (*Enciclopedia filmului fantastic):* „Privit superficial, filmul lui Cameron este un *thriller* de acțiune foarte captivant, care nu-i îngăduie spectatorului nici un răgaz, pe întreaga sa durată. Mai bine de trei sferturi din film îl reprezintă urmăriri palpitante cu mașini, împușcături nocturne în Los Angeles, un oraș care pare dezolant și murdar: pe străzi bântuie derbedei beți, oameni săraci și oameni fără adăpost; sunt folosite buldozere imense care pot fi identificate cu acele tancuri de luptă monstruoase ce domină scena în secvențele de viitor. [...] În structura sa narativă, filmul urmărește în esență mitul biblic de bună-vestire: Kyle, care la început cade pur și simplu din cer și descrie călătoria sa în timp ca «o a doua naștere» dureroasă, se transformă, în desfășurarea filmului, din «înger păzitor» în «înger vestitor» pentru Sarah. El îi prooroc ește că va deveni mama unui bărbat care are neîndoielnic trăsăturile unui Mesia și care – lucru foarte semnificativ – nu apare niciodată în film."

John K. Farber (*Movie Time):* „Cameron reușește să facă un film dinamic, oprindu-se însă cu o clipă înainte de a deveni obositor sau plicticos; reușește un film destept, fără să complexeze pe nimeni; reușește să transmită un minunat mesaj umanist fără să învinovățească pe nimeni și, mai ales, fără să-ți lase impresia obositoare că ai de-a face cu un film la care trebuie să te încrunți ca să dovedești că înțelegi."

Gert Berghoff *(Kölnische Rundschau):* „Realizarea este formidabilă. Pe lângă punerea în scenă plină de mișcare, camera

lui Adam Greenberg strălucește printr-o perfecțiune rar întâlnită în tehnica luminilor. Chiar și puternicul Arnold Schwarzenegger, fost *Mr. Univers,* se dovedește interpretul ideal, poate tocmai fiindcă în interiorul său și el este făcut numai din oțel."

9. „Red Sonja" *(Sonia cea roșie)*
SUA 1985

Regia – Richard Fleischer. Producția – Dino de Laurentiis; pentru MGM/UA (Christian Ferry). Scenariul – MacDonald Fraser, Clive Exton. După personajele create de Robert E. Howard. Imaginea – Giuseppe Rotunno (Technovision, Technicolor). Decoruri – Frank J. Urioste. Costume – Danilo Donati. Machiaj – Rino Carboni. Efecte speciale – John Stirber. Muzica – Ennio Morricone. Arte marțiale – Kiyoshi Yamazaki, Ernie Reyes sr.

Interpreți: Brigitte Nielsen (Red Sonja), Arnold Schwarzenegger (Kalidor), Sandhal Bergman (Gedren), Paul Smith (Falkon), Ernie Reyes jr. (Printul Tarn), Ronald Lacey (Ikol), Pat Roach (Brytag), Terry Richards (Djart), Janet Agren (Varna), Donna Osterbuhr (Kendra)...
Durata – 89 minute.

Gedren, regina cea feroce și criminală, omorând în stânga și în dreapta, o lasă orfană de amândoi părinții și pe tânăra Sonia. Dorind să o consoleze de ireparabila pierdere, tinerei i se arată un duh care o vrăjește și o face să devină invincibilă în lupta cu sabia. Sonia este o vreme ocupată să-și încerce noile calități și proaspăt obținuta armă în lupte de antrenament cu un maestru spadasin, uitând pentru câtva timp că jurase să-și răzbune moartea părinților. Dar ticăloasa Gedren nu pierde timpul: ea trece prin foc și sabie un templu în care se afla adăpostit un talisman cu puteri magice și fără obiectul vrăjit. Din masacrul de la templu nu supraviețuiește decât sora Soniei, salvată de un străin care se numește Kalidor. Însă fericirea ei este scurtă, căci fata, atinsă de o săgeată otrăvită, moare. Sonia jură că de data asta se va răzbuna și pleacă la drum spre regatul lui Gedren. Trebuie să se grăbească, pentru că talismanul fermecat este vrăjit și, dacă ar primi destulă lumină, ar putea distruge întreaga omenire. Au mai rămas încă treisprezece zile până când piatra

va fi absorbit lumina de care are nevoie ca să-şi activeze fatalele însuşiri. Sonia nu ştie însă că Gedren grăbeşte proorocirea, ţinând talismanul într-o încăpere luminată de zece mii de lumânări.

În drumurile ei, Sonia dă peste un regat distrus de Gedren, ai cărui singuri supravieţuitori sunt tânărul prinţ Tarn şi Falkon, servitorul lui. Ceva mai târziu, îl înfruntă în duel pe vameşul Brytag, pe care-l învinge. Dar oamenii lui Brytag o iau prizonieră. Apare însă Kalidor, care o salvează. După ce Sonia îi salvează la rândul ei pe Tarn şi Falkon, capturaţi de bandiţi, ajung în sfârşit în Ţara Întunericului. Gedren cheamă, prin magie, o furtună care îi sileşte pe cei trei să se refugieze într-o peşteră unde îi aşteaptă un crocodil fioros. Sonia este din nou salvată de Kalidor, care se dezvăluie a fi Mare Cavaler. În locul unei îmbrăţişări de mulţumire, pudica Sonia îl provoacă pe Kalidor la o luptă prietenească cu sabia. Duelul se termină indecis, pentru că amândoi eroii se prăbuşesc, epuizaţi. Ei nu ştiu că timpul trece în defavoarea lor. Când ajung în sfârşit la castel, talismanul este aproape pe punctul de a distruge totul. Sonia o provoacă pe Gedren la luptă, o învinge, o ucide şi aruncă talismanul într-un lac de lavă. Omenirea scapă, dar castelul vrăjit al lui Gedren explodează şi se preface în praf şi pulbere. Tarn şi Falkon sunt fericiţi că vor putea începe reconstrucţia regatului lor. Iar sfioasa Sonia, după ce mai dezvăluie încă unele reţineri, consimte să-l îmbrăţişeze, în sfârşit, pe Kalidor.

Linda Rutherford (*Daily Views):* „Arnold Schwarzenegger şi Brigitte Nielsen nu reuşesc cu nici un chip să joace în acelaşi stil şi este greu să-ţi păstrezi impresia că ar juca măcar în acelaşi film. Ei se întâlnesc totuşi, pentru că uneori Sonia-Brigitte este în încurcătură şi, ca să vedem peripeţiile continuând, Kalidor-Arnold trebuie să rezolve situaţia.»Din fericire, datele fizice ale lui Schwarzenegger nu reuşesc să fie umbrite de carura – hai să-i zicem – «impresionantă» a danezei şi, cel puţin din acest punct de vedere, pelicula rămâne verosimilă."

Peter Gaschler (*Anul SF 1987):* „Forma filmului, preluată de la «Conan distrugătorul», este simplificată prin tratarea umoristico-satirică a subiectului, prin structurarea vizuală – şi anume prin folosirea unor fundaluri autumnale din afara Romei,

a unor costume extravagante şi a unor interioare iluminate natural – şi mai ales prin luptele cu săbii. Rămâne regretabil – şi este o urmare a simţului comercial al lui de Laurentiis – că monstruozitatea erei hiperboreale se regăseşte aici doar sub forma unor figuri pietrificate sau a unor schelete, elemente statice lipsite chiar şi de atracţia unor efecte speciale care să funcţioneze fie tehnic, fie dramaturgic."

10. „Commando"
SUA 1985

Regia – Mark L. Lester. Producţia – 20th Century Fox. O producţie Silver Pictures (Joel Silver). Scenariul – Steven E. de Souza. Imaginea – Matthew F. Leonetti (De Luxe). Decoruri – Mark Goldblatt, John F. Link, Glenn Farr. Costume – Bob Harris. Muzica – James Horner. Cântecul „We'll Fight for Love" de Andy Taylor şi Michael des Barres.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (John Matrix), Rae Dawn Chong (Cindy), Dan Hedaya (Generalul Arius), Vernon Wells (Bennett), James Olson (Generalul Kirby), David Patrick Kelly (Sully), Alyss Milano (Jenny).
Durata: 90 de minute

Trei crime deosebit de brutale se petrec una după alta sub ochii noştri: un cetăţean paşnic este împuşcat în plină stradă de către doi gunoieri, un vânzător nevinovat de automobile este călcat de o maşină, un pescar este aruncat în aer cu barcă cu tot. Aflăm că totuşi crimele nu sunt atât de întâmplătoare pe cât ar putea să pară şi că cei trei paşnici cetăţeni erau trei agenţi speciali. În faţa acestei acţiuni de forţă, CIA îşi ia măsurile de prevedere pe care le crede de cuviinţă, căutându-l pe singurul om care ar putea fi în stare să soluţioneze triplul asasinat. Este vorba despre veteranul John Matrix, un agent retras din activitate şi care acum duce la ţară o viaţă liniştită, împreună cu fiica sa de zece ani. Generalul Kirby îl contactează pe Matrix, încercând a-l determina să coopereze din nou cu CIA. La refuzul veteranului, generalul îl avertizează că este foarte posibil ca viitoarea victimă să fie chiar el. Într-adevăr, la puţină vreme după aceea are loc un atac armat asupra lui Matrix. Atacatorii o răpesc pe Jenny fiica lui. Orbit de furie, Matrix se

hotărăște să acționeze. După o urmărire tensionată, pune mâna pe răpitor, un fost luptător din Vietnam pe nume Bennet, care-i dă astfel capătul unui fir. Dar tocmai atunci Matrix este lovit și își pierde cunoștința. Când își revine, agentul este față în față cu Arius, fostul dictator militar al unei republici sud-americane. Acesta vrea să-și redobândească poziția pierdută și îl însărcinează pe Matrix să meargă la Val Verde și să-l asasineze pe președintele ales; prețul este viața fiicei sale. Șantajat în acest fel, agentul nu are altă alternativă decât să se lase instalat în avionul care ar trebui să-l ducă la Val Verde. „Îmi place de dumneata – îi spune el celui care-l păzește – o să te omor ultimul." După ce avionul a decolat deja, Matrix îl omoară pe paznicul său și sare din aparatul de zbor care deja lua înălțime. Ajuns din nou pe aeroport cu ajutorul involuntar al unei frumoase numite Cindy, urmărește și asasinează un al doilea paznic. Găsește la acesta un indiciu – o cheie – care-l conduce la un motel, apoi o chitanță de benzină din mașina celui de-al doilea om de legătură îl conduce la un depozit unde găsește, în sfârșit, o hartă cu coordonatele insulei pe care se află fortăreața lui Arius.

Cu un motostivuitor, Matrix încearcă să golească un depozit de arme și muniții, dar este reperat de polițiе. Cindy îl salvează, fură împreună un hidroavion și pornesc spre insula pe care s-ar părea că este prizonieră Jenny. Singur împotriva întregii unități de elită a dictatorului, Matrix reușește să-i elimine pe toți, în urma unei înfruntări spectaculoase și sângeroase. Îl împușcă apoi pe dictator și, cu ajutorul unei tevi de fier, îl țintuiește pe Bennet de peretele unui boiler. Cindy îl alertează pe generalul Kirby, care sosește la fața locului, grăbit să afle dacă Matrix a lăsat urme care ar indica CIA drept autoare a evenimentelor. Dar agentul special n-a lăsat în urma sa decât cadavre. Când însă o întâlnește în sfârșit pe fetița lui, pentru a cărei libertate s-a zbătut atât, super-durul Matrix i se umezesc ochii.

Milton Bradford *(„The NewYorker"):* „Filmul mizează în special pe dinamica și violența acțiunii; dar aceasta nu reușește să fie coordonată cu elementele care ar avea rostul să o pună în valoare. Pulsațiile muzicale nu reușesc să impună un ritm, rămânând un fel de *pudding* de sunete, obiectele ușoare sunt la fel de zgomotoase uneori ca și împușcăturile. În general, totul este deosebit de zgomotos, de parcă intensitatea sonoră ar avea

rostul să obțină efectul pe care ar trebui de fapt să și-l asume acțiunea. Torturat de efecte sonore și vizuale cel mai adesea gratuit exagerate, spectatorul simte nevoia unui comando care să-l elibereze."

Irving Willis: *(„Bees Cinema"):* „Așa cum sunt prezentate la început, crimele sunt mult prea terifiante ca să poată fi rezolvate de un polițist oarecare. De aceea, distribuirea lui Arnold Schwarzenegger în rolul lui Matrix nu este numai potrivită, ci de-a dreptul inevitabilă. El pare a fi singurul bărbat cu destui mușchi ca să ne convingă că ceea ce face poate fi într-adevăr făcut de un om."

11. „Raw Deal" *(Afacere dură)*
SUA 1986
Regia – John Irvin. Producția – De Laurentiis Entertainment Group. O producție International Film Corporation (Martha Schumacher). Scenariul – Gary M. DeVore, Norman Wexler, după un subiect de Luciano Vincenzoni și Sergio Donati. Imaginea – Alex Thomson (Tehnicolor). Decoruri – Anne V. Coates. Costume – Clifford Capone. Muzica – Tom Bahler, Albhy Galuten, Chris Boardman.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Mark Kaminski), Kathryn Harold (Monique), Sam Wanamaker (Luigi Patrovita), Paul Shenar (Rocca), Robert Davi (Max Keller), Ed Lauter (Baker), Darren McGavin (Harry Shannon), Joe Regalbuto (Daniel Baxter), Mordecai Lawner (Marcellino), Steven Hill (Lamanski), Blanche Baker (Amy Kaminsky), John Malloy (Trager)...
Durata – 105 minute

Mark Kaminski este șerif și prietenul cel mai bun al agentului FBI Harry Shannon. Kaminski a fost și el agent FBI, dar s-a retras, în mare parte și din cauza problemelor de familie: soția lui este alcoolică. Fiul lui Harry Shannon este ucis de oamenii nașului mafiot Luigi Patrovita din Chicago. Orbit de durere, Harry se hotărăște să se răzbune, dar organizația criminală se apără foarte bine și știe să se pună la adăpost de orice intervenție a poliției. Agentul FBI își dă seama că există doar o singură soluție de lichidare a mafiei – lupta pe cont

propriu – și un singur om care ar fi capabil să ducă o asemenea sarcină la bun sfârșit – Mark Kaminski. Shannon îl convinge pe Kaminski să distrugă organizația lui Patrovita din interior, infiltrându-se printre oamenii ei, și îl avertizează că nu va putea primi nici un fel de sprijin oficial. Kaminsky acceptă. Își înscenează propria moarte, prilej cu care aruncă în aer o întreagă uzină chimică. Sub o nouă identitate – se numește acum Joe Brenner – eroul nostru intră în legătură cu mâna dreaptă a lui Patrovita, Rocco. Bătăușul lui Rocco este însă suspicios și, din ordinul său, frumoasa Monique trebuie să-l seducă și să-l țină sub observație pe Kaminski-Brenner. Monique trece însă destul de repede în „tabăra cealaltă", îndrăgostindu-se cu adevărat de cel care trebuia să-i fie de fapt victimă. O primă intervenție a lui Kaminski în calitate de mafiot se desfășoară cu succes, el reușind să distrugă cazinoul ilegal al lui Lamanski, cel mai înverșunat dușman al lui Patrovita. Dar acesta lovește și el, trimițând împotriva lui Kaminski o trupă de bătăuși, care însă rămân cu buzele umflate.

Kaminski elaborează un plan special, ce are darul să-i câștige încrederea lui Patrovita: sub amenințarea unui atac cu bombe, oamenii lui vor urma să intre nestingheriți în sediul poliției, unde se află o mare încărcătură de heroină capturată de curând. În paralel, Keller și Kaminski urmau să-l elimine definitiv pe Lamanski. Planul dublu reușește, dar puțin după aceea Keller reușește să descopere adevărata identitate a lui Joe Brenner. El îl convinge pe Patrovita să-l asmută pe polițist împotriva lui Harry Shannon și să scape în felul acesta de amândoi. Se ajunge la o înfruntare cu împușcături într-un cimitir. Kaminski își dă seama prea târziu că a intrat în capcană. Keller moare împușcat, Shannon este rănit și va rămâne infirm. Furios, fără să mai stea să elaboreze strategii, Mark Kaminski își pregătește arsenalul propriu și pleacă să se răfuiască cu Patrovita la sediul acestuia, o hală de deșeuri. Reușește să lichideze de unul singur toată echipa de pază, apoi îl împușcă pe șeful bandei. După ce o ajută pe Monique să scape și să fugă cu avionul, Kaminski își reia identitatea de la început, dedicându-se îngrijirii soției sale și, începând de acum, recuperării lui Harry Shannon.

Kläre Warnecke *(Die Welt)*: „Fostul Terminator umblă pe ecran și în cea mai nouă dintre baladele sale precum un urs Grizzly prin munți – cu umerii masivi, cu maxilarele grele, cu profilul dur și o totală lipsă de expresie a feței. (...) O dilemă logică a poemelor eroice de tip Schwarzenegger o reprezintă dialogurile, care nu se simt amenințate de vreun finisaj psihologic. Fiindcă «Rew Deal» nu numai că nu vrea să fie doar un film de acțiune dur, ci se dorește și unul comic. Însă pentru a contrapuncta în genul parodic o brutalitate atât de dură și de dezgustătoare, cum o indică scenariul, ar fi fost totuși nevoie de un regizor mai sensibil și mai meditativ decât este britanicul John Irvin."

Jimmy Clark *(Movie Time)*: „Palidele încercări de motivare psihologică ale personajului Kaminski – o soție alcoolică, un prieten «la bine și la rău», câteva dezamăgiri și o teribilă amărăciune în fața răului din lume – nu sunt de loc în stare să ne convingă că acestea ar fi cauzele acțiunilor violente ale eroului. Îl vedem pe Kaminski acționând cu ferocitate încă de la secvența dinaintea genericului; soția dispare, practic, din acțiune o dată cu schimbarea identității personajului principal, lipsindu-l astfel de posibila dilemă etică. Iar la sfârșit, când Kaminski se transformă într-o mașină nemiloasă de ucis, înțelegem că ferocitatea este dimensiunea fundamentală a eroului. Și atunci, ne întrebăm: cum poate un supraom ca acesta, în stare să lichideze deschis și de unul singur o întreagă rețea mafiotă, să se mai preteze la artificii inutile ca «infiltrarea», planurile de apropiere de «boss» și toate celelalte povești care au alcătuit, în fond, scenariul filmului?"

Bob Jackson *(Video)*: „Înfruntarea Stallone–Schwarzenegger, începută în «Commando», continuată și în «Raw Deal». Eroul care ia totul asupra sa și rezolvă de unul singur problemele insolubile ale societății, aruncând în aer oameni grămadă și uzine, îl pune pe Arnold de data asta într-o postură destul de apropiată cu ceea ce reprezintă, în fond, stilul său. El are de interpretat ceva asemănător unei figuri reale, și de acèea Schwarzenegger n-a pierdut prilejul să-și facă mereu reclamă cu acest film."

12. „Predator“
SUA 1987

Regia – John McTiernan. Producția – 20th Century–Fox; în colaborare cu Amercent Films și American Entertainment Partners L.P. (Lawrence Gordon, Joel Silver, John Davis). Scenariul – Jim Thomas, John Thomas. Imaginea – Donald McAlpine (Mexiko), Leon Sanchez (Panavision, DeLuxe). Decoruri – John F. Link, Mark Helfrich, Julie Feiner, Kim Bennett, Rudy Freeman, Billy Meshover, Bryan Caroll, Mark Elson, Carol Fitzgerald, Willie Navarro, John Henzel. Costume – Marilyn Vance-Straker. Machiaj – Scott Eddo. Efecte vizuale – Michael Bigelow, J.W. Kompare, Dream Quest Images, Howard A. Anderson Co. Conceptia efectelor – Steve Wang, Mitch Suskin. Muzica – Alan Silvestri; cântecul „Long Tall Sally“ de R. Penniman, E. Johnson și R. Blackwell.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Dutch), Carl Weathers (Dillon), Elpidia Carillo (Anna), Bill Duke (Mac), Jesse Ventura (Blain), Sonny Landham (Billy), Richard Chaves (Poncho), Kevin Peter Hall (Predator).
Durata – 107 minute.

America Centrală. Gherilele hăituiesc guvernele, ca întotdeauna în aceste locuri. Numai că unele guverne sunt prietene cu Guvernul Statelor Unite (altfel n-ar putea supraviețui, o știu și ele prea bine). Iar guvernul SUA își apără prietenii, pentru că își apără, implicit, interesele financiare. Un asemenea guvern-prieten este în dificultate. Pentru a anihila activitatea gherilelor, SUA hotărăște să trimită în apărarea autorității statale o echipă încercată. Așa că în jungla Americii Centrale își face apariția Dutch Schaefler, notoriu veteran al războiului din Vietnam, împreună cu echipa sa de combatanți de elită. Trupa se îndreaptă spre tabăra dușmanilor. În drum, reușesc să se lămurească din ce motive expediția anterioară, adică echipa care fusese înaintea lor în jungla cu misiunea de a regla situația conflictuală, eșuase în încercarea sa. Ei întâlnesc în cale rămășițele însângerate ale predecesorilor lor: cineva – sau ceva – făcuse să se prăbușească elicopterul care îi deplasa pe aceștia la obiectiv, apoi jupuise bărbații de vii și îi decapitase. În misiunea lor, în drumul lor spre adversari, Dutch și oamenii săi se simt ei înșiși urmăriți. În ciuda faptului că un

pericol iminent pare să-i amenințe, ajung în sfârșit la locul în care era nevoie de ei și iau cu asalt tabăra gherilierilor. Echipa americană are și misiunea să salveze ostatecii, însă descoperă că aceștia, în realitate consilieri militari americani, sunt morți demult. Dutch mai descoperă că propriii săi „stăpâni“ l-au atras într-o cursă și că misiunea în care a fost trimis este, în realitate, doar o stratagemă murdară, care permite forțelor americane să-și îndeplinească obiectivele fără să recurgă la un atac – sau la o invazie – adică la o operațiune deschisă, care ar fi discutabilă și periculoasă din punctul de vedere al opiniei publice. Dutch și o prizonieră supraviețuitoare – Anna – pornesc către locul în care îi așteaptă elicopterul care ar trebui să-i ducă înapoi în Statele Unite. Intenția lor este să facă publică murdăria care se ascundea în spatele pretinsei operațiuni umanitare și să îi avertizeze pe americani asupra modului cum interesele celor puternici sunt ascunse în spatele unor pretinse operațiuni de întrajutorare. Dar, pe drumul de întoarcere, apare dintr-o dată o ființă stranie, parcă materializată din senzația lor permanentă că sunt urmăriți și care omoară fără motiv evident doi dintre oamenii lui Dutch. Cercetările lor și dorința de a identifica adversarul nu reușesc să dea la iveală decât faptul că acesta are un emițător de raze laser, un costum de camuflaj foarte eficient și... sânge galben! Ființa bizară reușește – în ciuda oricăror tentative de apărare sau de ripostă – să-i omoare pe toți oamenii lui Dutch. Nu durează mult și povestea ajunge la punctul culminant: creatura încearcă să-l omoare pe Dutch însuși. În cadrul unor înfruntări și urmăriri spectaculoase, Dutch reușește să devieze atenția răului numai asupra sa, permițându-i astfel Annei să se refugieze la elicopter. Numai că, în tentativa lui de fugă, Dutch cade într-un torent... Ființa stranie – Predator – sare după el. S-ar părea că toată șiretenia omului, toată experiența de luptă acumulată în Vietnam, toată energia situației limită și toată inteligența nu-i vor fi de ajuns lui Dutch pentru a reuși să scape de extraterestru. Dar întâmplarea face ca eroul nostru să fie acoperit de mâl și să descopere, cu acest prilej, că mâlul îl face de nedepistat pentru senzorii monstrului. Scapă deci pentru moment, dar se lansează în urmărirea dușmanului, îl atrage într-o cursă pe Predator și îl rănește mortal. Pământeanul ar dori să-l poată lua prizonier pe extraterestru, pentru a se lămuri pe ce principii se bazează și în virtutea cărui scop acționează. Dar

Predator își activează mecanismul de autodistrugere și se lichidează, amenințând, în același timp, să distrugă și totul în jur. Dutch reușește să ajungă la elicopterul de salvare în ultima secundă. În urma lui și a Annei, deasupra junglei se ridică ciuperca unei explozii atomice. Dutch se întoarce în SUA prăbușit în el însuși, dezamăgit, cenușiu și parcă fără cea mai mică dorință de a afla mecanismele mincinoase ale celor puternici. După un asemenea război, s-ar zice că nu-și mai dorește altceva decât odihna și o viață cât mai obișnuită.

Warner Higgins *(Daily Date):* „Metafora esențială a filmului este aceea a războiului și a faptului că motivația acestuia devine din ce în ce mai atenuată o dată cu dezvoltarea ostilităților. Dar în această matrice metaforică primară, realizatorii amestecă o mulțime de elemente adiacente: proiecții de apocalipse, spaime derivate din frustrările erotice, interese politice dublate de versatilitate și minciună, teoria despre manipularea omului onest păcălit cu imaginea țelului înălțător, sacrificiul din iubire, individul traumatizat de labirintul unor interese sociale pe care nu le mai înțelege s.a.m.d. Aceste complicații tematice, în loc să convingă, nu fac decât să dilueze și să pună sub semnul întrebării imaginea asupra posibilității de a supraviețui în situații limită. Cazul devine excesiv de „limită", și acest fapt provoacă sentimentul că numai un tip cu alura, cu proporțiile și cu nepăsarea lui Schwarzenegger poate face față în atari condiții."

Matthew Bess *(Beeing Here):* „Primitivitate; violență; frică; spaime; schițe neîncheiate de atitudini generoase; muguri de bune intenții; sânge galben și sânge foarte roșu; junglă; fiare – terestre sau extraterestre; mitologie; futurologie; femei (una singură) în pericol de moarte; fugă; urmărire; dilema: «va ajunge sau nu la timp»; veterani din Vietnam; mușchi eficienți; mușchi ineficienți; sisteme de (auto)distrugere; sisteme de camuflaj; eficiență; eșec; Schwarzenegger; Schwarzenegger; Schwarzenegger; Schwarzenegger; Schwarzenegger!

Într-un cuvânt: o imagine eroică a supraviețuirii la limită!"

Karsten Visarius *(Faz):* „Operatorul Donald McAlpine a transpus această poveste ciudată în imagini uneori înșelător de frumoase, jucându-se ca un stăpân cu luminile și umbrele. O muncă la fel de completă au realizat și tehnicienii de trucaje,

care au purtat Predator-ul din cosmos în junglă. Filmul ar îndeplini toate condițiile să fie o aventură originală, de mare anvergură, dacă în concurența dintre stiluri nu ar interveni mereu o imagine – justificată – a fricii strecurate pas cu pas."

13. „The Running Man" *(Evadatul)*
SUA 1987

Regia – Paul Michael Glaser. Producția – Taft Entertainment/Keith Barish Productions (Tim Zinnemann, George Linder); Scenariul – Steven E. de Souza, după romanul lui Richard Bachman (= Stephen King). Imaginea – Thomas del Ruth, Reynaldo Villalobos. Decor – Mary Roy Warner, Edward A. Warschilka, John Wright. Costume – Robert Blackman, Francine Jamison-Tanchuck, Henry Baghdassarian. Muzica – Harold Faltermeyer. Coregrafia – Paula Abdul.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Ben Richards), Richard Dawson (Damon Killian), Maria Conchita Alonso (Amber Mendez), Yaphet Kotto (Laughlin), Jim Brown (Fireball), Jesse Ventura (Captain Freedom), Erland van Lidth (Dynamo), Marvin J. McIntyre (Weiss).
Durata – 101 minute

Anul 2017, la Los Angeles. Lumea este controlată, dominată, fermecată și hrănită de către televiziune sau, mai exact, de către o anume televiziune, care-i face pe majoritatea oamenilor să se transforme în simpli telespectatori eterni, cu convingeri induse de programele TV pe care le urmăresc fără încetare. Realitatea nu mai există în mod obiectiv, pentru toată lumea realitatea este aceea care se vede la televizor. Sau nu chiar pentru toată lumea: anumiți cetățeni au înțeles pericolul manipulării prin imagine și reacționează. Unii dintre ei organizează chiar manifestații, reprimate însă violent de poliție. Dar iată că polițistul Ben Richards refuză să tragă în demonstranții pașnici. I se pare că nu poate reacționa prin forță la o manifestație care nu folosește forța. Numai că superiorii săi nu sunt de aceeași părere, așa că Richards ajunge la închisoare. Acolo află că există o întreagă organizație subterană, hotărâtă să răstoarne dominația perfidă a televiziunii. Îi cunoaște pe doi dintre membrii acestei organizații și, împreună, reușesc,

optsprezece luni mai târziu, să evadeze, Richards, Laughlin și Weiss ajung la ascunzătoarea rebelilor. Fostul polițist află că scopul lor este să descifreze codul satelitului Uplink și să poată emite programe de televiziune proprii, deturnând astfel puterea celor care manipulează acum populația. Dar Richards refuză să se înroleze în bătălia politică și hotărăște să fugă mai departe. Se ascunde la locuința fratelui său, unde o cunoaște pe Amber Mendez, una dintre angajatele televiziunii. Fostul polițist este în continuare hăituit de urmăritori; se hotărăște să scape părăsind țara și, pentru a fi mai în siguranță, o ia ostatică pe Amber. Tentativa de fugă eșuează, iar Richards este din nou arestat. El este acum considerat un element periculos pentru întregul sistem, la fel ca și Laughlin și Weiss, arestați din nou și ei.

Damon Killian este redactor TV și autor al unui joc de televiziune foarte popular. Pe principiul aventurilor din jocurile electronice, el folosește oameni adevărați. Jocul se numește „The Running Man" și folosește condamnați care au șansa să scape dacă supraviețuiesc situațiilor cu care sunt confruntați. La sugestia lui Killian, cei trei condamnați sunt siliți să intre în joc. Sunt trimiși cu o rachetă în prima zonă, unde îi așteaptă și prima încercare: un meci de hochei ucigaș cu profesorul Subzero.

Între timp, relatarea pe care o face televiziunea despre încercarea de fugă a lui Richards stârnește neîncrederea lui Amber. Ea reușește să pătrundă în arhiva secretă a televiziunii și află că toate crimele de care este acuzat în mod public Richards nu sunt decât pură ficțiune și că singura „greșeală" de care s-a făcut vinovat este că nu a omorât niște demonstranți pașnici. Forțele de pază o surprind în chiar momentul revelării adevărului și o trimit în zona de joc alături de ceilalți trei. Într-o luptă cu Buzzsaw, un killer înarmat cu niște arme ciudate, un fel de lanțuri-fierăstraie, Laughlin moare. În același timp, Weiss descoperă din întâmplare un terminal al satelitului Uplink. Moare și el, scurt-circuitat de adversarul său, Dynamo, dar reușește în ultima clipă să-i transmită lui Amber codul aflat. Richards, care până acum s-a descurcat foarte bine în înfruntările cu toate capcanele jocului, este din ce în ce mai iubit de telespectatori. Opinia publică s-a modificat și acum îi este favorabilă. Killian miroase pericolul că jocul ar putea să

nu-și atingă țelul și încearcă să-l atragă pe Richards de partea lui, oferindu-i un rol de vânător. Richards îl refuză, furios.

În cel de-al treilea sector al jocului, cei doi supraviețuitori găsesc cadavrele celor care fuseseră considerați până atunci câștigători ai jocului și își dau seama că, de fapt, telespectatorii văd cu totul altceva decât se întâmplă, că totul este o înșelătorie de proporții enorme și că probabil și pe ei îi așteaptă moartea în timp ce privitorii i-ar vedea în chip de învingători. Richards se luptă în canalizare cu ultimul adversar, Fireball, înarmat cu aruncătoare de flăcări; reușește să-l învingă, în timp ce Killian simula în fața spectatorilor, cu ajutorul unei imagini sintetizate pe computer, moartea eroului nostru. Organizația subterană ia legătura cu fostul polițist, care le dă codul terminalului Uplink. Rebelii pregătesc un atac asupra televiziunii. Ei reușesc, cu ajutorul lui Amber, să intre în codul satelitului și să emită adevărul despre manipulările la care sunt supuși oamenii prin sistemul oficial de televiziune ca și despre jocul „The Running Man". Părăsit de toți colaboratori, Killian mizează pe ultima șansă, încercând să-l atragă pe Richards de partea lui. Acesta nu numai că îl refuză, dar îl expediază cu o rachetă în zona de joc.

Julian Penthley *(Monthly Film Buletin):* „Ca film violent de acțiune, «The Running Man» funcționează pe deplin, chiar dacă nu reprezintă o contribuție deosebit de originală la genul de filme «apocalipsul marilor orașe». În timpul călătoriei, care ocupă partea cea mai importantă a filmului, răsună clar ecouri din «Escape From New York» și «The Warriors». În privire asupra orașului Los Angeles în viitor acționează ca un omagiu adus lui «Metropolis» al lui Fritz Lang, prezența masivă a lui Schwarzenegger amintește de «Terminator», satira la adresa televiziunii amintește de «RoboCop» și întregul concept de bază dovedește asemănări extraordinare cu filmul lui Yves Boisset «Le prix du danger»."

Joe Hill *(Movies):* „Personajele au rămas, dar s-a schimbat conținutul. Este un film care confundă duritatea cu brutalitatea, care de dragul efectului folosește modalități de expresie cinice. Dar vrea să obțină mai mult. Ironizează cinic atotputerea mijloacelor mass-media. În imagini razante le prezintă neajunsurile, arată cum televiziunea calcă adevărurile în

picioare, şi mai ales ce necritici sunt telespectatorii, care consumă orice, mai ales minciunile. Părţile puternice ale filmului sunt acelea care înfăţişează drastic cât de false pot fi mesajele venite dinspre ecran."

Elsa Gloria King *(Mouvies Chronicles):* „Popularul, eroicul, musculosul, dinamicul, invincibilul Schwarzenegger spune mereu: «Mă voi întoarce!» Iar noi, laolaltă cu telespectatorii jocului criminal «The Running Man», îl aşteptăm cu sufletul la gură. Nu ne îndoim nici o clipă de adevărul promisiunii lui, pentru că în adâncul sufletului ştim că dacă el ar muri, adică dacă eroul nu s-ar mai întoarce, filmul ar trebui să se termine brusc. Aşa că îl iubim pe Schwarzenegger pentru că îl iubim pe eroul interpretat de Schwarzenegger şi pentru că avem o certitudine: dacă binele pe care eroul îl reprezintă n-ar fi invincibil, filmul, acest dulce abandon al timpului nostru liber, s-ar termina înainte de vreme."

14. „Red Heat" *(Căldură roşie)*
SUA 1988
Regia – Walter Hill. Producţia – Carolco/Lone Wolf/Oak (Walter Hill, Gordon Caroll). Scenariul – Harry Kleiner, Walter Hill, Troy Kennedy Martin, după un subiect de Walter Hill. Imaginea – Matthew F. Leonetti (Technicolor). Decoruri – Freeman Davies, Carmel Davies, Donn Aron. Costume – Dan Moore. Muzica – James Horner. Coregrafie – Ginger Farley, Mark Gomez.

Interpreţi: Arnold Schwarzenegger (Căpitanul Ivan Danko), James Belushi (Sergentul detectiv Art Ridzik), Peter Boyle (Lou Donelly) Ed O'Ross (Viktor Rosta), Larry Fishburne (Locotenentul Stobbs), Gina Gershon (Catherine Manzetti), Richard Bright (Sergent Gallaghe), J.W. Smith (Salim), Brent Jennings (Abdul Elijah), Gretchen Palmer (Nutte)...
Durata – 104 minute.

Moscova, în zilele noastre. Miliţia se confruntă cu grave probleme privitoare la comerţul cu droguri. Este urmărit traficantul georgian Victor Rosta. Într-o cafenea moscovită are loc un duel sălbatic, cu multe focuri de armă şi stropi cu sânge

din belşug. Victor Rosta reuşeşte să scape şi fuge în SUA, stabilindu-se la Chicago. Aici intenţionează să-şi continue activitatea de comerţ cu droguri. În acest scop intră în legătură cu traficanţii locali, şi anume cu o bandă de radicali negri numită „Cleanheads". Afacerea este pe cale să fie încheiată, dar intervine un eveniment-surpriză: nucleul de bază al bandei „Cleanheads" este capturat la o percheziţie efectuată de poliţiştii conduşi de sergentul-detectiv Art Ritzik. Ba puţină vreme după aceea este arestat şi Rosta, ca urmare a unui banal accident de circulaţie.

În acelaşi timp, la Moscova, căpitanul de miliţie Ivan Danko primeşte din partea superiorilor săi ordinul de a-l captura pe traficantul georgian şi a-l aduce înapoi în URSS. Danko pleacă la Chicago; demarează operaţiunile de extrădare a lui Rosta. Sergentul Ritzik este pus de către poliţia din Chicago la dispoziţia căpitanului Danko, lucru care nu-i face nici o plăcere. Colaborarea dintre cei doi poliţişti nu merge bine, căci sergentul american se dovedeşte cam recalcitrant. Extrădarea nu decurge însă deloc uşor nici ea; Danko şi îndărătnicul său subordonat american cad într-o cursă a bandei „Cleanheads". Rosta reuşeşte să fugă, iar Danko, deşi rănit, îi smulge traficantului, în ultima clipă, cheia unui seif. Ambuscada este pusă pe seama fie a incompetenţei, fie a relelor intenţii ale ofiţerului rus. Ritzik primeşte misiunea să-l supravegheze. Lipsit de sprijinul efectiv al poliţiei americane, dezamăgit de bănuielile acesteia şi hotărât să-şi dovedească competenţa, Danko ar vrea acum să-l găsească pe Rosta pe cont propriu. Căutând un fir, căpitanul dă de urma unui participant la traficul de droguri care pare a fi mai slab de înger. Folosindu-şi „puterea de convingere", reuşeşte să afle de la acesta că se pregăteşte un târg de cocaină de o valoare neobişnuit de mare. Cheia afacerii este un prizonier negru orb, pe nume Abdul Elijah. Danko şi Ritzik îi fac acestuia o vizită la închisoare; Danko îi propune lui Elijah un târg: cheia şi cocaina în schimbul lui Rosta. Elijah pare să fie de acord. Înlănuirea se sfârşeşte însă fără rezultat. Ritzik şi Danko se hotărăsc atunci să-l interogheze pe partenerul lui Rosta, care se află, grav rănit, în spital. Ajung însă prea târziu: Tatomovich a fost omorât de un transsexual travestit în infirmieră. Se porneşte o urmărire prin spital, care se dovedeşte plină de riscuri. Danko îi salvează viaţa colegului american şi îi înlesneşte fuga Catherinei

Manzetti, soția lui Rosta, amenințată și ea cu moartea. Recunoscătoare, aceasta îi dă un număr de telefon de la care ar putea pleca un fir care să-l conducă pe căpitan pe urmele lui Rosta. Dar, înainte ca Danko să afle locul exact al viitoarei tranzacții și să poată acționa, banda „Cleanheads" se hotărăște să-l elimine. Ei iau cu asalt camera de hotel a lui Danko. Rosta însă le-a întins o cursă și celor din bandă, așa că sunt curățați până la unul. În dezordinea creată, traficantul georgian reușește să pună mâna pe cheia de la seif și dispare. După puțină vreme, este descuit din rău cadavrul Catherinei.

Polițiștii sunt disperați, s-ar părea că toate pistele s-au epuizat. Danko a notat însă numărul înscris pe cheie. Cu ajutorul acestui număr și al cumnatului său, Ritzik reușește să deducă locul unde va avea loc tranzacția de cocaină: la capătul unei linii de autobuz. Polițiștii se înființează la fața locului. Are loc o urmărire cu autobuze. În final, Rosta intră cu mașina lui într-un stâlp. Fără vreo mustrare de cuget, Danko îl împușcă pe traficant. După ce l-a văzut acționând, Ritzik și-a schimbat părerea despre Danko. Cei doi polițiști se despart prieteni și, ca să nu existe vreun dubiu asupra relației de simpatie dintre ei, pe aeroport, înaintea plecării lui Danko la Moscova, fac schimb de ceasuri.

Tony Brubaker *(Video)*: „Arnold Schwarzenegger, aici «supus sovietic», este un uriaș colțuros, credincios exclusiv sistemului și onorei sale. Este o forță destul de brutală a naturii, hotărâtă să-și îndeplinească misiunea și să confirme încrederea care i s-a acordat fără să-și facă prea multe scrupule în legătură cu legalitatea acțiunilor sale. Din punctul lui de vedere, traficantul de droguri este un ins murdar și periculos și pentru asta nu se mai întreabă dacă brutalitatea este sau nu constituțională. El nu are habar și nici nu vrea să ia în considerare drepturile pe care orice polițist american are obligația să i le citească unui arestat. Și pentru că așa i se pare mai eficient, întâi lovește zdravăn și de-abia după aceea pune întrebări."

Hans Messias *(Magazin)*: „Walter Hill îmbogățește o tematică foarte populară a cinematografiei americane de agrement: întâlnirea a două caractere complet diferite care, datorită intereselor comune, trebuie să tragă de aceeași

frânghie. (...) Până la urmă însă, se pare că un amestec între «rus» și «american» ar putea fi prototipul viitorului cetățean al lumii."

15. „Twins" *(Gemenii)*
USA 1988

Regia – Ivan Reitman. Producția – „Universal" (Ivan Reitman). Scenariul – William Davies, William Osborne, Timothy Harris, Herschel Weingrod. Imaginea – Andrzej Bartkowiak (DeLuxe). Decoruri – Sheldon Kahn, Donn Cambern. Costume – Gloria Gresham. Muzica – George Delerue, Randy Edelman. Coregrafia – Paula Tracy Smuin.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Julius Benedict), Danny DeVito (Vincent Benedict), Kelly Preston (Marnie Mason), Chloe Webb (Linda Mason), Bonnie Bartlett (Mary Ann Benedict), Marshall Bell (Webster), Trey Wilson (Beetroot McKinley), David Caruso (Al Greco) Hugh O'Brien (Granger), Tony Jay (Werner)...
Durata – 107 minute.

O insulă izolată din Pacificul de Sud, în zilele noastre. Aici trăiește pașnic, în consonanță cu liniștea și blândele moravuri ale insuliței, uriașul și bonomul Julius Benedict. S-ar părea că viitorul său poate fi ghicit cu precizie, căci pare neîndoielnic că, până la adânci bătrânețe, zilele lui Julius vor semăna, ca picăturile de apă, cu ziua de astăzi. Dar iată că în monotonia calmă a vieții lui se ivește un incident care tulbură totul: eroul nostru, care suferă teribil că nu-și cunoaște familia și nici măcar ascendența genealogică, care este marcat teribil de puținul ce-l cunoaște și anume că mama sa a murit aducându-l pe lume, află dintr-o dată de la Traven, un doctor din New Mexico, faptul că este produsul unui experiment. Așadar, chiar în ziua în care Julius aniversează 35 de ani, este informat că nașterea lui se datorează unui experiment cu privire la fecundarea artificială, ba, mai mult decât atât, că în urma acestei încercări reușite, o dată cu el, adică în chiar această zi pe care Julius o aniversează, s-a mai născut un al doilea copil. Nebun de bucurie că în sfârșit ar putea deveni și el un om cu familie, încântat de existența

unui frate geamăn, ignorând total posibilitatea ca geamănul pe care nu-l cunoaște să fie teribil de deosebit de el, Julius pleacă imediat în căutarea lui. Aeroportul cel mai apropiat se găsește pe o insulă situată la o distanță de 27 de mile marine, dar ce importanță are acest lucru în comparație cu dorința lui Julius de a-și găsi fratele! Fără să stea pe gânduri, el se urcă în barcă și parcurge trăgând la rame cele 27 de mile, îmbarcându-se apoi imediat în primul avion cu destinația Los Angeles. Marele oraș nu-i ridică nici o problemă în găsirea geamănului, căci Julius are evidente calități empatice. Dar Vincent Benedict se dovedește cu totul altfel decât își închipuise spectatorul; nu există nici un fel de asemănare între el și uriașul inocent Julius: Vincent este mic, răutăcios, nebunatic și imoral, un ins care fură mașini, gata să intre în orice fel de escrocherie. Julius, deși îl găsește în închisoare, nu pare să-și dea seama nici o clipă de diferența morală dintre el și fratele său. Mai mult chiar, după ce îl scoate de la zdup, Julius nu prea reușește să-l convingă pe Vincent că povestea frăției lor ar fi adevărată. Răul, coruptul Vincent, cel trăit într-o societate vicleană și pervertită, nu este în stare să creadă că Julius nu urmărește cine știe ce interes, folosindu-se de povestea neverosimilă a frăției în vitro. *De-abia atunci când uriașul-naiv îl salvează pe micuțul răufăcător de la o bătaie a fraților Klane (bătaie pe care ar câm merita-o, căci le datorează 20 000 dolari), acesta începe să se gândească la posibilitatea ca relatarea lui Julius să fie adevărată. Ca probă supremă de frăție, Vincent îl face pe Julius să-l ajute la furtul unui Cadillac. Furtul reușește. Drept mulțumire, Vincent își invită fratele acasă. Acolo, stupefiat, uriașul află că mama lor, Mary Anna Benedict, trăiește bine-mersi, supraviețuind fără probleme nașterii de acum 35 de ani. Sentimental, îl convinge pe Vincent că trebuie neapărat să-și regăsească părinții. Se pune la cale o expediție. Julius pleacă în căutarea taților – și îi găsește repede, probabil datorită acelorași calități empatice. Dar Vincent este din nou întors de pe calea bunelor intenții. Află că în portbagajul Cadillacului furat se găsește prototipul unei pompe de injecție de mare randament. El ia legătura cu cumpărătorul prototipului, Beetroot McKinley, și acesta îi oferă un preț de cinci milioane de dolari. În zadar încearcă Julius să-l ia cu sine la New Mexico pentru a-l găsi pe doctorul Traven, așa cum hotărâseră mai înainte, căci Vincent este hotărât să se*

ducă mai întâi la Houston și să-i vândă pompa lui McKinley. Neavând de ales, Julius acceptă să meargă cu el. Îi însoțesc Linda Mason, prietena lui Vincent, și Marnie, sora acesteia. Drumul este plin de peripeții, întrucât „echipajul" lor este urmărit pe rând de Webster, un ucigaș periculos, care vrea același prototip al pompei, și de frații Klane, care nu și-au încheiat răfuiala cu Julius pentru recuperarea celor 20 000 dolari. Dar frații Benedict reușesc în cele din urmă să ajungă la Los Alamos: îl întâlnesc pe Traven, de la care află tot misterul venirii lor pe lume. Vincent se convinge că este fratele lui Julius dar, în același timp, află că acest lucru se datorează doar unui efect secundar nedorit al experimentului și că în el s-au adunat, de fapt, toate genele negative ale donatorilor. Pentru prima dată în viață Vincent este copleșit de durere. Julius, și el cu inima frântă, încearcă să-și consoleze fratele. Dar consolarea adevărată are loc abia la hotel, unde, la inițiativa lui Vincent, se ajunge la o noapte „pe perechi": Linda doarme în aceeași cameră cu Vincent, așa că Julius va trebui să o găzduiască pe Marnie. În ciuda inocenței sale masculine, uriașul este până la urmă sedus. A doua zi, cu inimile mai ușoare, cei doi pleacă spre colonia artiștilor, din vecinătatea orașului unde se pare că ar locui de mai mulți ani Mary Ann Benedict. O găsesc și se prezintă la ușa ei, ca doi fii iertători la ușa unei mame rătăcitoare. Momentul sentimental este însă iremediabil ratat: cei doi sunt atât de deosebiți încât cu greu pot fi acceptați ca gemeni. Mary Ann îi ia drept niște abili și mincinoși speculanți de terenuri și, ca să nu ajungă o pradă a tranzacțiilor murdare, îi anunță că Mary Ann ar fi murit de puțină vreme. Julius, îndurerat, se ceartă cu fratele său pentru că acesta pare mai puțin afectat. Vincent încearcă să-l convingă că, în ciuda doliului, ar face bine să-și vadă de afaceri. Julius refuză. Furios, Vincent pleacă singur la întâlnirea cu Beetroot McKinley. Tranzacția are loc, Vincent ia banii, dar peste câteva clipe apare și ucigașul Webster. Din fericire, însă, soseste și puternicul Julius, plin de remușcări că-și lăsase fratele singur să se descurce într-o întreprindere atât de primejdioasă. Webster este lichidat, frații constată că era plătit de McKinley însuși. Așa că recuperează prototipul, îl înapoiază proprietarului de drept, predau cele cinci milioane de dolari; nu înainte însă de a-și însuși din ei exact atât cât să le permită punerea pe picioare a

unei afaceri proprii. Influența lui Julius asupra lui Vincent se dovedește benefică, acesta hotărându-se să renunțe la gănărit și să se apuce de afaceri cinstite. Puțin mai târziu, își face apariția și Mary Ann, care aflase între timp că cei doi îi spuseseră adevărul. Având în sfârșit o genealogie limpede, o mamă, o afacere adevărată și o viață burgheză, cei doi Benedict se căsătoresc cu cele două Mason și se hotărăsc să pornească, fiecare în parte și în regim concurențial, la o adevărată producție de gemeni...

Peter Körte *(Frankfurter Rundschau):* „Ironia nu-i stă rău lui Arnold Schwarzenegger. Sub pachetele de mușchi ale fostului culturist există o vână comică. Reitman a reușit să elibereze această vână, ba chiar să pună în valoare în mod optim slabul talent mimic al lui Schwarzenegger. Din nevoie s-a născut o virtute: un zâmbet de spărgător de nuci și câteva mișcări rigide îi vin figurii lui Julius ca turnate. El apare pe ecran ca un naiv notoriu, incapabil să se supună normelor unei zile obișnuite în SUA – consumul de *Hot Dogs* și bere, mersul cu mașina și întâlnirea de dragoste – deși toate acestea se dovedesc stații indispensabile pe drumul alcătuirii unei adevărate vieți de familie."

Vincent Penthouse (*Penthouse):* „În mod evident, interpreții rolurilor principale din acest film sunt la fel de diferiți ca posibilități actoricești ca și cei doi gemeni – personaje. În mod la fel de evident, cel care trebuie să joace, adică să fie actor, este Danny DeVito; în comparație cu sarcina sa artistică, Arnold Schwarzenegger pare a avea de înfruntat un alt impediment, incomparabil mai mare: acela de a accepta ca imaginea sa publică să fie contrazisă de inocența aproape condamnabilă a personajului său. Imaginați-vă: puternicul Arnold, modelul masculin al ultimei jumătăți de secol, cel care a demonstrat că între culturism și numărul femeilor pe care un asemenea campion le poate face fericite nu există nici o legătură defavorabilă, cel care a combătut cu indignare opinia că femeile nu s-ar prăpădi – Doamne ferește! – după tipii musculoși, cel care a acceptat ideea că, oricât ar mânca, practicanții culturismului și mai ales el însuși nu trebuie să doarmă chiar atât încât să uite ce altceva mai visează un bărbat noaptea, el, bărbatul Arnold, acceptă cu bucurie să filmeze o scenă în care

să se dovedească stângaci în dragoste și, mai mult decât atât – mai stângaci decât Danny DeVito!

Departe de noi tentația de a ceda primului gând pe care această comparație îl impune; mai mult chiar, credem că abia în acest fel Arnold a dovedit că este un bărbat adevărat, scutindu-și admiratorii de concluzia că n-ar putea fi destul de bine apreciați de partenerele lor decât aceia care pot dovedi că sunt în stare să le ofere și o adevărată prestație actoricească"

Tom McCarthy *(Sunday Movies):* „Schwarzenegger, în ciuda opiniei că își schimbă genul, joacă în acest film tot un barbar, așa cum într-un anume fel ne-am învățat. Doar că de data aceasta barbarul are alte caracteristici. Crescut într-un spirit de cinste, muncă și sentimente alese, adică într-o lume cu valori morale active, Julius Benedict este un barbar naiv, un neadaptat la o civilizație care a învățat să se lipsească de aceste valori, dar care a inventat în schimb altele. Julius este un barbar care nu știe să se adapteze la o societate șireată, mișcătoare, în care forța lui Schwarzenegger mai are căutare, dar candoarea lui Julius, nu. Filmul, dacă n-ar avea umor, s-ar putea numi «Kalidor la Los Angeles". Din fericire, efortul de adaptare nu-l face pe erou să-și piardă busola, iar o vagă tendință educativă a filmului îl face să reușească a impune câteva puncte cardinale și simpaticului ticălos Vincent."

16. „Total Recall"
SUA 1990

Regia – Paul Verhoeven. Producția – Carolco (Buzz Feitshans, Ronald Shusett). Scenariul – Ronald Shusett, Dan O'Bannon, Garry Goldman. Subiectul – Ronald Shusett, Dan O'Bannon, Jon Povill; inspirat din nuvela lui Philip K. Dick „We Can Remember It for You Wholesale" (1966). Imaginea – Jost Vacano (Technicolor). Decoruri – Frank J. Urioste. Costume – Erica Edell Phillips, Joan Skelton Thomas, Taneia Lednicky. Machiaj – Jefferson Dawn. Craig Berkeley, Robin Weiss. Efecte speciale – Eric Brewig, B.J. Rack, „Dream Quest Images": Keith Shartle, Mary Siceloff, Jennifer Oates, Tracy Hauser, Debra Wolff. Animație – Jeff Burks. Muzica – Jerry Goldsmith.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Douglas Quaid), Rachel Ticotin (Melina), Sharon Stone (Lori Quaid), Ronny Cox (Cohaagen), Michael Ironside (Richter), Marshall Bell (George/Kuato), Mel Johnson jr. (Benny), Michael Champion (Helm), Roy Brocksmith (Dr. Edgemar), Ray Baker (McClane), Rosemary Dunsmore (Dr. Lull), David Knell (Ernie)...
Durata – 111 minute.

Planeta Pământ, anul 2084. Douglas Quaid este un muncitor constructor obișnuit, cu prieteni obișnuiți și o obișnuită viață de familie. Singurul lucru neobișnuit este nostalgia după o excursie pe Marte și un vis martian care îi populează constant somnul. Soția lui Quaid se pronunță categoric împotriva excursiei, pretextând ariditatea și neospitalitatea planetei. Quaid nu dorește să plece singur. Dar, sensibilizat de reclama publicitară a firmei Rekall, promițând călătorii imaginare care să lase amintiri la fel de pregnante ca și cele reale, Quaid se hotărăște să facă o astfel de încercare. El optează pentru implantarea unor amintiri false despre o călătorie pe Marte; managerul de la Rekall îl convinge să plătească și o excursie „afară-din-cel-propriu", adică să facă imaginara călătorie pe Marte preluând identitatea unui agent special cu misiune secretă. I se spune clar și ce i se va întâmpla: după multe peripeții pline de risc, va salva planeta și va rămâne împreună cu femeia iubită. Implantarea amintirilor artificiale oferă însă o enormă surpriză: Quaid face un accident, adică o embolie schizoidă, care dovedește că memoria sa a fost cândva șterasă complet și că identitatea actuală este una cu desăvârșire inventată, probabil implantată artificial. Ca să nu-și compromită firma, managerul de la Rekall ordonă ștergerea din memoria eroului a tuturor amintirilor legate de pretinsa excursie și îl aruncă pe Quaid într-un taxi. Ajuns acasă amețit, se trezește dîntr-o dată amenințat și urmărit de foștii lui colegi și prieteni, muncitori și ei în construcții, care-l învinuiesc că și-a divulgat camuflajul. Quaid abia reușește să scape de încercarea acestora de a-l ucide. El nu înțelege nimic din ce i se întâmplă. Este uluit de priceperea neobișnuită cu care și-a lichidat adversarii, apoi este surprins de modul în care se comportă soția lui, care încearcă și ea să-l omoare. Quaid reușește să o imobilizeze și să o facă să vorbească: în realitate, toate amintirile despre viața lor

obișnuită și despre identitatea lui Quaid sunt implantări artificiale; numele adevărat al eroului este Hauser și este un agent secret în serviciul lui Coohagen, care l-a surprins însă trecând de partea mutanților rebeli. Memoria i-a fost ștearsă de fostul său stăpân, pentru a nu deconspira rebelilor un secret teribil pe care l-a descoperit în minele de pe Marte. Soția lui nu este soția lui, ci un agent pus să-l supravegheze. Apar și oamenii lui Coohagen, care au aflat de „reactivarea" lui Quaid și au misiunea să-l elimine. Dar acesta reușește să scape. Un necunoscut îi lasă un geamantan și îi indică o ascunzătoare. Quaid găsește mulți bani „marțieni", mai multe acte de identitate, un holoproiector și o bandă video care îi confirmă cine este și îi dă instrucțiuni. În ciuda precauțiilor urmăritorilor săi, Quaid reușește să zboare pe Marte. Acolo ia legătura cu Melina – conform instrucțiunilor primite; Melina nu este nimeni alta decât bruneta cu care Quaid se întâlnea mereu în visul său despre planeta Marte. Dar și Melina îl crede pe Quaid a fi Hauser-cel-care-a-trădat-cauza. La hotel, este vizitat de soția lui și de un psihiatru care încearcă să-l convingă că tot ceea ce trăiește nu este decât falsa memorie implantată la Rekall și că, dacă va continua să se comporte bizar și să nu colaboreze, vor fi nevoiți să-l lobotomizeze. Quaid nu știe ce să creadă. Dacă doctorul are dreptate și nu este decât o amintire implantată, atunci ar trebui ca el să fie nemuritor. Ca să se convingă, Quaid îl împușcă și doctorul moare, convingându-l astfel că trăiește aventuri reale și nu false amintiri. În același moment însă pătrund în hotel trupele lui Coohagen și îl arestează. Intrevine Melina, reușind să-l salveze pe Quaid și să se refugieze în tunelele secrete ale mutanților. Acolo, Kuato, conducătorul rebelilor, reușește, cu ajutorul posibilităților sale paramentale, să ridice blocajul memoriei lui Quaid, care își amintește astfel epocala descoperire pentru care este urmărit: într-o mină veche există un enorm reactor instalat de extratereștri care ar avea posibilitatea să topească treptat miezul înghețat al planetei Marte și să elibereze oxigen și hirdrogen, asigurându-i astfel o atmosferă asemănătoare celei de pe pământ. Numai așa ar pierde Coohagen controlul asupra planetei, pentru că în acest moment el este cel care vinde locuitorilor indispensabilul aer respirabil. Dar înainte ca rebelii să poată acționa în vreun fel, oamenii lui Coohagen pătrund în tunele, îl omoară pe Kuato și

îi iau prizonieri pe Quaid și pe Melina: În biroul potentatului este scos la iveală întregul adevăr: Hauser îi este cu totul credincios lui Coohagen; el a acceptat de bună voie să-și implanteze o memorie falsă și să se transforme în Quaid, pentru a-l prinde și omorî pe Kuato, care altfel ar fi aflat că este în primejdie datorită posibilităților sale telepatice. El ar urma să-și reia acum identitatea de bază. Dar lui Quaid îi este mai agreabilă identitatea de acum. El reușește să se împotrivească schimbării în Hauser și să fugă împreună cu Melina. Ajung amândoi în galeria reactorului. Îi lichidează pe oamenii lui Coohagen. Dar când să fie activat reactorul, apare Coohagen însuși. Are loc o urmărire cu împușcături; cupola cu atmosferă artificială se sparge și toți sunt absorbiți de gravitația planetei Marte. Coohagen moare din cauza decompresiei. Dar reactorul, care a început să funcționeze, reface în viteză atmosfera marțiană. Melina și Quaid scapă cu viață și, la fel ca în visele marțiene de la început, stau amândoi pe marginea unui crater și contemplă cerul de-acum albastru al planetei. Înainte de îmbrățișarea de sfârșit, eroul nostru se întreabă totuși dacă nu cumva totul nu este decât un vis...

Gary Baxley, *(Daily Date):* „Clenciul de bază al filmului îl reprezintă intercalarea planului real cu cel imaginar într-o asemenea măsură, încât probabil înșiși autorii scenariului n-ar mai putea să cadă de acord dacă ceea ce se povestește se petrece pe Marte cu adevărat sau se petrece în amintirile false ale lui Quaid despre Marte. Probabil că ambiguitatea aceasta, atât de profitabilă în fond, se bazează pe un fenomen foarte simplu: scenariștii sunt și ei oameni și, după cum sună adaptarea în raport cu nuvela-mamă, băieții aceștia, deși talentați, n-au reușit nici ei să decidă ce a vrut de fapt scriitorul Philip K. Dick. »

De pe urma acestei indecizii care se deghizează în mister artistic profită din plin Schwarzenegger; Stejarul austriac este, ca de obicei, destul de lipsit de taine, dar deruta totală în care l-a aruncat și pe el scenariul îl face să semene cu un Arnold care ar visa că este Arnold, și care, dacă n-ar reuși să fie de-a dreptul Arnold, ar avea cel puțin dreptul să-și bage în cap această iluzie cu destulă osârdie încât să devină ca și reală, făcându-l măcar să se simtă ca Arnold.

-Înțelegeți cum vă place!"

Vicky McDonald *(Movie Time):* „Deși în imaginația realizatorilor filmului planeta Marte este neospitalieră și monotonă, scenele de acțiune care se desfășoară acolo sunt de o violență și de o originalitate demnă de invidiat (evident, de către spectatorii care își doresc așa ceva). Imaginea și efectele tehnice spectaculoase (video/audio) sunt de departe puse în slujba actorilor, căci, orice s-ar spune, violența și spectaculosul acțiunilor țin în cea mai mare măsură de violența și spectaculosul comportamentului uman."

17. „Kindergarten Cop" *(Polițist la grădiniță)*
SUA 1990

Regia – Ivan Reitman. Producția – Universal. O producție „Imagine Entertainment" (Ivan Reitman, Brian Grazer). Scenariul – Murray Salem, Herschel Weingrod, Timothy Harris. Subiectul – Murray Salem, Imaginea – Michael Chapman. Decoruri – Sheldon Kahn, Wendy Greene Bricmont. Costume – Margo Baxley. Muzica – Randy Edelman.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (detectiv John Kimble), Penelope Ann Miller (Joyce), Pamela Reed (Phoebe O'Hara), Linda Hunt (Miss Schlowski), Richard Tyson (Cullen Crisp), Caroll Baker (Eleanor Crisp), Joseph Cousins/Christian Cousins (Dominic), Cathy Moriarty (Mama lui Sylvester), Park Overall (Mama Samanthei), Jayne Brook (mama lui Zach), Richard Portnow (Cpt. Salazar), Tom Kurlander (Danny)...

Los Angeles, astăzi. Poliția are probleme cu traficantul de droguri Cullen Crisp. Acesta are la rândul său probleme cu soția, care a dispărut, împreună cu fiul lor și, probabil, cu trei milioane de dolari. Traficantul află că dispăruții s-ar ascunde în orășelul Astoria din statul Oregon. Crisp nu stă pe gânduri și îl împușcă pe informator. Ne imaginăm repede că o soartă asemănătoare o amenință și pe soția răzvrătită. Dar Crisp nu apucă să mai facă nimic, pentru că, pe baza declarației unei martore – Cindy – detectivul John Kimble îl arestează pentru crimă.

Următoarea sarcină a poliției este să dea de fugari. Stratagema aleasă vizează descoperirea băiețelului care, nu-i așa, trebuie că frecventează grădinița din Astoria. Kimble pleacă spre Astoria, însoțit de colega sa Phoebe O'Hara, care are misiunea de a se angaja educatoare și de a da astfel de urma

micuțului Crisp. Pe drum însă, polițista se îmbolnăvește brusc. Soarta misiunii pare pecetluită; dar Kimble hotărăște că mai există o soluție, și se angajează el însuși pe post de educator. Prima zi la grădiniță se dovedește un adevărat dezastru: detectivul este stângaci, neîndemânatic, și este acuzat de toate educatoarele că metodele lui educaționale sunt prea draconice. Totuși, folosind un truc, Kimble reușește să restrângă cercul „suspecților" la numai doi copii: Dominic, fiul frumoasei Joyce – o pretinsă învățătoare – și Zach – un handicapat.

Are loc un exercițiu de alarmă în caz de incendiu; datorită nepriceperii lui Kimble, totul se transformă într-un haos; polițistul-pedagog intră în conflict deschis cu directoarea grădiniței și hotărăște să nu mai țină seama de nici una dintre observațiile acesteia. Kimble renunță la orice fel de reținere față de cei mici și stabilește niște relații sportiv-disciplinate care amintesc de o anume educație prusacă. La un moment dat, în urma unei discuții aprinse cu tatăl lui Zach, polițistul ajunge la concluzia că numai Dominic ar putea fi copilul căutat.

Între timp, la Los Angeles, mama lui Cullen Crisp o omoară pe martora Cindy; rămânând fără probe, poliția este silită să-l pună în libertate pe traficant. În aceste condiții, Kimble își dă seama că dintr-o clipă într-alta Crisp va dezinde în Astoria și-și va amenința soția și fiul, așa că se hotărăște să acționeze repede, chiar dacă ar mai avea nevoie de ceva timp ca să se convingă că Dominic și Joyce sunt într-adevăr cei căutați. Polițistul îi destăinuiește totul frumoasei învățătoare (care s-a cam îndrăgostit de el). Joyce mărturisește totul: cele trei milioane de dolari dispăruți nu sunt decât o stratagemă a soțului pentru a putea cere sprijinul poliției în urmărirea ei. Peste puțină vreme apare și Crisp, care dă foc grădiniței. Se stârnește o panică generală – aidoma celei de la exercițiul mai devreme simulat. Traficantul îl ia ostatic pe Dominic. Riscând enorm, Kimble îl eliberează pe copil și îl împușcă pe Cullen Crisp, dar este el însuși în pericol să-și piardă viața. Apărută în ultima clipă, acum sănătoasă, Phoebe O'Hara își salvează colegul de sub amenințarea criminalei mame a lui Crisp. După ce pericolul a fost înlăturat și incidentele se termină cu bine pentru cei buni și nefericit pentru cei răi, Kimble demisionează din poliție și rămâne educator la grădiniță, pregătindu-se să-și întemeieze o familie și să trăiască pașnic alături de frumoasa Joyce.

Mark Kermode, *(Monthly Film Bulletin):* „ Redactat de o mulțime de autori, scenariul se străduiește din toate puterile să-l pună pe Marele Arnold într-o lumină înjositoare, nepotrivită în fața micilor săi protejați. În plus, același scenariu este plin de artificii neîndemânatice, începând cu îmbolnăvirea subită a polițistei O'Hara și culminând cu întrebările insistente despre necesitatea acestei acțiuni secrete cel puțin bizare. Nu putea oare poliția să supună pur și simplu pe educatorii grădiniței unui banal interogatoriu?"

Rolf-Ruediger Hamacker *(Frankfurter Zeitung):* „Dramaturgia nu este deloc în regulă; prea repede se transformă Kimble dintr-un polițist mai degrabă tont într-un educator veritabil. Restul povestirii alunecă spre un șir de escrocherii previzibile, în care binele și răul sunt împărțite unilateral, iar violența capătă un rol prea important și prea spectaculos. Cea mai neplăcută este, însă, filosofia «scopul scuză mijloacele» pe care Kimble o prezintă în momentul discuțiilor despre combaterea criminalității și pe care superiorii săi o suportă răbdător. Faptul că o preia acum în munca de educator este un lucru chiar imoral, din moment ce filmul se adresează, cel puțin în SUA, unui public format în special din copii."

Wanda Willis *(Hero's Stories):* „Filmul, realizat tot de Ivan Reitman, este o urmare total lipsită de strălucire a «Gemenilor». Schwarzenegger are din nou ocazia să exalte valorile moralei, să fluture steagul grijii pentru familie s.a.m.d. Numai că de data asta personajul pe care-l interpretează nu mai are replica la îndemână, iar comicul nu se mai sprijină pe comparația cu un alt actor. În aceste condiții, naivitatea poate trece drept prostie curată, iar dorința de a-și face datoria drept o violență nejustificată, cu atât mai condamnabilă cu cât se desfășoară aproape tot timpul în fața unor copilași."

18. „The Terminator 2 – Judgement Day" *(Terminator 2 – ziua judecății)*
SUA 1991
Regia – James Cameron. Producția – Pacific Western, în colaborare cu Lighstorm Entertainment (James Cameron).

Scenariul – James Cameron, William Wisher. Imaginea – Adam Greenberg. Decoruri – Conrad Buff, Mark Goldblatt, Richard A. Harris. Costume – Marlene Stewart. Efectele speciale – Dennis Muren (Industrial Light & Magic), Fantasy Film II Effects, 4-Ward Productions, Robert Skotak, Elaine Edford. Muzica – Brad Fiedel.

Interpreți: Arnold Schwarzenegger (Terminator), Linda Hamilton (Sarah Connor), Edward Furlong (John Connor), Robert Patrick (T 1000), Earl Boen – (Dr. Silberman), Joe Morton (Miles Dyson), S. Epatha Merkerson (Tarissa Dyson), Castullo Guerra (Enrique Salceda), Danny Cooksey (Tim)...
Durata – 136 minute.

Los Angeles, în zilele noastre. Au trecut 10 ani de la aventurile din primul „Terminator". John Connor, viitorul salvator al omenirii, are acum 10 ani și este un puști dinamic, care face o grămadă de năzdrăvănii: aleargă cu mini-motocicleta pe autostradă, ducând în brațe un casetofon care urlă la maximum; sparge automate de schimbat bani ca să facă rost de mărunțiș; este un obișnuit al sălilor de jocuri mecanice – și alte isprăvi, în fond inofensive. John locuiește cu părinții lui adoptivi. Mama lui – Sarah Connor, cea care fusese urmărită de Terminator în filmul trecut – este închisă într-un ospiciu pentru că susține cu tărie că ceea ce i s-a întâmplat este adevărat. Ea este obsedată de faptul că trebuie să salveze omenirea de la autodistrugere. Numai că nimeni nu o ascultă și nu-i dă crezare, ca să nu mai vorbim de faptul că nimănui nu-i trece prin cap că ar trebui s-o ajute. Scopul lui Sarah este să zădărnicească ducerea la îndeplinire a programului de cercetare Skynet, cel care, printr-o defecțiune, ar urma să ducă la dominația viitoare a roboților și la războiul interminabil și distrugător dintre aceștia și oamenii supraviețuitori. Sarah nu are un plan concret și nici nu ar avea cum să ducă la îndeplinire vreun plan. Ea este considerată nebună periculoasă și ca atare ținută în ospiciu sub cea mai strictă pază.

Aceasta este situația când, la fel ca în primul „Terminator" se materializează un bărbat gol – Terminator. Imediat după aceea apare un al doilea bărbat. Mister! Dar peste un timp aflăm ce se întâmplă: primul Terminator aparține rebelilor (oamenilor) din 2029 și este programat să-l apere pe John Connor,

amenințat de al doilea „Terminator" – numit T 1000 – trimis de roboți să-l omoare pe puștiul care va deveni mai târziu conducătorul rezistenței oamenilor. Se pare că va învinge cine ajunge primul. Deocamdată primul este Terminator, dar T 1000 are avantajul de a fi infinit mai perfecționat. El este construit dintr-un aliaj de metal lichid, cu proprietatea de a lua înfățișarea oricărei persoane, care se poate strecura peste tot fiind, bineînțeles, indestructibil.

Într-o primă etapă, după o urmărire spectaculoasă cu motocicletele și apoi cu mașini, Terminator reușește să-l salveze pe John Connor de amenințarea lui T 1000. Puștiul află cu această ocazie că robotul îi este protector și nu dușman și că îi este supus întru totul. Se împrietenesc. John începe un fel de educație cu Terminator. Deranjat în special de viteza cu care robotul este gata să omoare pe oricine, băiatul îi interzice crima și încearcă să-i inducă ideea valorii inestimabile a vieții omenești, care nu trebuie distrusă sub nici un motiv.

T 1000, care nu învață de la nimeni valoarea vieții umane, îi urmărește în continuare pe fugari. Deși Terminator este de părere că e un risc mare și inutil, împreună cu John se duce să o scoată pe Sarah Connor din ospiciu. Între timp, Sarah fusese contactată de niște polițiști care îi arătaseră fotografii ale lui Terminator, spunându-i că personajul este un criminal periculos ce acționează din nou; autoritățile intenționau să-l identifice cu ajutorul femeii. Nimeni nu crede însă povestea ei cu robotul venit din viitor. Sarah în schimb, convinsă că Terminator s-a întors și că fiul ei este în pericol de moarte, încearcă o nouă și spectaculoasă fugă din ospiciu. Evadarea este gata să reușească, însă ea aproape ajunge în ghearele lui T-1000, deghizat în polițist și sosit la ospiciu. Sarah este salvată până la urmă, după ce reușește cu greu să accepte că fiorosul Terminator este acum un robot „bun".

Șirul peripețiilor este însă abia la început. Refugiați la un motel, fugarii își ologjesc rănile. Robotului i se explică ce este durerea. „Un fel de dereglare de circuite" – conchide el. A doua zi, goana reîncepe. Sarah plănuiește să zădărnicească programul de cercetare tehnologică care va provoca viitorul dezastru. După ce se adăpostesc cu toții la ferma unui fost veteran din Vietnam, de unde fac rost de o mașină și de o grămadă de arme, Sarah dispare brusc. John își dă seama că mama lui este pe cale

să facă o prostie și pleacă, împreună cu Terminator, să o oprească.

Într-adevăr, Sarah intenționează să-l ucidă pe Miles Dyson. Ea crede că dacă acesta nu va termina microprocesorul ultrasofisticat la care lucrează, programul Skynet nu se va finaliza și astfel omenirea nu va mai fi distrusă de roboți. În ultima clipă, Sarah ezită, căci, nu-i așa, o viață omenească nu trebuie curmată sub nici un motiv! Apar John și Terminator. Împreună cu Dyson, căruia i se explică în ce scopuri criminale va ajunge să fie folosită descoperirea lui, hotărăsc să distrugă laboratoarele unde se lucrează la microprocesor, împreună cu datele ce ar putea furniza orice element capabil să permită reluarea lucrărilor. Zis și făcut. Dar unul dintre paznici reușește să dea alarma și apare poliția. Adică toată poliția din L.A., cu mașini, camioane, elicoptere ș.a.m.d. Terminator se însărcinează să rezolve el ieșirea din încercuire. „Fără să omori pe nimeni!" – îi atrage atenția John. Pare imposibil, însă Terminator reușește. Distruge întreg arsenalul poliției, scoate din uz tot efectivul, dar nu ucide pe nimeni. Singurul care moare este Dyson, sacrificându-se de bunăvoie pentru a putea arunca în aer partea cea mai importantă a laboratorului.

T-1000 a dat însă din nou de urma fugarilor. Urmărirea reîncepe. Elicoptere, camioane grele – totul este angrenat în tentativa de a-l elimina pe micul John Connor. Tensiunea crește fără încetare, pentru că T-1000 este realmente indestructibil. Împușcăturile fac în trupul lui găuri prin care se vede cerul, dar care se refac aproape instantaneu. Dacă este tăiat în bucăți, bucățile se lichefiază, se reunesc și renasc în același T-1000 căci el este construit dintr-un material înzestrat cu memorie, capabil să recompună în orice situație forma în care a fost proiectat inițial. Nici un fel de armă și nici un fel de stratagemă a fugarilor nu se dovedesc folositoare. Pare inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, ei să ajungă în mâinile ultraperfecționatului robot criminal. Urmărirea îi îndreaptă spre o oțelărie. Dintr-o clipă într-alta, cisterna uriașă plină cu azot lichid pe care o conduce T-1000 îi va strivi pe cei trei sau îi va împinge în enorma vană cu metal incandescent care se zărește în hala industrială. O intervenție de ultim moment a lui Terminator determină spargerea cisternei. T-1000 se îndreaptă

împunător, să-i lichideze pe cei trei. Dar băltoaca de azot lichid prin care pășește face casant metalul din care este alcătuit robotul și îl preface în curând într-o grămadă zgrunțuroasă de zgură. John și Sarah se bucură. Se pare că au scăpat. Dar Terminator îi avertizează că temperatura foarte mare îl va ajuta pe T-1000 să „reînvie". Într-adevăr, incredibilul se petrece în curând, sub ochii lor. Grăunțele de zgură se prefac în stropi de metal și se adună laolaltă, refăcând infernala mașină ucigașă. Singura speranță care le-a rămas fugarilor este să-l atragă în vana de metal topit. Dacă ar cădea acolo, materialul din care este construit T-1000 s-ar amesteca în aliajul incandescent și compoziția i s-ar schimba, provocând pierderea calităților care-l fac indestructibil. Cu ultimele puteri, mai degrabă cu forța disperării, cu prețul avarierii grave a lui Terminator, fugarii reușesc să-l arunce în vana arzândă pe T-1000 și astfel să-l elimine definitiv.

John Connor, viitorul salvator al umanității, a fost salvat. Misiunea lui Terminator a fost îndeplinită. Dar el se hotărăște să treacă de limitele pentru care a fost programat. Dacă cineva va ar găsi vreuna din componentele lui Terminator, programul Skynet ar putea fi reluat. Așa că Terminator se aruncă și el în metalul incandescent, autodistrugându-se în folosul salvării oamenilor. Și dovedind astfel că o mașină a înțeles de ce este nevoie ca omenescul să supraviețuiască. În felul acesta, peste lume se poate deschide o rază de speranță.

Robert Flescher *(Variety)*: „Nici unul dintre cuvintele care s-au spus sau se vor spune despre știința regizorului Cameron de a construi tensiunea implacabilului nu va reuși să acopere până la capăt senzația de disperare pe care ți-o dă filmul – atunci când vezi în ce măsură poate fi indestructibilă o mașină. Este un semnal de alarmă în legătură cu pericolul perfecționării până dincolo de limitele greșelii. Și în același timp un avertisment despre riscul pe care-l poate reprezenta imbatabila perfecțiune dacă ea s-ar întâlni cu acea calitate pe care o conservă cu îndărătnicie natura umană: capacitatea de a greși!"

Matilda Carlisle *(Star)*: „Ceea ce face farmecul lui Schwarzenegger în acest film este faptul că întâlnește mereu pe

cineva mai puternic decât el. Cu atât mai mult cu cât adversarul lui este un individ care arată absolut banal. Cu excepția privirii de gheață, interpretul lui T-1000 nu are nimic din arsenalul fizic al unui erou. Și totuși, el și nu impozantul Arnold este cel indestructibil. Modestia cu care superstarul acceptă să câștige și în același timp să piardă în final dovedește limpede că Arnold Schwarzenegger a înțeles ce înseamnă să devii un actor adevărat."

Karl de Voos *(Vanity Fair)*: „Cel mai semnificativ lucru mi se pare faptul că la la acest film publicul a fost format în părți aproape egale din bărbați și din femei. Asta demonstrează că Arnold a înțeles ce are de făcut ca să câștige cât mai mulți spectatori. Femeile vin să-l vadă pentru că, deși interpretează o mașină, el dă la iveală o anume latură vulnerabilă a personalității sale. De data aceasta, Schwarzenegger nu mai este acela pentru care a învinge e de la sine înțeles. Dimpotrivă: trebuie să se străduiască din greu ca să nu fie el însuși eliminat. Și chiar dacă este o mașină, a devenit una care tânjește să devină om. Altminteri ce poate însemna sacrificiul pe care acceptă să-l facă în finalul poveștii? Nu sunt oare oamenii definiți ca *altceva* tocmai pentru că sunt în stare să se sinucidă?"

19. The Last Action Hero
SUA – Producător „Carolco"

Film în lucru la momentul redactării acestei cărți. Arnold Schwarzenegger interpretează rolul unui superstar specializat în filme de acțiune care este – surprinzător – înfruntat pe ecran de un bătrân de 75 de ani...

Premiera filmului este preconizată pentru sfârșitul anului 1993.

II. TELEVIZIUNE

1. „Happy Anniversary and Goodbye" *(La mulți ani și la revedere)*
USA 1974
Regia – Jack Donohue. Producția – Gary Morton. Scenariul – Arnie Rosen, Arthur Julian. Muzica – Nelson Riddle.

Interpreți: Lucille Ball (Norma Michaels), Art Carney (Malcolm Michaels)... Arnold Schwarzenegger (Rico)...
Durata: 60 minute

2. „The Streets of San Francisco: Dead Lift" *(Străzile din San Francisco)*
SUA 1977

Interpreți: Karl Malden, Richard Hatch, Arnold Schwarzenegger, Barry Cahil...
Durata: 60 minute

3. „The Jayne Mansfield Story" *(Povestea lui Jayne Mansfield)*
SUA 1980
Regia – Dick Lowry. Producția – Alan Landsberg Productions. Scenariul – Charles Dennis, Nancy Gayle. Decoruri – Corky Ehlers.

Interpreți: Loni Anderson (Jayne Mansfield), Arnold Schwarzenegger (Mickey Hargitay), Kathleen Lloyd, Dave Shelley...
Durate: 104 minute

4. „Tales from the Crypt: The Switch" *(Povestiri din mormânt: Nuiaua)*
SUA 1990
Regia – Arnold Schwarzenegger. Scenariul – Richard Tuggle, Michael Taav. Imaginea – Jost Vacano.

Interpreți: William Hickey, Kelly Preston, Rick Rossovitch, Jan Abercrombie, J. Patrick McNamara, Renata Scott...
Duarata: 30 minute.

CUPRINS

Prolog 7
I ÎNCEPUTURI 11
II ÎNCERCĂRI 21
III DRUMUL SPRE VICTORIE 30
IV GUSTUL SUCCESULUI 41
V ŞI PE URMĂ? 49
VI AMERICA, AMERICA... 61
VII STRONG SCHWARZENEGGER 72
VIII ARNOLD, REGELE CULTURISMULUI 80
IX UN NOU ÎNCEPUT 90
X TRANZIŢIA 103
XI PE URMELE PROPRIULUI PERSONAJ 116
XII PUNCT OCHIT, PUNCT LOVIT! 130
XIII SCHIMBAREA LA FAŢĂ 147
Epilog 157
Filmografie 159